

Florea Turiac

Rapsodia naturii

Florea Turiac
N. 5. VI. 1943, com. Izvoarele, jud. Olt
(poet)

Preocupări literare din anul 1961. Debutează în ziarul *Dâmbovița* din Târgoviște, anul I, nr. 148, sâmbătă 10 august 1968, p. 2 – Orizont literar, cu poezia *Ritm în timp* și în anul 1993 cu volumul de versuri *Con de lumină*, Editura Macarie, Târgoviște, 112 p., cu un Cuvânt de **bun venit** de poetul Gheorghe Tomozei, p. 105.

Frecventează mai multe cenacluri literare din Târgoviște (1967-1969), cele mai importante fiind cenaclul literar „Grigore Alexandrescu” și cenaclul literar „Cicerone Theodorescu” unde poetul George Coandă îi citea poeziile, publicându-le, apoi, în ziarul *Dâmbovița*. Participă sporadic, un singur an, la cenaclul revistei *Luceafărul* (1972), condus de regretatul poet Dan Laurențiu.

Colaborează la publicațiile: *Dâmbovița*, *Munca*, *Destine*, *Jurnal de Târgoviște*, *Meridian Express*, *Argeș*, *Glasul Cetății*, *Târgoviștea*, *Ramuri*, *Cele trei Crișuri*, *Miorița noastră* (New York), *Magazinul satelor*, *Esteu*, *Dor de Dor*, *Sinteze literare*, *Vitralii*, *Litere*, *Tecuciul cultural*, *Eroica*, *Climate literare*, *Moment poetic (Chișinău)*, *Viața Basarabiei (Chișinău)*, *Tecuciul cultural-artistic*, *Amurg sentimental*, *Armonia*, *Observatorul militar* ș.a.

Prezintă poezii la emisiuni de radio și televiziunile locale.

Obține două mențiuni la concursul de poezie organizat de Centrul de Cultură și Educație Socialistă al Municipiului București – Studioul de Literatură al Casei de Cultură „Mihai Eminescu” în cadrul *Săptămânii Primăverii Bucureștene* (1973) și premiul Editurii „Ardealul” din Târgu-Mureș și al Revistei „Izvoare Filosofice” la *Festivalul Internațional „Lucian Blaga”* – Lancrăm-Sebeș-Alba Iulia, Ediția a XXIX-a, 8-9 mai 2009.

Pentru activitatea literară a primit și alte numeroase premii la concursuri de poezie, premii pentru cărți de poezie acordate atât în țară cât și în străinătate și nenumerate diplome de excelență. Este membru fondator al Societății Scriitorilor Târgovișteni, membru al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România, membru al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova și membru al Academiei Internaționale „Mihai Eminescu” România-India. A fost redactor la revista literară „DOR de DOR” și este redactor-șef adjunct la revista „Climate literare”.

Referințe critice: **În volume:** 13 referințe critice în dicționare de literatură și cărți de critică literară. **În presă:** peste 70 de referințe critice favorabile în presa cotidiană și în reviste literare. Pentru scrieri, vezi paginile 357-358.

A decorative border with a repeating floral or scrollwork pattern surrounds the text.

Florea Turiac

Rapsodia naturii
(poem)

Editura **Bibliotheca**
Târgoviște, 2013

EDITURA **Bibliotheca** Târgoviște

N. Radian, KB 2/3, Târgoviște, 130062
tel/fax: 0245 212 241 ; mobil 0761 136 921
e-mail: biblioth@gmail.com • www.bibliotheca.ro

Editor – Mihai Stan
Redactor de carte – Corin Bianu

Coperta 1 – Detaliu din *Crearea lui Adam*, de Michelangelo
Corectori – Cornel Albuleț, Corin Bianu
Tehnoredactare – Ioan Alexandru Muscalu
Ilustrații – Din arhiva autorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **TURIAC, FLOREA**

Rapsodia naturii / Florea Turiac – Târgoviște:
Bibliotheca, 2013
ISBN 978-973-712-820-1
821.135.1-1

Colecția **LIRICA**
coordonată de Tudor Cristea

Copyright © 2013
Editura **Bibliotheca**

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin
Editurii **Bibliotheca** & Florea Turiac

Sublima armonie sau infinitul substanței umane de la Dante la Florea Turiac

Răsfoind, curios, ca orice cititor constant al poetului Florea Turiac, cartea sa „Rapsodia naturii”, am fost frapat de prima propoziție exclamativ-interogativă, zămislită din atingerea diafană a filelor, în care, dintr-un început, am bănuir a se ascunde un univers ciudat, misterios. A fost o trimitere directă al unui automatism *expressis-verbis*, la Dante Alighieri – la „Divina Comedie” a acestui uriaș spirit prerenascentist. Și, nu mică mi-a fost surpriza, să descopăr ca, absolut din întâmplare, reflex al lecturii „prin frunzărire”, să deschid volumul tocmai la o autentică *addenda* la Purgatoriul dantesc: „...*Cum stă la mijloc cercul cel mai mare./ Iar dedesubt sunt patru cercuri, și-ncă/ Deasupra sunt într-o desfășurare./ Tot patru cercuri de lumină-adâncă –/ La mijloc, decisiv e Purgatoriul/ Iar dedesubt stăpânitor e Iadul/ Precum deasupra-i Raiul și-oratoriul/ De sfinți, prin câmpuri care sunt ca jadul!*” (Cântul XXXV, strofa 6)

Harold Bloom în „Anxietatea (p. 199) influenței o teorie a poeziei”. Studii literare, Editura Paralela 45, 2008, vorbind despre „loialitatea filială între poeți” considera că „Ben Jonson vede încă influența ca fiind sănătoasă. Imitația, spune, el, înseamnă „a fi în stare să convertești substanța sau bogățiile altui poet pentru proprie folosință”. Să alegi un om excepțional, deasupra celorlalți, și să-l urmezi până când devii asemenea lui, atât de asemănător încât copia să poată fi confundată cu originalul.” Așadar, Ben Jonson nu are angoase în privința imitației, întrucât pentru el (un punct de vedere reconfortant) arta e **muncă grea**. „Însă umbra cade, și odată cu pasiunea post-iluministă pentru Geniu și sublim, apare și anxietatea, arta fiind acum dincolo de munca grea”, p. 73.

Câte din aceste observații pertinente îl privesc pe Florea Turiac? Destule și dacă nu în litera lor, cel puțin în spiritul lor.

Studiul nostru își propune, firește, alături de alte dimensiuni, acolo unde „afinitățile”, cu înaltele spirite ale creației, sunt visurile în uriașa carte a lui Florea Turiac să fie propuse pentru stabilirea „compatibilităților” actului de creație, proces unic. Întrebarea retorică, stăruitoare, este de ce întoarcere la o lume deja explorată, inventată de marii artiști ai lumii?

Că, în perioada 1947-1989, literatura română trecând de faza proletcultistă, apoi de cea a realismului socialist și urmată, firește, de cea a rezistenței tacite transferând subtil arta în zona creației moderne și post-moderne, unde temele predilecte, mai ales în proză, se grefau pe un „realism” restructurat de oniric creând o lume virtuală contrapusă, în special politicului postulat, de regulă, în poezie așa-zis cetățenească sau transferând discursul liric în labirintul temelor miturilor. Exista oare posibilitatea întoarcerii la temele biblice? Ba bine că da. Un singur exemplu, drama „Iona” a lui Marin Sorescu, „reabilitarea” poeziei (*Psalmilor*) argezieni și, încetul cu încetul, printr-un tenace proces de reabilitare, însoții de prefețe și postfețe „explicative”, „critice” a operelor unui Vasile Voiculescu, e doar un exemplu. Paralel pe undele postului de radio de la München din Germania, „Europa liberă”, criticul literar Monica Lovinescu vorbea de literatura cu tematică biblică a scriitorilor români din diaspora, să amintim în treacăt romanele lui Petru Dumitriu și ale altora.

După 1989, întoarcerea la tematica literară religioasă este de-a dreptul copleșitoare atât în cadrul sistemului cât, mai cu seamă, a unei reacții „populare” de regăsire. Un critic exigent respinge, de facto, o astfel de revenire în forță punând corecte și serioase probleme de valoare chiar de împiedicarea proliferării prostului gust. Cât îl privește pe autorul „Rapsodiei naturii”, el se bucură, desigur, de o explicație simplă și normală, a intrat deja în vârsta a treia și observăm că e preocupat de situarea eului poetic în lumea eternă de Dincolo, printr-un vizibil interes de scormonire a universului cărturăresc unde liturgicul e prezent ca obiect al meditației. Interesul către zona Sacrului, în creația lui Florea Turiac, este prin acest poem fluviu „Rapsodia naturii” de dată recentă dar nu pare deloc întâmplătoare, căci elemente ale viziunii sacre a existenței, ochiul atent al poetului macilor ca simbol al

revenirii de un anume tip, dulcele, mierea, sunt concepte care alcătuiesc, în bună parte, armonia, pleonastic vorbind, sublimului. Avem, de data asta, un trubadur declarat luptător activ împotriva Răului ca element dizolvant al Binelui. Căci, trebuie neapărat spus, din capul locului, că întreaga aventură lirică, o tensiune care se propagă pe o uriașă rețea de conductori ce duc spre nebănuite ascunzișuri ale Sufletului uman constituie, în fond, motivația unui atare demers desfășurat pe aproximativ 330 de pagini în LIII cânturi care, la rândul lor, numără, în cele mai dese cazuri, 15 strofe, rareori mai puține sau mai multe (duble catrene), alcătuind un poem „homerice” pe care poetul îl dedică himerelor lumii actuale – un veritabil iad – o lume goală de poezie și, evident, de sens. Așadar, ducându-ne la Dante Alighieri, la concepția medievală a organizării Universului pe opt cercuri energetice înseamnă că relația sa cu o lume, aparent dispărută, este atât de puternică, încât ne determină pe noi cititorii neavizați să căutăm explicații mulțumitoare în bibliografia de specialitate spre a nu surprinde semnificațiile problemelor.

E o măsură de autoprotecție de a stabili raporturi corecte cu această scriere, la prima vedere, un soi de cântare a omului care amintește vag de acele *Légendes des siècles* ale lui Victor Hugo, de *Cântarea Omului* destul de trasă de păr a lui Arghezi sau de un *Madach*. Evident altfel, în alt registru și greu de comparat.

Fără îndoială „Rapsodia naturii”, carte însoțită de un „aparat critic”, un Cuvânt al autorului, practic, un cânt de 10 versuri și o postfață a poetului foarte grijuliu, este o scriere a plăcerii mărturisite a creatorului hedonist, scribul torturat de necesitatea de a descifra muza feerică a armoniei universale, de a glorifia și justifica dominația Binelui rouseauist în plan etic, în plăcerea existenței ca formă a trăirii în planul estetic. Unde trebuie situată această uriașă scriere lirică care, cu unele mici poticneli, are înălțimi amefitoare, și, fiind lipsită de suavitatea obscurității poeziei moderne – tocmai printr-o emisiune tensională a undelor lirice – cu toate că, de regulă, lirica ce se vrea pură, respinge comentariul psihologic și desigur eticul?!...

Parafrazându-l pe George Călinescu, trebuie să constatăm, în pofida multor teoreticieni, fauna acelei „păduri” sociale pe care o

evocă Florea Turiac, cu care el se înfruntă, când și când, că experiența istorică ne arată că marea poezie e produsul vieții clocotitoare, iar poetul cu adevărat adânc și mare (Baudelaire, Leopardi, Novalis, Hölderlin, Lenau, Eminescu) este acela a cărui existență proprie a fost într-un conflict acerb cu lumea în căutarea sublimului Adevăr, a sublimiei armonii cosmogonice.

Dacă așa stau lucrurile e normal să răspundem întrebării este sau nu este în „Rapsodia naturii” Florea Turiac poetul suferinței și care nuanță a conceptului de credință îl preocupă (ce și cum) sau este mai mult poetul speranței, al acelei dorințe nelimitate a aflării marelui și unicului Adevăr? Altfel spus, oare poetul, într-o ardere continuă, acea „muncă grea” căreia se expune este mistuită sau se lasă el însuși mistuit de această ardere a Sinelui într-un efort inutil sau salvator?

Din această retorică chestionară se pune încă o dată problema identității poeziei ca metaforă existențială cu însăși filosofia metaforei, una fiind lumina, cealaltă doar o umbră luminoasă dar, paradoxal, într-un raport de dublă determinare.

Cât privește structura poemului trebuie consumat faptul cert, spre a spori mistificația izvoarelor de influență (uneori terorizante) poetul, textualizând, introduce cu materie probantă la începutul Cânturilor, câte o strofă de patru versuri dintr-un poem necunoscut „descoperit” de autor ca o bonificație. Documentar vorbind textele par o probă solidă a unei epoci în care poezia e un mod de viață, respectiv Cânturile XXX (strofa 6), XXXIII (strofa 1), XXXIV (strofa 7), XLII (strofele 1, 6), L (strofa 6) și exemplele pot continua.

Am consemnat aceste cifre care, la o primă analiză, relevă faptul că existența cânturilor se constituie deja simetrie, iar citarea lor este post-factum. Prin urmare, ideea poetică, să zicem, din cantul al XXIX-lea este fericit sintetizată, mai scilicitoare în cântul XXX ș.a.m.d., ca și cum întregul poem este în faza de pionierat deschizând un viitor strălucitor aceleași maniere într-o dialectică productivă superioară. Or, întorcând perspectiva, poetul insinuează că poemul lui este un univers de rezonanță lirică și, de ce nu, un univers primar de unde poetul pare a pleca continuându-și proiectul celui alt demers. Stilistic vorbind, aceste poeme se află valoric deasupra tuturor.

Așadar, cum de regulă, prima impresie contează e musai necesar să reamintim lectorului nostru că „Rapsodia naturii” nu trimite neapărat la o asemănare structurală cu „Divina Comedie”, poate doar prin fragmentarea poematică în cânturi, strofe, dar cu mari deosebiri. Astfel, la Dante „Infernul” are 34 de cânturi, „Purgatoriul” – 35, „Paradisul” – 32. La Dante un cânt este, de regulă, divizat în 49, 48, 50, 45 terține, versul având unsprezece silabe. George Coșbuc a socotit de cuviință, și bine a făcut, ca terținele să aibă rime două câte două, pe când la Florea Turiac, poet cu respirație amplă, muzicală, strofa e un micropoem alcătuit din două catrene sudate ca pentru o unică răsuflare de o energie maiakovschiană și cu o conotație care-l amintesc prin splendoarea metaforei pe Nicolae Labiș. Nu am procedat cu laudele cumva spre a diminua valoarea „Infernului” lui Dante și, mai ales, strălucitoarea traducere făcută de George Coșbuc „Divinei Comedii”.

Categoric lucru, „Rapsodia naturii” este titlul unei creații, produs al unei acute crize existențiale, fără alegoria dantescă și epicul care susține parabola filosofică, pe când Florea Turiac alege contemplarea detașată, problematizarea existenței, fără a aduce în poemul său personaje de referință ca de exemplu un Vergiliu al lui Dante, doar concepte devenite ad hoc personaje cu care acest Don Quijote românesc se războiește căutând sublimul din viață, de fapt, superbe iluzii poetice ale omului modern. Probabil, de aici atitudinea de ușoară frondă, ca un judecător care se autopronunță, împotriva lectorului leneș sau extrem de superficial de nu chiar malițios.

Astfel, așa cum am arătat, mai sus prin „Cuvânt-înainte”, poem parțial programatic – o invocație ardentă, acidă cu care receptorul, fie el oricare, Florea Turiac pare a uita raporturile normale stabilite în timp de practica literară, s-ar zice cea conformistă, cerându-i lectorului o minimă răbdare, într-un timp în care nu există în „starea civilă”. Așteptarea, pentru a face o lectură atentă, dar, mai cu seamă, integrală (sic!) spre a nu irosi valoarea acestor „*versuri-nălțătoare*”. De asemenea, autorul, cu o autoritate gravă, cu aplomb ferm, indică criticului de circumstanță să-și pună din capul locului legitima întrebare „din ce esență a gustat poetul” ca să creeze o astfel de operă. *Din ce esență a gustat poetul „De sfredeleşte-n suflet cu ardoare,/ Din fructul minții, culegând cu-ncetul/ Tot*

rodul stării – nobilă licoare”. Așadar, o primă concluzie ce nu i se poate imputa cititorului onest, este faptul că lumea creată-explorată, acel univers conceput special, este „o lume a lui”, a poetului, o lume unică, aparte, specială, unde, desigur, poetul, unic cu sine însuși, gândește, exprimă idei și impulsuri într-un sistem propriu care nu trebuie niciuna deformată, fie prin manieră eseistică, fie prin structuralism didactic, tern și, firește, insignifiant.

O percepție corectă este cea muzicală, căci la această sublimă armonie lectorul trebuie să audă, să perceapă spațiul, obiectul contemplat, volumul său, bunăoară, armonie cosmogonică, infinitatea ei care sugerează creația divină, acea muzică stelară, și, în ultimă analiză, muzica cuvântului magic. E oare posibil așa ceva? Are poetul la el, micul dumnezeu, în posesie drepturi absolute asupra umilului și docilului receptor?

După cum bine se știe, poezia, în genere, dar, mai ales, cea pretinsă postmodernă, presupune, cu necesitate, un înalt nivel de sensibilitate și un intelect superior, cel mai cultivat, elitist pentru a fi „înțeleasă” și, de ce nu, acceptată ca poezie. Este indubitabil faptul că lirismul se măsoară material, la „prima vedere” cu un instrument „rudimentar, tradiționalist” – expresia filologică, iar voliționalul cu acea înaltă tensiune a interogărilor existențiale și a trăirilor, de multe ori absolut inocente.

Lucru cert este că Florea Turiac gândește, într-un anume fel, specific lui, poetic – o propoziție absolut banală la prima vedere, exprimă idei aproape inoperante într-un sistem unde logica face legea, iar aceasta, din păcate, nu mai servește nimănui. Reprezentarea poliedrică, interogarea propriei conștiințe printr-o tehnică abilă a suprapunerii oglinzilor pe obiectul contemplat, e folosită tocmai în ideea că prolixul anulează, de multe ori, sentimentul convenției, poemul lui Florea Turiac fiind un splendid, dar lung, monolog al suferinței în Pustiu a unui Ioan în stare să-și pună capul pe tîpsia uzurpatoare a conștiinței cutremurată de îndoieli, neputințe și revolte.

Acest uriaș poem numit inițial semnificativ ca victoria Binelui, „Sublima armonie” e, de fapt, crezul umanității al cărui glas se face poetul! Pe de altă parte, construcția magnifică a zidului speranței pare însăși infinitatea frumuseții existenței. Se impune,

de la sine, ideea că aici, cu precădere, procesul poetic e foarte înrudit ba chiar subordonat unor coordonate mitice de construcție a demersului poetic. Ce mitologie inventează Florea Turiac? Aproprierea cu „Divina comedie” pare lipsită de orice temei, dacă n-am înțelege că totul este mit, legendă, alegorie. Dante, spunea, în „Istoria literaturii italiene”, Francesco de Sanctis (Editura pentru Literatură Universală, București, 1965), că acesta în „Divina Comedie” absoarbe în alegoria lui filosofia și teologia, rațiunea și grația divină, pe Dumnezeu și știința; el alcătuiește o lume armonică, dând fiecăruia locul lui (p. 202). Florea Turiac operează, desigur, cu alte mijloace, și parțial cu aceste concepte care reies din opera dantescă. Suntem la o distanță de aproape un mileniu și o „copiere” de structuri dantești ar fi fost o denaturare a creației generale a modelului său. Pădurea lui Dante e una. „Pădurea” în care e rătăcit Florea Turiac e o lume globalizată, contemporană, extrem de vagă, lipsită de concretețe materială. Ea este însă o lume contemporană, extrem de vagă, lipsită chiar de elementele materiale, dar paradoxal, vie și deloc abstractă. La Florea Turiac, în întregul poem, ideile, conceptele sunt concret-senzoriale, au carnație, sunt niște ființe speciale, „un soi de îngeri păzitori” ai cugetului rebel, pragmatic, datat ipotezelor ce așteaptă a fi demonstrate științific împotriva a ceea ce teologic operează absolutul. Dincolo de aparențele abstractului „pădurea” lui Florea Turiac e expresia lumii păcătoase, o lume înalubră și constituie ca și la Dante, Istoria însăși a lumii sau misterul Sufletului în care locuiește această lume. Dante se află rătăcit într-o pădure întunecată, gata să fie doborâtă de asaltul patimilor, figurate printr-o panteră, un leu, o lupoaică etc.

Nicidecum, Florea Turiac nu apelează la o astfel de figurație, dimpotrivă, metaforic, transformă comentariul, destul de moralist, în sentințe mai mult sau mai puțin eficace.

Cum datele problemelor, relației autor-lector, sunt cu totul altele față de epocile de cultură anterioară – comunicarea fiind act participativ la creație și totodată la un anume tip de percepție, indus de motivația demersului, cum autorul, pentru prefață și-a încredințat, grijuliu, mai multor lectori dactilograma poemului fluviu, din conversațiile directe, tête-à-tête, sau prin telefon, s-a

anticipat o anume linie și direcție de percepție și, prin urmare, consecința – un anume tip de comentariu critic. Ne facem cuvenita obligație de a mărturisi, fără opreliști, că, fără menajamente amicale, am supus poetul unui atac de artilerie grea și, de aceea, ni se pare oportun de a semnala o bună parte din filele nescrise ale unui jurnal care ar trebui să însoțească această carte sub prozaicul titlul „Cum am scris acest poem și de ce am ales în mileniul al III-lea această temă”.

Că, mărturisind cu mâna pe inimă, Florea Turiac, își poate permite pentru necititorii avizați, că n-ar fi citit „Divina Comedie” și, sigur, așa și este, afirmă ritos el decât după scrierea, deși e greu de crezut fiindcă trimiterile la Dante sunt de-a dreptul vizibile și recunoscute de autorul însuși „prin ceea ce a studiat în liceu”, spune el. O luăm drept o cochetărie a creatorului care are deplina satisfacție de a se situa în interiorul universului dantesc a cărui actualitate este extrem de convingătoare, iar, în acest sens, e de ajuns să-l cităm pe De Sanctus care spunea: „Cititorul care m-a urmărit înțelege că „Divina Comedie” nu este o idee nouă, nici originală, nici extraordinară, care să fi răsărit în mintea lui Dante și pe care el s-o fi aruncat în mijlocul unei lumi uimite. Dimpotrivă, valoarea ei este aceea *de a fi a tuturor* (subl. n.), gândul care se află la baza tuturor formelor literare: reprezentări, legende, viziuni, tratate, comori, grădini, sonete și cantone. *Alegoria sufletului* și *Comedia sufletului* sunt schemele, categoriile, conturile generale ale acestei idei” (p. 200).

Oare creează Florea Turiac în „Rapsodia naturii” un mit al unei lumi, aflată într-un acut proces de transformare, lume redescoperită prin instrumentele cunoașterii paradoxale, știința și teologia, punându-și sieși la dispoziție totodată achiziții de estetică, dacă și acest sistem de comunicare poate oferi ceva special, de filosofie, sociologie, cosmogonie, fizică cuantică etc.? Desigur, după aproximativ 750 de ani, timp care desparte pe cei doi, nu s-a întâmplat, spre în satisfacția unora, mare lucru, căci procesul poetic, de regulă, foarte înrudit cu mitul, oricât ar părea că se clarifică, el rămâne în proximitatea obscurului, a misterului. Marile îndoieli cresc poezia, se nasc poeți care gândesc existența potențială și virtuală mereu altfel iar o neînțelegere a acestei necesități

determină ruptura cu lectorul, fie plictisit de evoluția lentă a proiectului poetic sau, mai grav, de lipsa elementului novator, fie reacția violentă, fronda acută a autorului suprasaturat de canon, de gustul terifiant intoxicat, de norma unanim admisă, care funcționează suveran creând impresia de stabilitate. Are ceva din toată această contradicție Florea Turiac? Evident că răspunsul ni-l dă însăși opera, un soi de frondă, act ingenuu, de întoarcere la mijloacele retorice clasice, poemul epopeic, structura tradițională a compartimentării pe cânturi.

Deși de oarecare prolixitate dar de valoare artistică indiscutabilă, poetul Florea Turiac nu face nicicum parte din categoria acelor făcători de versuri și cărți care apar cu duimul în ediții minuscule aidoma unui strat gros de plancton deasupra luciului unei ape a realității estetice de valoare.

Un lucru este cert și, repetat în acest poem, nu întâmplător „Rapsodia naturii”, merită și dă satisfacții de lectură cu toate întinderea ei. Însuși poetul argumenta lungimea poemului prin invocarea Caliopei – muza poeziei epice, care, prin structura ei, este prin fapte, întâmplări, conflicte, zona unde momentele trăirii personajelor, a răspunsurilor și întrebărilor puse lumii și sieși alcătuiește spațiul temporal, istoric, poetul creează universul care nu poate fi ciuntit (adică necitit). În plus, poetul are sprijinul Uraniei – muza astronomiei, care-l va ține pe orbită (adică acel cerc de energie) și-l salvează din excesul teoretizărilor sterile, care, practic, nu duc nicăieri atâta timp cât reproșându-i, poetul nu caută răspunsurile date de filosofii creștini.

Cum întreg poemul este o lume plină de contradicții, într-o desfășurare fără precedent, o lume a unor idei, teme, pe care sunt constituite cânturile, curgând unele din altele, e cert că Florea Turiac nu aduce în scenă și nici nu imaginează întâlniri, conversații, întâmplări cu personaje de referință cum face Dante, creând epicul viguros, alegoric; Florea Turiac transformă discursul poetic într-un lung comentariu contemplativ al ideilor. Concepte, categorii etice se transformă aidoma în personaje vii. Invocarea Polymniei – muza retoricii, dovedește capacitatea poetului de a deveni reflexiv printr-o autocontemplare permanentă îndreptând atenția spre scriitura care trebuie să devină ea însăși obiect de

reflectare, materia-forma și conținutul reprezentărilor și sensurilor figurate: „*Să scriu cu foc de toată nebunia/ Ce, din principiu, cu plăceri mă-nseamnă!*”. În acest sens, o analiză stilistică se impune din capul locului, nu că așa ar dori poetul, ci pentru că opera impune de la sine un astfel de travaliu.

Dacă n-ar fi inserate uneori învățăminte generale, unele banale, superflue, chiar sintagme-locuri comune, dar parte din ele de înaltă ținută etică-civică, îmbrăcate în vestmântul moralei creștine, exprimate fără prea mare dificultate de ordin stilistic, poetul ar risca să-și strice reputația bine meritată de poet adevărat, de excelent tehnician al versificației, creator impecabil de metafore și universuri unice de o frumusețe inegalabilă alunecând într-un manierism specios ar putea fi socotit de către unii poetul căzut în patima gongorismului. Nici vorbă de patetism, de afectare sau exces metaforic. E o impresie care ține de reflexul de conservare, fiindcă lectura cânturilor, strofelor luate de sine stătătoare, creează o cu totul altă impresie. Astfel, prin lectura aplicată se poate observa lesne că ideile au format niște borne, practic elemente introductive care constituie nota muzicală dată de un diapazon; bunăoară strofele încep și se leagă între ele cu elemente aparent sintactice instrumente introductive: pronume relative, adverbe relative, conjuncții, prepoziții, mărci stilistice indubitabile – căci, unde, cum, care, că, doar, cu, de etc.

Din altă perspectivă, cartea însăși o cere, poetul – pe nedrept – ar putea fi supus unui examen riguros de „evaluare” estetică „contemporană” care cere criptizare, ori el, în toată opera sa, recunoscută de către critica normală, refuză acest mod de comunicare a poeziei cu lectorul, fiindcă, spune domnia sa, fără drept de apel: „*Căci umbra doar lumînii-i e datoare/ Și se mărește sau se micșorează*”. Ea trimite expres-verbis la „dreptul” absolut al criticii de a nega opera (a se citi lumina).

Dacă ar trebui să-l luăm în seamă, tocmai ca pe o carte de utilizare a unei mașinării, spre a nu ne apuca degetele în instalația sofisticată, ar trebui să luăm în calcul metoda pe care ne-o propune poetul și anume de a contempla descriptiv fenomenul creat de el spre a nu greși drumul. Un argument ar consta în faptul că, dincolo de narcisismul specific, Florea Turiac, poetul incandescent,

luminos, policromatic într-o poezie de vis – o livadă de maci – este mai mult decât atât tipul lucid, rafinat, raționalist, creatorul care-și cenzurează/subordonează propria-i sensibilitate spre a învedera imaginea ce i se relevă după o analiză strict științifică. Figurile de stil utilizate ilustrează, de altfel, denotații stricte, dar neașezate într-o ecuație specială care să ilumineze partea nevăzută a Lumii. Uneori aceste descrieri au aerul greu al demonstrației științifice gratulată de extazul, greu de înfrânat, în fața naturii – dulce poezie, dar, și-n aceste ipostaze de armonie, poetul conflictualizează cât este posibil, o prealabilă cunoaștere a lumii, cunoaștere standardizată, în toate ungherele ei, țință permanentă și mobil al demersului său ontologic avându-i pe neguroșii săi adversari, indivizi naivi și de tot râsul: „*Mai sunt și unii care-ți stau în cale,/ Crezând că tot ce zboară se mănâncă,/ Dar nu-și știu pasu-a-și potrive la vale./ Căci coborând, se duc în râpa-adâncă*”

Plâns, deplâns, revoltă, răsplată pentru nevolnicii firii, spuse direct, răspicat, fără explicații și menajamente afective spre a demonstra teza critică cum că mânia îl mușcă pe Achile și că, romantic, durerea face versul – sunt elemente care mai pot fi acceptate de o poezie post-post modernistă, unde Eul poetic e vârât într-o firidă obscură și-mbrăcat cu hainele țesute de un uriaș păianjen care industrializează veștmintele noii poezii. Poate nici una, poate nici alta.

Oare marea lirică, zbuțuită și tumultuoasă ca o apă de ocean, ființă care-și face simțită continuu prezența în acel special modus vivendi, anormal al poetului, de care restul se detașează, trebuie să rămână acea specie *aeternitatis* doar o invectivă canină, vindicativă sau doar un schelălăit sentimentaloid, atitudine vrednică de tot râsul, mai ales când, încalcând regulile canoanele coercitive, poetul practică nepermis de abundent explicitul ca element al discursului încalcând, cu bună știință, regulile, poeziei care nu îngăduie poetului explicația, demonstrația nici măcar folosite subtil cu pipeta și strecurate abil în expresie?! Dar, *tale quale*, poetul accede spre actul de mutație: „*Că mintea lor ce este mărginită/ Nu a găsit ce căuta anume/ Cu-atâtea foc, și-acum dezamăgită/ În ei stă tristă cu întreaga-i lume./ Și-n loc să plângă toți de fericire/ Înfrângerea o plâng c-a fost prea mare!*”

Că n-au-luat seama ce neîmplinire/ O dă-ndoiala când în ei apare.” (Cântul IV, strofa 14)

Așadar, în lumea ca Infern, Răul și cei Răi, în concepția poetului afectat până la maladiv, stăpânesc absolut totul. E o lume contemporană, nu una a secolului al XIII-lea, ci una pretins evoluată, civilizată dacă termenul corelativ are aici o încărcătură decentă a normalității, a seninătății. În atari situații conflictuale, poetul este volens-nolens, un preot al simțirii umane generale, simțiri ce-l îndeamnă la gesturi largi, la anateme îndreptate împotriva păcatului general săvârșit conștient/inconștient de cei Răi, rămași mereu într-un plan abstract, dar surprinzător de bine, individualizat cu câte o linie aspră, ascuțită a desenului, reamintindu-le eșecul faptelor. Toate aceste argumente, ușor diluate, le regăsim în primele două strofe „descoperite” pe care autorul începe să le introducă în corpul poemului, strofe de care am anunțat deja. Faptul este de bun augur. Strofa introdusă la sfârșitul Cântului al IV-lea face poemul un discurs polifonic, pe două registre, care creează armonie. Apoi, în Cântul V, adaosul dă o rafinată dicție a ideilor poetice perfect esențializate de tăioase și sfredelitoare judecăți de valoare constituite într-o veritabilă ars-poetică: „*C-așa te-au urgisit cele trei Parce,/ Cum ce e veșnic, tot în veșnic trece,/ Ce-i efemer în efemer se-ntoarce,/ Iar ce-a fost cald, în timp va fi și rece!/ Prea multe poate-n ea încă ascunde/ A noastră minte, când gândim la toate,/ Dar la-ntrebări, tot ea ne va răspunde,/ Abia atunci când numai ea socoate!*” (Cântul V, strofa 8); „*Al vostru sunt – mai alb decât zăpada/ Când peste câmpuri liniștită cade,/ Dar eu, poetul, tot voi scoate spada/ Cuvântului, s-o-nfig între Pleiade,/ Încât substanța lui convingătoare/ Să se înscrie-n axa cea stelară,/ Cum printre nori pătrunde-o fulgerare/ Și bezna, cu lumină densă ară...*” (Cântul VIII, strofa 12).

Contradictoriu, până în ultima consecință, poetul e și nu e ce pare a fi, căci starea lui conflictuală nu admite pura răfuială, ci doar ideea ei, el fiind, în fapt, firea neclintită care nu acceptă târguiala implicând, în ceea ce face, actul strict rațional: „*Și te retragi din ura orbitoare,/ Vărsând din cupă balele otravei,/ Căci ești lumină-n zi de sărbătoare/ Nălțându-te smerit în cerul slave!*” (Cântul V, strofa 1).

Oricum, în această grea încercare a vieții, unde poetul a risipit „*iubire cu grămada*”, Dumnezeu este cel care le va înmuia adversarilor glasul printr-o divină ridicare a cecității celor ce se opun ca poetul să poată termina cu bine această uriașă „*baladă*” închinată, desigur, iubirii Frumosului și Binelui, categorii estetico-etice universale. Spuneam că poemul „*Rapsodia naturii*” este în incidența supremației a ideilor rousseauiste venite, în același timp, și din preromantismul german unde Herder, în sistemul său estetic, introducea în mod fericit, alchimia spiritului cu valențele emoționale ale naturii, încât, peste timp, Florea Turiac, în spirit modern, cultivă frumosul natural sublimat în creația sa. De fapt, Florea Turiac explorează acest corp spiritual-sufletesc ca pe o unitate inseparabilă și deloc aflată într-un raport pleonastic.

Da, „*Rapsodia naturii*” sperie pentru că e o construcție megalitică, un complexus de idei, de trăiri de o factură specială, de momente sublime ale vieții, ale adevărului și, totodată, ale păcatului. Uneori se resimte vocația poetului de creator de ode, explicația rezidă în atingerea demersului său – culmea absolutului – mântuirea. Din acest punct de vedere cartea cade ușor într-o extremă periculoasă, fiind, totuși, o pledoarie a extincției demonstrației, ce-i drept, dar justificabilă ca fiind însăși materia sine qua non a discursului ca parte, el însuși, al universului infinit. Poetul, prin poemul său, se adaugă pe sine îmbogățind lumea Galaxiilor văzute și nevăzute. De asemenea, i se poate reproșa, fără doar și poate, patosul declamației, care uneori poate alimenta, din păcate, un ușor sentimentalism, un narcisism omniprezent. Însă nu i se poate trece cu vederea tehnica prozodiei, structura poematică a oricărei idei exprimate, rafinamentul expresiei poetice, construcția de anvergură, lumina orbitoare a metaforei, adâncimea gândurilor, elemente care, fără îndoială, îl situează pe Florea Turiac în breasla marilor creatori de poezie din literatura română.

De ce este însă stringentă nevoia de a compara actul literar al lui Florea Turiac cu modelul dantesc?

Literatura medievală, dar și basmele românești păstrate în oralitatea memoriei colective de aur, ca să limităm numărul exemplurilor sunt transmise umanității purtând un mesaj clar: triumful Adevărului, al Binelui, al Frumosului. Unde reverberează

toate aceste mesaje, Sfântul Augustin spunea limpede că Sufletul este memoria trăirilor, gândurilor, faptelor umane. Dante Alighieri avea în „Divina Comedie” alegorie a sufletului ca temă, punte spre viitor. Cu ce mijloace opera el asupra acestui complicat al reflecției? Oare doctrina creștină e unica sursă a investigației sau cumva Florea Turiac a trecut granița spirituală, un pas – doi spre, să zicem, un Martin Heidegger spre a-i răsfoi cartea „Ființă și timp” (Ed. Humanitas, București, 2003), un amplu studiu filosofic, evident speculativ, care poate sintetiza un adevăr căruia Florea Turiac îi conferă la altă scară, o carte care cuprinde la rându-i, teza: „substanța omului este existența” (p.416). Și cum îngrijitorul ediției, filosoful eseist Gabriel Liiceanu considera că, în fond, tocmai aceasta este imensa muză a cărții lui Heidegger, faptul că ea își propune să tâlmăcească uimitor ființa, a tot ceea ce suntem (și aceasta înseamnă deopotrivă a tot ceea ce ne înconjoară) fără să știm că asta suntem. Desigur, avem în față două lucrări de factură diferite, doi autori de valori diferite, greu de comparat și ineficient lucru, dar uniți într-o zonă existențială strict comună care se regăsește în acel „Sein und Zeit” – Daseimul. Oare Florea Turiac, cu mijloace specifice nu întreprinde, în felul său, liber de orice coercițiune, un astfel de demers: interesul legitim uman de a afla totul despre Nimicul din spatele Ființei?

Există însă o ruptură a cunoașterii și, deopotrivă, o atracție complementară a sistemelor. Oare fundamentul poeziei stă musai în filosofie, iar aceasta, fără mijloace specifice, vine furtunoasă spre metaforă afundându-se cât mai mult în speculația eseistică? Nu cumva știința devine, în acest caz, un arbitru și în același timp principalul actor al cunoașterii? Dar Teologia ce rol mai joacă, dacă esteticul, filosoficul și științificul devin antogonice? Speculația formalismului în interiorul logosului este materie care poate genera orice. În cazul de față, fără să confecționeze un limbaj special, structuri adecvate unui alt mod de a gândi lumea, deși, paralel cu lectura noastră, poetul continuă să adauge fiecărui cânt câte patru versuri, spre a săvârși o nouă arhitectură „zicerii” poetice, el a turnat într-o uriașă masă de reflecții, într-un câmp destul de antagonic, doar atât cât să-și permită neobositului creator „filosof-om de știință” și, de ce nu, un „teolog” în devenire, o altă

interpretare decât desemnată pe strictele domenii de specialitate unde, așa cum formulam anterior, totul pare a fi fost spus de la o înălțime teoretică amețitoare. Cui folosește însă această călătorie care dă impresia a nu se mai sfârși vreodată?

În această confruntare a sistemelor de cunoaștere prin „Rapsodia naturii”, Florea Turiac ne situează în spațiul unui discurs cu vizibilă tentă religioasă. Există o calmitate a înțelepciunii, un semn al senectuții superioare: „*Un ochi ce plânge-amar în Infinitul/ Tărâm al lui Iisus, simte-alinarea*” (Cântul VI, strofa 6).

Iar viziunea unui macrocosmos, creație divină armonică, particularizată printr-o mecanică a percepției umane, limitate, firește, ni se relevă maiestuos într-o sintetică imagine a creației: „*Cum două fiare le unește nitul,/ Astfel unește și uscatul marea/ De alt uscat și stau ca împletite,/ Încât Pământul e un tot în toate,/ Înconjurat de stele poleite/ În mii de galaxii îngemănate!*” (Cântul VI, strofa 6).

Pe de altă parte, se pune întrebarea, dacă în cazul lui Florea Turiac, care operează cu instrumentele științei, operația o făcea însuși Dante, la nivelul achizițiilor vremii respective; tema lor comună, Sufletul, devine, prioritar, zona investigației cunoașterii complexității universului. Întrebarea retorică, prin natura ei specifică, duce inevitabil la locul comun unde-și dau întâlnire voința de a fi, voința de a se exprima pe sine prin sine. E interesant, în acest travaliu comparativ, de urmărit cartea lui George Remete, „Ființă și Creație”, unde, bunăoară, filosofia lui Martin Heidegger, socotit ca fiind cel mai autentic filosof teolog, știința este privită din cea mai luminoasă perspectivă ca instrument al cunoașterii așa se și explică de ce George Remete, un excelent analist filosofico-teologic, acordă lui Leibniz convenita importanță. Ne oprim, deocamdată, asupra acestui aspect spre a defini, în fond, modul, ce-i drept, eclectic al lui Florea Turiac de a gândi lumea în interiorul ei, dar și în ansamblu, pentru că el consideră Răul, categorie morală creștină, ca un factor nociv, așa cum Dante considera în Infernul său împărăția Răului drept moartea Sufletului și Păcatul – domnia trupului, deci haosul, care din perspectiva estetică nu e altceva decât imaginea dezolantă a Urâtului. În același registru, Florea Turiac creează armonia cu replică suverană a

Binelui. Antidot sau, cel puțin, soluție care tinde să dea satisfacție poetului disperat, căci, permanent, vădit moralizator demersul său e destul de constrângător și, uneori, din perspectiva libertății comunicării, greu de acceptat; el își definește o estetică a Frumosului, a iubirii, alcătuiind aieva un adevărat verset biblic: „*Toți pot urca ușor pe prima treaptă/ A scării, care duce spre-nălțare:/ Dacă au mintea pură și-nțeleaptă/ Și doar virtute în a lor purtare!/ Nici flacăra nu poate-a mai fi stinsă/ Și stă aprinsă-n ei, ca faptă bună,/ Când toată frumusețea e cuprinsă/ Doar în iubirea, ce iubiri adună!...*” (Cântul V, strofa 11).

Așadar, se impune de la sine concluzia că ne aflăm în mijlocul unui demers cu vizibilă tentă religioasă: motive, teme fundamentale ale gândirii teologice domină întreaga carte. Cântul VII, spre exemplificare, în strofa 13, descoperim, fără nicio dificultate un pseudopsalm, unde discursul capătă accente ale unei invocații psalmodice recurente: „*Te rog, Atotcârmuitor de viață,/ Când sunt plecat pe firile lumii,/ Dă-mi doar răbdare și te rog dezgheață/ Cu suflul Tău, tot harul meu din spinii/ Ce-l țin încătușat spre obosire,/ Să prindă aripi și din nou să zboare/ Înspre necunoscut și blânda-mi fire,/ Să mângâie pe cel ce vina-l doare!...*”

De unde pleacă și din ce determinări succesive ajunge poetul la astfel de stări paradoxale? Un lucru este cert, el se lasă, cu bunăștiință, în voia spiritului jucăuș, căzând în capcana unor vechi probleme controversate, unde conștiința este un produs al acestui proces de devenire, iar limba nu-i altceva decât filonul ideilor ce cresc unele din altele, de multe ori, susținute covârșitor de o pârghie omniprezentă a intelectului, alături de ciudate alternanțe ale trăirilor sufletești care acoperă întreaga imagine ca-ntr-un clop uriaș, unde presiunea și temperatura cugetului par anulate: „*...Cum simte omul șarpele otravei,/ Când îl slăbește și îl soarbe-n vlagă,/ De ar putea, acum spre slava slavei,/ El s-ar târi pe brânci o viață-ntreagă/ Cu răni în tălpi de țarnă arzătoare,/ Căci tot mai dureroasă-i jupuirea/ De har când peste har îți dau cu sare/ Să îțiucidă toată împlinirea...*” (Cântul VIII, strofa 13).

Străbătând crizele poetului formulate, destul de violent, vedem aidoma un Don Quijote bătându-se cu morile de vânt, asta pentru că nu par a fi susținute și nici n-ar fi corect, de „argumente”

figurative, evidente, el dă falsa impresie că întregul poem și-a propus ca temă, printr-un nesfârșit comentariu incandescent, să ardă asperitățile care strică armonia unui sistem creat de divinitate. Rupând strofa alcătuită din cele 8 versuri endecasilabice în două catrene care sunt, practic, părți distincte ideatic, observăm maniera tehnică a poetului de a-și alcătui o structură lirică în două registre complementare, uneori întârziind irumperea fenomenului în toată splendoarea ei. Primul „catren” se arată, uneori, banal, dar e, de fapt, locul acumulării, iluminării ideii, într-o imagine revelatoare: „Doar orbul, când adâncă-i e orbirea,/ Bastonul alb spre ceruri îl ridică –/ Alături stându-i glasul și simțirea/ El, de-ntunerice n-are nicio frică...” (Cântul L, strofa 1).

Pentru criticul obișnuit cu un anume tip de scriitură, „Rapsodia naturii” e o problemă. Cu siguranță că nu-i va întoarce senioral spatele, ascunzând adevărul că nu-i ies, cu forcepsul seniori, propriile-i idei din text spre a se pune pe sine în valoare nu pe autor care devine, în atare situații, obiect secund.

E, într-adevăr, extrem de dificil de citit acest uriaș poem care cere revenirea la alt timp de lectură, o lectură specială, cu o dilatare a momentelor trăirii și, la drept vorbind, „Rapsodia naturii” conține în structura lui un nesfârșit comentariu al Existenței, a existenței estetico-morale unde scriitura constituie coloana vertebrală a „epicului” în care ideile se află într-o acerbă confruntare. Poetul reia, poetul disecă, poetul găsește alte planuri restructurând totul până la sașietate, căci el filosofează, argumentează zone asertorice, într-o totală uitare de sine.

Structural, Florea Turiac este un romantic al vremurilor moderne, plutind pe un ocean infinit într-o corabie pe care nimeni și nimic nu i-o poate scufunda. El este împăcat cu Sinele, un Sine mereu reglat, punând acul busolei pe direcția corectă, deoarece îngerii trimiși de Creator îl au în pază când el poartă uscatul vânturat de ape, în palmă. În ce privește scriitura, cu satisfacția efortului făcut unei astfel de lecturi, întâlnim, la tot pasul, elementele unei voluptăți ca vector al contemplației, a trecerii esenței în ipostaze complementare, fiindcă o dialectică hegeliană, greu de înlăturat, dă versurilor o frumusețe pe care lectorul nu o poate neglija: „Când ți-am privit întâia oară chipul,/ Credeam că a plonjat dumnezeirea/

Căci prea era perfect tot prototipul/ Supremei frumuseți slăvind iubirea/ Și dacă înc-o dată, am petrece/ Acele clipe prea fermecătoare,/ Simți-vom cum esența noastră trece/ Din unu-n celălalt ca o splendoare!...” (Cântul IX, strofa 2).

Hrăniți din noua evanghelie a iubirii, sfinții părinți ortodocși explică esența timpului, a spațiului prin dimensiunea și puritatea actului iubirii și a raporturilor sinelui cu aproapele. Acest „celălalt” al poemului este dovada clară a înțelegerii superioare a postulatului formulat de preotul filosof teolog George Remete care identifică ființa cu credința. La Florea Turiac tocmai această tensiune a iubirii dau timpului, spațiului, aproapelui și sinelui materialitate spiritualizată. Neîndoielnic lucru că orice creator se așterne pe sine în lumina orbitoare a cuvintelor pe fila albă, dar mai relevant ni se pare când el însuși ține să-și facă portretul: „...*Poetul e ființa nezărită/ Când prototipu-i e ascuns în muză*”, în plus, el mai este încă omul care vede „*ce nu văzuse/ Până să guste-a versului licoare/ Că-n lumea lui iubirea-adânc pătrunse/ Să îi descuiie starea din zăvoare!*” (Cântul IX, strofa 8), ca, mai la vale, spre știința nevolnicilor, poetul își sublimează cu ostentație propria-i complexitate de gândire: „*Cu sinea lui ce-n sine-i adâncime;/ Când gândurile-au poarta descuiată,/ Îl poartă pasul numai spre-nainte,/ Căci vrerea lui acum e-asociată/ Cu-o galaxie plină de cuvinte!...”* (Cântul IX, strofa 9).

Că e poetul „neuronilor”, într-un fel anume, „contemporan” cu Dante Alighieri, el însuși face proba într-o impetuoasă invocație retorică: „*Dă Doamne,-atâta minte și putere,/ Cât cinstea să cuprindă-orice ființă,/ Să curgă bunătatea prin artere,/ Prin sânge, doar dorința de știință!/ De-avem acum o panoramă nouă/ E că doar Dante-a fost acel ce-n sine/ A colindat să ne descrie nouă/ Adâncurile Căilor Divine!...”* (Cântul IX, strofa 10).

Dante, așa cum bine observa poetul Florea Turiac, a căutat în sine „adâncurile Căilor Divine”, evident cu alte mijloace artistice, dar având, prin speranța biruinței cunoașterii divine, capacitatea parcurgerii treptelor înțelegerii materiei și sufletului ca unitate indisolubilă.

Cât îl privește pe Florea Turiac, câștigul lui constă tocmai în această modalitate de abordare a unui vast spațiu de probleme

existențiale, comentariul transformându-se într-un exercițiu al existenței prezente. Poetul vine în prezentul iminent cu problemele insolubile ale trecutului, astfel, prin această punere în scenă, totul prinde viață, mișcarea e ca un aparat de zbor, care are trepte de viteze nenumărate și însușiri neobișnuite, dar care scoate, când și când, o dâră străvezie de fum. Altfel spus, stringența unui didacticism, moralizator ne transferă într-un creuzet cu miros accentuat de smirnă, un discurs biblic versificat având ca obiect al meditației neclintitul, sfârșitul, prototipul etern, concepte devenite prețioase, dar nu și obositoare prin persistența lor prezentă ca-ntr-un ritual, ca-ntr-o rugăciune unde repetarea mecanică rămâne golită de conținut: „*Iar omului, ce este neclintitul,/ Atunci când înspre rău ceva se-nclină/ Fără să știe cum va fi sfârșitul,/ I-apare Intervenția Divină* (subl. n.)/ *Și face luminos să-i fie chipul,/ Mereu ca o eternă primăvară,/ Care și-a pus în el tot prototipul/ Spre a rămâne-o ființă legendară.*” (Cântul IX; strofa 13).

Poemul „Rapsodia naturii” e o „summa teologia” (spre a-l parafraza pe filosoful teolog, contemporanul lui Dante, Toma din Aquino) unde multe din percepțiile biblice sunt asimilate și folosite cu inteligență și-ntr-un mod bine inspirat. Altele, însă, devin simple elemente de teorie greu de acceptat, argumente inutile, salvate, din fericire, pe ici pe colo, de subtilele speculații ale gândirii figurative. Iată câteva exemple unde poetul distinge, învederează și conchide de sus, aidoma unui creator suprem menit să sancționeze abaterile lectorul nu va percepe corect ideea întoarcerii Eului spre Sinele embrionar: „*Doar bobul pe pământ căzut nu moare,/ Căci moartea lui dă rod și bogăție/ Pentru la anul – starea-n altă stare/ O trece, ca apoi tot bob să fie./ Așa se-ntâmplă cu ființa vie/ Când are loc suprema fecundare:/ Din Embrionul care-a fost să fie/ Un Nou Născut se bucură sub Soare!...*” (Cântul IX, strofa 15).

Dacă se impune cumva să insinuăm ideile noastre unui lector care-și face timp să răsfoiască această carte de certă valoare, nu tot același lucru poate să-l facă a fi permisibil cu textul prefeței.

Care este, în fond, ideea ce coordonează întregul demers ideatic al poemului? Nimic mai simplu: Existența, Divinitatea, Eul

creator și, bineînțeles, o „istorie” închisă a devenirii umanității. Argument: poetul face o îndelungă incursiune în societate, având grijă să situeze Eul social, filosofic, biologic, etc. Rațiunea demersului: cercetarea cu prioritate științifică, celelalte fiind doar instrumente complementare, o altă „scolastică” decât cea dantescă, dar ambele sinteze ale științelor, ale artelor, ale religiei, ale filosofiei. Nina Façon, spre a răspunde cumva la întrebarea dacă Dante, creatorul cert al limbii literare italiene, este și filosof, trece în revistă multitudinea problemelor existențiale: faptul că Dante, urmându-l pe Aristotel, spune că „sufletul este un act al corpului și este, ca atare, cauza (cagione) acestuia; apoi rațiunea act al sufletului: creația este închipuită, neplatonice ca înfăptuire în trepte; principiul (cauza intrinsecă = Dumnezeu în plan cosmologic – Dumnezeu = cauza Universului = cu principiile lui” (vezi „Studii despre Dante”, Editura pentru Literatură Universală, București, 1966, p. 188-189). Aceste probleme sunt oare luate în considerare de Florea Turiac în „Rapsodia naturii”. Cu prisosință. Fără morgă academică. Dificultatea constă într-o dispunere sistematică a lor. Dar, până la urma urmei, ce rost ar avea asemenea eforturi de separare a apelor? Viitorul exeget al operei poetului va ține sau nu va ține cont, în ansamblul operei poetului de consecințele folosirii lor.

*

O legitimă întrebare pe care ne-o punem reluând lectura poemului „Rapsodia naturii” este dacă poemul poate fi considerat un lung proces de unificare a Eului cu Divinitatea? Răspunsul ni-l oferă chiar poetul prin virtuozitate, prin înălțimea exprimării ideii poetice alternând-o cu cugetarea înaltă care dă discursului un suflu înnoitor, nobil, ca fericit vector a funcției cognitive dând strălucire introspecției Eului proiectat în lumea condiționată a existenței: „*Simt biciul credincios pleznindu-mi fața,/ Căci sunt atâtea lucruri presupuse,/ C-abia mai pot să intru dimineața/ În Cercurile Stării Suprapuse/ Și mă trudesc în fiece secundă/ S-alunec iar spre-o altă recidivă/ În lumea apei mele,-a cărei undă/ Mă spală pentru-o nouă perspectivă.*” (Cântul VIII, strofa 7).

Așadar, care este, în concepția poetului, Condiția umană? Precaritatea sau armonia Eului cu Creatorul? Conștientizarea, printr-o totală dezamăgire, a unității superioare și imposibilitatea de atingere a unei trepte a devenirii creației. Redescoperirea individului neputincios, revoltat, potolit temporar doar de și prin descoperirea limitelor cunoașterii, relevarea conștientă într-o trăire specială, a *Păcatului* ca termen absolut al Existenței, prin Credință. Și totul pare a se întoarce la Istorie, la o ființă vie cu trecut, prezent și viitor, iar înțelegerea umană se lovește la Florea Turiac tocmai de incidența acestei imagini cu ideea pură de continuitate, devenire, de aceea el meditează romantic pe „ruine”, fiindcă spectacolul decepționant al Istoriei oferă o nesfârșită schimbare, anulând nevoia absolută a omului de stabilitate: „...*Voi, care sunteți lumii Embrionul,/ Dar o lăsați legată în pripoane/ Și-i arătați drept pace scorpionul,/ Sunteți mai reci ca fierul din betoane!/ Îngheboșate de-ale lor probleme,/ Popoarele ce-aleg ca sărbătoare/ Un nou sistem din vechile sisteme,/ Simt cum le-nghit nisipuri mișcătoare!*” (Cântul IX, strofa 11).

Istoria măcinând totul, fărâmițând orice încercare de a-și depăși condiția existențială. Trimiterile lui Florea Turiac la sistemele estetice, la acele structuri estetice libere, cu caracter vădit istoric, învederează pe deplin observațiile pertinente ale lui Adrian Marino privind procesul „devenirii”, acea conștiință a lucrării Creatorului, a Istoriei și chiar a Istoriei literare, oglindă a lumii virtuale creată de omul-dumnezeu. De acolo rezidă ideea că sistemele au „viața” lor. Căci, de ce nu, trebuie să admitem, în cele din urmă, că orice sistem structural îmbătrânește și se uzează.

Preocupat de degradarea stării umane, Florea Turiac conlude în spirit biblic, reamintind permanența tentației: „...*Dar ce-am făcut noi astăzi cu ardoare,/ Mergând pe căi, ce des sunt folosite?/ Ne-am încurcat plăcerea în splendoare/ Mușcând nervoși păcate obosite!/ Măcar de le-am simți mai tare gustul,/ Acum, când noi am și trecut la faptă,/ Căci, mult prea dulce, gura are mustul/ De rouă, de pe buza cea necoaptă!*” (Cântul IX, strofa 1). Distanța de la prototipul care slăvește „suprema frumusețe” până la omul social, pe care îl crezi statuie se include într-un crochiu unde amărăciunea unei existențe minore dă chipul social al omului robit de timpuri nefaste.

Într-o stampă de virtuoasă contemplație filosofică, poetul introspectează sufletul, acest complex de însușiri ale ființei apelând, în ultimă instanță la intervenția Creatorului: „*Împovărat de gândurile sale,/ Frecându-și pieptu-aprinde o țigară,/ Tușește des și scuiă numai bale –/ Și azi a fost tot cerșetor prin gară,/ Să facă rost măcar de-un colț de pâine,/ Să nu se mai târască prin gunoaie – / Fie ce-o fi în ziua cea de mâine/ Prin rugăciuni pe Domnul vrea să-nmoaie!...*” (Cântul IX, strofa 4).

Analiza strict social-politică dar, totodată, și filosofică, domeniile complementare ale Existenței capătă sens doar prin rugă, prin apelul final spre Creator. Din acest punct de vedere poezia, ca mod oarecum autonom de cunoaștere are vreun rol în determinarea ființei cu ajutorul necesar al științei filosofiei socialului? Desigur că numai credința în capacitatea divină dă poetului speranța întoarcerii în zona sublimei armonii. Ceea ce cu adevărat neliniștește e complexitatea umană a problemelor pe care poemul le tratează, reluând, la nesfârșit, pe toate părțile tema existenței. Nimic nu îi e străin poetului care se adresează cititorului ca unui duhovnic divagând în termeni morali chestiunile speciale biblice, filosofice dar, mai ales, sociale.

O armonie sublimă venită dinspre societate e de altfel patriotismul ardent al poetului Florea Turiac nemulțumit de starea gravă economică a României contemporane: „*Mereu cu grija zilei care vine,/ Că vom ajunge să mâncăm și paie,/ Suntem supuși sentinței lor haine,/ Zdrobiți sub talpa multelor gunoaie./ Că buzele nu sunt pecetluite/ Și că-njurăm tot răul ce ne-așteaptă,/ Ce legi mai sunt acum orânduie,/ Dreptatea cum se-așează, pe ce treaptă?!...// Eu cer acelor ce-s la înălțime:/ Nu ignorați nici prostul nici deșteptul/ Și căutați în marea adâncime/ A minții voastre să vă dați acceptul/ Să puneți țara iarăși pe picioare,/ Să fie omul mulțumit în sine/ Căci el e cel ce caută cu-ardoare/ Cu ce-i dator și ce lui îi revine!*” (Cântul XIX, strofele 13 și 14).

Poetul face o analiză riguroasă a sistemului administrativ, a conducătorilor vinovați de proasta gestionare a potențialului economic, profesional și social al României post-revoluționare: „*Te poți numi erou, dacă poporul/ Nu mai dorește să-i conduci destinul,/ Când doar cu chinuri i-ai umplut ulciorul/ Și cu obidă i-ai*

*făcut și plinul?!/ Cu răul rău, spre a-ți atinge țelul/ L-ai răzvrătit
ținându-ți ura pasul/ Sfidând și Creatorul dar și Mielul,/ Că-n
rațiune n-ai găsit popasul!/[...]/ Căci au uitat pâraiele de sânge/
Ce s-au vărsat, spre a o duce bine/ Și cel ce râde, dar și cel ce
plânge:/ Să sugă toți la țâțele divine/ A altor zile ce-au dorit să
fie./ C-avem plantate toți aceleași gene,/ Să ne iubim cu toți fără
trufie./ Că-același sânge ni se scurge-n vene!” (Cântul XX,
strofele 1 și 8).*

Poetul, după cum bine se observă, alături două sisteme de haos economic, social, politic, speranța îndreptând-o spre Credință, ultima soluție.

E de prisos a urmări vers cu vers aceste teme începând cu geneza bunăoară, ca pretext de a privi universul sub o etică specială, unde Păcatul are rolul său decisiv, căci, în ultimă instanță, de la un cânt la altul, poetul deliberează tranșant idei cu caracter general într-un limbaj fără pretenții de rigoare academică, filosofică, cu mijloacele lexicale ale limbii literare comune notând, strofă cu strofă, călătoria spre Adevăr, Veșnicie, Moarte.

Există însă în întreg poemul o speranță a Binelui, a Frumosului, a Armoniei. În ultimă instanță, ce-și dorește cu atâta ardore poetul? Nimic altceva decât să fie ferit „să treacă prin râul Lethe”: „*De-ar fi s-aleg din zeci de ipostaze/ Sus, stea mă vreau,
jos – fluviu de iubire*” (Cântul XIV, strofa 2).

E de înțeles că actul de a accede la Absolut, nu este pentru un creator pământean un păcat, deci nimic gratuit. Ce model poate să-și aleagă poetul? Firește pe Hercule cel supus la „munci”: „*Urcând pe brânci, chiar dacă pe-ndelete/ Tot voi ajunge-n
Parnas, sus, pe munte*” (Cântul XIV, strofa 5).

Dacă ființa este explicată de teologie prin principiul libertății, al credinței, dacă Creatorul oferă omului șansa opțiunii în acest sens, creatorul uman este, prin natura lucrurilor, parte din miracolul divin. Nu întâmplător Florea Turiac face trimitere la „Divina Comedie”, convins fiind de eficiența actului eliberator de păcate prin purificare, mântuire: „*Cum Dante, în Divina Comedie,/ Conduș de prea frumoasa Beatrice,/ Redă Infernu-n foc și în
urgie,/ Apoi tot Purgatoriul, ce-n matrice/ Pe mulți îi curăță de-a
lor păcate/ Și-n Paradis îi trece-n bună pace/ Ca niște îngeri ninși*

cu nestemate/ Ce pentru noi de-aici, minuni vor face” (Cântul XVII, strofa 1).

E convingerea supremă a poetului. El induce răspunsul așteptat: care, este, în fond, esența speranței? Răspunsul indubitabil: Credința prin rugă, gesticulația ritualică creștină într-o totală dăruire: „*Doar Domnul, ruga îmi ascultă-n Ceru-I!/ Din plasma Lui, ce-i grea Necunoscută/ Și-n plecăciune, ca un sclav îmi dăru/ Umana-mi ființă-n Slava-I Absolută –/ Iar când mă-nchin la sfințele icoane,/ Nu mai am frică nicidecum de soarte,/ Că-mi dau putere cele trei piroane/ Ce pe Iisus L-au petrecut spre moarte.*” (Cântul XVIII, strofa 4)

Și cum el n-are sens, poetul creștin, în afara poporului său, cel din pomelnicul de la liturghie, urmează cea de pe urmă rugăciune: „*...Mă rog Acelui ce-are-nsemne sfinte,/ Lui Dumnezeu, care în cer e Unul/ Să ierte pe Ioana cea cuminte/ Și pe-Ioniță care-a fost tribunul/ – Părinții mei – cei care zămisliră/ Nouă copii din dragoste trufașă/ Din care opt băieți cu glas de liră/ Și-o fată ce-a murit încă din fașă!*” (Cântul XVIII, strofa 7).

Schimbând însă registrul, ca de fiecare dată, poetul translează discursul din reveria religioasă într-o acută analiză a existenței sociale, analiză necruțătoare: accente eminesciene, coșbuciene dau culoare și temperatură cum să ajungă (sic!) tocmai... la Revoluția din '89, căzând în capcana teoretizărilor jurnalistice prolixе și contradictorii, oglindă fidelă a unei epoci cameleonice, Florea Turiac încearcă să definească, ca mulți alții, conceptul de revoluție. Apoi devine brusc patriotard, printr-o lirică contemplativă, cu ușoare adieri nostalgice „a noțiunii de patrie”, nu rece, ci aproape de presiunea și temperatura morală capabile să inflameze discursul prin descinderea cu toate trupele, în discurs, poezia riscând să devină civică și vindecativă.

De asemenea, este relevantă dragostea poetului față de planeta Pământ, pentru care ar fi în stare să-l pună pe umeri și să-l ducă în lumea divină a lui Dumnezeu: „*Dacă-aș putea, Pământu’-ntreg în brațe/ Eu l-aș lua, iubindu-i toată sfera,/ De cer cu veșnicia să m-agațe,/ Să îi filtrez prin lacrimi atmosfera!/ Și tot ce duce-n spate cu durere,/ De i se-nclină axa în balanță,/ Tot mie aș dori să-mi stea-n putere,/ Să-i luminez și ultima speranță.// Când știu că se*

găsește la răscruce/ Și poate zilele-i sunt numărate./ Ca Atlas, pe-umeri, aș dori a-l duce/ În spațiul Stăpânirii Luminate./ Chiar dacă-ar fi să urc treaptă cu treaptă/ A scării care duce către Domnul./ De-aș vrea odihnă, vrerea n-ar fi dreaptă./ Cum liniștit nu aș avea nici somnul!” (Cântul XXXIV, strofele 1 și 2), și totodată dă „fascinant” un răspuns, aproape științific, la modul cum s-a format Universul, alternând ritualic cosmogonia cu filosofia: „Ce densitate înglobase Bobul/ Materiei Primare în Nimicul/ Ce din Nimic își făurise Globul/ Exploziei, ce sta deja-n reticul!/ Căci nu se știe, cum de explodase/ Când s-a produs puternica schimbare:/ Umplându-se, Nimicul se schimbase/ Cu Universul Prim spre guvernare!// Nimic n-a fost într-un Nimic puternic/ Mai mult decât un Început, în care/ Big-Bangul s-a produs atotputernic/ Spre a se naște Galaxii Primare./ Numai Nimicul exista-nainte/ De-a se produce-aceste fenomene./ Nici Spațiul și nici Timpul ca sorginte/ Iar Dumnezeu nu ne fixase gene!”. (Cântul XXXVIII, strofele 1 și 2).

Neîndoios lucru, Florea Turiac, în contemplația naturii, rapsod al ei, e conștient că Cerul domină Țărâna, iar Armonia suişul spre Scara Mare se face prin rațiune: „Și-astfel, ai voștri ochi să-aibă-aplecarea/ Tot înspre Cer, de-aici, dinspre Țărână/ Că doar așa sui-veți Scara Mare,/ Cu voi doar, Armonia să rămână...” (Cântul L, catrenul).

Apolinic în extazul rațiunii, poetul e necruțător cu „cangrena minții”, conferindu-i lui Dumnezeu dreptul de a opera asupra liberului arbitru impunând ca termen suprem Credința: „Că-n liberul-arbitru, doar credința/ Ne mai ferește mintea de cangrenă,/ Așa cum dată ne a fost știința,/ Când Dumnezeu ne proiectase-n genă!/ Deși cunoaștem și ce este frica,/ În noi curajul e cel ce persistă –/ Când limita nu tinde spre nimica/ Nici limita, atuncea nu există!...” (Cântul L, strofa 12).

Condiția Umană, Frumosul, Bunul, contopirea tuturor cu Dumnezeu constituie, desigur, problema axiologică a tuturor formelor de cunoaștere, percepere a Omului ca minune:

„Când, numai Cerul multor Elemente/ Își pune peste noi a lui Emblemă,/ Noi nu fugim din Stările Prezente/ Fără-a gândi la Starea cea Supremă,/ Când, prea umili, noi încă stăm pe gânduri,/

*Dar în străfund ne ocrotește Eul,/ Simțind de multe ori și-n multe
rânduri,/ Cum toți ne contopim cu Dumnezeu!,/ Cel care-a dat
natura toată-n floare/ Și-o floare-i a Pământului Grădină,/ Încât
orice ființă, ca favoare/ Gusta-va și din Mierea de Lumină,/ Căci
numai Ea e-aceea ce emană/ Tot ce-i Frumos și Bun, și le
combină/ Spre-a defini Condiția Umană,/ Care-i și Vârf dar e și
Rădăcină!” (Cântul LI, strofele 18 și 19).*

Ceea ce este fundamental în această sublimă armonie divină este, desigur, iubirea, iubirea aproapei pentru pacea universală: „Să dăltuiești iubire în durere,/ Ca nicio ușă să nu ai închisă,/ Căci binecuvântat de-a ta putere,/ Și altora o vei lăsa deschisă/ Spre a pătrunde tainele științei,/ Oricât de-anevoiasă le-ar fi truda,/ Dar o lumină-n starea conștiinței/ Le va fi scepstrul, însă și feuda!” (Cântul LII, strofa 7).

Concluzia finală a poemului scris, rescris, ordonat în structuri, uneori demolate dar ridicate precum Mănăstirea Argeșului, prin trudă grea de un Manole, alias Florea Turiac, constă tocmai în recunoașterea explicită a existenței Îndrumătorului divin:

„Să nu mă uiți c-am fost **Îndrumătorul**/ Pe tot parcursul și-am
păstrat ciorchinul/ Acestor cânturi, iar de-acuma zborul/ Îți
aparține, să colinzi seninul...// Cum nașterea este-nceputul morții,/
Și viața-i între naștere și moarte!/ La fel grădina ce-i în dosul
porții/ Prin gard – de casă – și ea se desparte!/ Deci, toate
câte-o despărțitură,/ Dar și intrare-n una din cealaltă,/ Cum din
iubire poți intra în ură/ Și cum de jos puterea ta te saltă!/[...]/ Iar
cei dintâi vor fi cei de pe urmă/ Când cei din urmă fi-vor cei
dintâi/ Ce vor intra-n a îngerilor turmă,/ Căci au avut credința
căpătâi;/ Făcând doar bine, când au dat dreptate/ Celor fără
puteri spre împlinire,/ C-a lor cuvinte le vor fi sculptate/ Pe ochiul
mîinii,-n veci să dea iubire!/[...]/ Sau poate Dumnezeu, mai dă cu
pasul/ La-ntregul Univers, spre-a-i ști măsura,/ Doar folosind
Echerul și Compasul/ Pentru-a-i desăvârși Arhitectura;/ Pe fiecare
dintre lumi punând-o/ Pe-un astru, să își ducă existența/ Și înspre
bine, tot mereu urcând-o,/ El vrea să-I Simtă-Alătura Prezența!”
(Cântul LIII, catrenul și strofele 1,2 și 6)

Motivația gestului: responsabilitatea asumată de poet de a medita politic, dar și filosofic, în ce direcție se îndreaptă societatea

românească, în postura istoriei nefericită în care cele două sisteme coexistă fiindcă comunismul românesc seamănă straniu cu noul capitalism românesc. Concluzia este una singură, firește, soluția salvării prin credință, religiosul punând puternic amprenta pe discursul patetic și, a doua soluție, reîntoarcerea la natură, la puritate, care poate aduce, speră poetul, „sfânta rațiune” echilibru în toate. Interesant este de privit și natura materială a discursului poetic. Elementele din care Florea Turiac își construiește argumentele, materialul lexical folosit, versul, propoziția-sintaxa ei, întreaga arhitectură cu care rațiunea poetului operează fac parte din „regnuri” diferite, unele chiar demonetizate, altele încărcate de noi sensuri, încât apropierea lor sintagmatică în acest minunat creuzet poetic este, de multe ori, frapantă și dă virtuozitate verbului.

Florea Turiac iluminează, de altfel, idei generale, alteori aruncă o misterioasă perdea de ceață, încât acest amalgam de limbă literară comună, împletită cu terminologie de estetică generală pare puțin fericită uneori fără însă să dăuneze operei. De aceea apare în mintea lectorului fericit că a străbătut acest drum lung de meditație asupra Existenței umane de la Dante la Florea Turiac întrebarea: oare „Rapsodia naturii” nu este cumva un nonsens, acum când totul a fost spus, în contextul acestui univers contradictoriu? Iar acest univers benefic pentru sistemele de cunoaștere complementare nu a rămas un Infern în care Răul distruge Binele, principiile Existenței divine? Nici cum. Ocupându-se de ființă și credință, de suflet, de rolul Creatorului, poetul implică automat în această ecuație problema identității dintre Ființă și Credință. Tema esențială a poemului fluviu este, în ultimă analiză, Sufletul (ca și la Dante), acel creuzet uriaș, incandescent, în care poetul topește acele mijloace de cunoaștere umană: științifică, artistică, filosofică, socială și, nu în ultimul rând, teologică, dar recunoaște, implicit, că autenticitatea celorlalte se dovedește numai în măsura recunoașterii teologice. N-o face *expressis-verbis*, dar se află în proximitatea acestor idei formulate magistral în cartea sa , *Ființă și Credință*, vol. I, de teologul filosof George Remete, care concludă ca Existență, spre o bună cunoaștere, presupune accesarea complementară a căilor de cunoaștere subliniind faptul că, astfel,

„creința nu este atât înțelegerea și argumentarea existenței cât însăși puterea de a exista. Nu creința există pentru că e ființă ci ființa există pentru că e creință. Numai creința e ființă. În afara creinței e numai moarte și neființă. Creința e însăși posibilitatea și realitatea ființei ca miracol, e minunea existenței, minunea de a fi” (op. cit., p. 7-8).

În acest sens, este oare poetul „Sublimei armonii”, titlul inițial al poemului, omul care-și mărturisește creința prin rugăciunile fierbinți adresate Creatorului? Este el individul mântuit, al cărui suflet iese din Infern și prin Purgatoriu ajunge în Parnasul Raiului?

Dacă citim această carte cu o cheie ruginită de prejudecăți „de valoare”, îi vom socoti eclecticismul greu de analizat ca pe un martor ce nu poate ține concepte și idei aparent contradictorii, dar tocmai această „incapacitate” de dispunere salvează această uriașă poveste a lui fi egal cu a crede, iar complementarismul cunoașterii, în trecut fie zis, al științelor „avansate”, pretențiile orgolioase ale artei de a concura cu acel a fi dumnezeiesc dau substanță unui poem homeric ce sperie la lectură, dar care are meritul de a investiga infinitul substanței umane. În plus, preocupat evident în alt registru social-cultural-filosofic-teologic, ca și filosoful poet german Friedrich Nietzsche de funcție formativă, deliberativă a problemelor eticii, psihologiei sociale și filosofiei culturii, de funcții generatoare a Binelui și Frumosului, a Armoniei Universului, a valorii actului estetic-poezia, Florea Turiac se află în poemul său homeric „Rapsodia naturii” într-o fericită determinare a contrariilor, găsind justa măsură a împăcării celor două tendințe de concepere, percepție și valorificare a universului creat, propriul filosofiei antice grecești, respectiv contemplației senine, rațional-apolinică și extazul contemplației lirice dionisiace. Amândouă sublimite prin supremația viziunii teologicului asupra Creației divine.

George Toma Veseliu

Cuvânt-înainte

Pe tine, cititor, te rog, nu-n pripă,
Citește-aceste versuri-nălțătoare
Și nu le da-nțelesul spre risipă
Fără a-ți pune unica-ntrebare:
Din ce esență a gustat poetul
De sfredelește-n suflet cu ardoare,
Din fructul minții, culegând cu-ncetul
Tot rodul stării – nobilă licoare –
Și colindând prin lumea lui aparte
Înscrie gânduri născocind o carte!...

Autorul

*...Din ce esență a gustat poetul
De sfredelește-n suflet cu ardoare...*

CÂNTUL I

*Eu, Îngerul, ce-ți sunt și păzitorul,
Pe tot parcursul o să fiu ciorchinul
Pentru aceste cânturi, dar izvorul
În tine e pentru-a le face plinul!...*

1

Mă-ndrept acum spre marele Parnas
Cu gândurile înflorind de muză,
Cu pași preciși, ca-n urma mea să las
Descrieri, care dor dar și amuză,
Când scormonesc prin sufletul stingher
Să-i aflu taina rătăcirii-n viață,
De-aceea celor nouă muze cer
Doar un răgaz, să-mi văd poemu-n piață!

2

Pe Clio¹, Euterpe², Melpomene,³
Rugatu-le-am să fie lângă mine,
Mă biciuiască de îmi mișc alene
Condeiu, când un vers în gând îmi vine!
Și Thalia⁴, Erato⁵, Polymnia,⁶
Știindu-mi sârguința, mă îndeamnă
Să scriu cu foc de toată nebunia
Ce, din principiu, cu plăceri mă-nseamnă!

În mitologia greacă: ¹ Clio – muza istoriei; ² Euterpe – muza poeziei lirice;
³ Melpomene – muza tragediei; ⁴ Thalia – muza comediei; ⁵ Erato – muza
poeziei erotice; ⁶ Polymnia – muza retoricii.

3

Când Calliope¹ sta mai la o parte,
M-am dus la ea, șoptindu-i la ureche,
Că vremea mea nu este prea departe
Și cartea-aceasta va ajunge veche...
Și-atunci Urania,² iertându-mi vina,
Mi-a zis că mă va ține pe orbită,
Să răspândesc cu fală doar lumina,
Care se vrea de lume absorbită!

4

Iar Terpsichore³, -n dans, îmi ține axa
În echilibru, cum o vrea natura,
Căci simte-n mine fremătând sintaxa
Poetică, înflăcărand lectura!
Și-nconjurat de lumile divine,
Voi bea din apa versului, sfințită
Și limpede, căci limpezimea ține
De ce-i frumos, dar trece-ntr-o clipită!...

¹ Calliope – muza poeziei epice; ² Urania – muza astronomiei; ³ Terpsichore – muza dansului.

*Că doar privirea, de-ți ridici spre soare
Și faci cu tine însuși legământul,
Tu lupți cu boala care-a dat în floare
Ca rodul să i-l strici în tot adâncul,
Și-i tai tot sporul care-a pus la cale
Să-ți îngenunche vrerea – dar, de-i vrere,
Vei fi ferit de răul pus la cale
De cei ce vor să-ți fure-a ta putere!*

Cântul II, strofa 11

*Astfel voi trece drumul, ce desparte
Pe cei ce se iubesc, de cei ce cată
Iubirile, cum ar căta o carte
Ce-nșiră o poveste-adevărată,
Unde iubire cei doi înfiripă –
Ea fragedă și el, doar cu tulle,
Dar se iubesc, încă din prima clipă,
Când s-au văzut în parcul cu-orhidee!*

Cântul IV, strofa 6 (variantă)

*...Unde iubire pură înfiripă –
Ea fragedă, și el doar cu tulle...*

CÂNTUL II

*Să te cunosc, ce-ai adunat în minte,
Iubit poet, te rog din ea deșiră
Doar sfaturi bune de luare-aminte
Cât înțeleapta-ți muză te inspiră!*

1
Ce-ai făptuit, rămâne făptuire,
Chiar de greșeala îți va fi iertată!
Ce plăsmuiesc dușmanii-n a lor fire,
În veci de veci nu vom ghici vreodată,
De-am pune pietre-n ciorba de vițel
Încrezători în foc poate c-ar fierbe,
Când fiecare tindem spre un țel
Și ochiul strânge-n el lumini superbe!

2
Când te-nfășoară greul, nu știința,
Cheamă-nțeleptul, ce cu-nțelepciune,
Și multă trudă își va da silința
Să îți susțină marea acțiune,
Când țintei îi dorești perfecțiunea!
Și ridicat vei fi mereu în slavă
Cu dibăcie-atunci când rațiunea
În miezu-minții-o pui să-ți fie sclavă...

3

Când tăvăluguri de tirani ne-ndoaie,
Cum să uităm, că în priviri renaște
Sublimul din urât, care înmoaie
Toată durerea ce ades ne paște?!
Când somnul rațiunii monștri naște,
Ne tremură pe noi chiar și veșmântul,
Dar sinele pe sine se cunoaște,
Când luminos se-arată-ai fi cuvântul

4

Când își plantează câte-o perspectivă,
De parcă-ar arde-n vâlvătai tot cerul...
Dar este tot un fel de-alternativă
Cum de departe-i la injecții serul!
Nimic nu se câștigă cu-ușurință,
Ci doar luptând și-n zi de sărbătoare,
Și doar când semeni bobul cu credință
Se va-nălța nestingherit spre soare!

5

De nu ai mâini, poți scrie cu piciorul
Când nu te lași învins de-a lenei boală,
Căci adaptarea, știi că e izvorul
Ambiției, ce-ți e și scut și fală!
Să nu rămâi și de căruță-n urmă,
Tu cail vieții mână-i mai departe,
Iar Dumnezeu te va primi în turmă
Când duci însemnul harului în carte!

6

Izbit mereu, ca-n zalele lui Marte,
Ideile nu îți vor fi strivite
De uraganul care-aduce moarte,
Căci tu ești prins de alte zori ivite!
Și din izvorul clar, umplând ulciorul
Cu apă vie-ai să cunoști belșugul
Care-i nădejdea, dar și peșitorul
Câmpiei când îi dă ca soț doar plugul!

7

Îți este dat, în lumea ta deșartă,
Să zbori tinzând spre-nalte idealuri,
Atâta timp cât mintea nu-ți e spartă,
Cum e câmpia dintre două dealuri!
Nu tăinuirea faptei te-nsenină,
Ci doar gândirea când te mustră strașnic,
Având la bază dogma cea creștină
Și strigătul iubirii blând și pașnic...

8

Oricât ai clocoti în lăcrimare,
Nu ești de-aceia ce își pierd speranța;
Lumină ești și ieși la drumul mare,
Ca stării lumii să cedezi substanța
Din miezul tău, să-i fie consolare
Și celui ce-și păzește inocența,
Plăpândă ca un ram ce stă în soare
Și-l roagă să nu-i ia inflorescența!

9

Voința ta, care a dat în floare,
Și rod va da, să spele vrednicia,
Când va-nfrunta orice voință, care,
La cârmă-și pune doar nimicnicia
Și vrea puterii ei să te supună,
Dar nu-s în lume leacuri de stricare
Când tu cu tine sunteți împreună
Și închegați o splendidă lucrare!

10

Deci nu striviți cu ură iscusința
Celui ce foc emană cu privirea
Și își conduce spre un țel voința,
Să își găsească singur strălucirea;
Mândria să-și înfrângă-o duce-n spate,
Ca sac umplut cu pietrele gândirii
Și cu mulțimea grelelor păcate
Mereu va bate-n porțile iubirii!...

11

Că doar privirea, de-ți ridici spre soare
Și faci cu tine însuți legământul,
Tu lupti cu boala care-a dat în floare
Ca rodul să i-l strici în tot adâncul,
Și-i tai tot sporul care-a pus la cale
Să-ți îngenunche vrerea – dar, de-i vrere,
Vei fi ferit de răul pus la cale
De cei ce vor să-ți fure-a ta putere!

12

Și simți pe frunte scânteieri de raze,
Când gându-acoperit de strălucire
Se desfășoară-n multe ipostaze,
Salvându-i pe cei slabi de la orbire,
Când se adună făr'-un scop anume
Să nu îi lași ca pradă prăbușirii
Și nici rușinea – pată pe-al lor nume –
Când sunt îngenuncheații vrăjmășirii!...

13

De-i trunchiul măcinat de putrezire,
Tot crengile vor fi izvor de viață,
Și zorile suna-vor de trezire
Să mergi la braț cu înc'-o dimineață,
Chiar dacă noaptea știi, tiptil, că vine,
Nu îți lași cerbul firii să adoarmă
– Firav și blând și făcător de bine –
Atunci când e ochit cu foc de armă!

14

...Copii ai lumii în dezagregare,
Vă crească iar măselele de minte
Să nu trăiți în beznă fără soare,
Târându-vă ca râma sub morminte!
Dregeți-vă durerile cumplite
Din carnea prea bolnavă în tulpină,
Să nu simțiți cum înroșite plite
Vă ard să vă uscați din rădăcină!

15

Vă zbateți să ieșiți dintr-o vâltoare
Ce în afundu-i vrea să vă îngroape,
Dar de-ați clinti doar degetul cel mare
Voi primii-ați fi pe malul de aproape,
Și ați uita de chinul din răscruce,
Căci Dumnezeu vă-arată iar puterea,
Că-n sufletele voastre pace-aduce
Să Îi simțiți mai Dulce Adierea!...

CÂNTUL III

*Și-acum de-aici, unde-ai descris substanța
Care clădit-a Lumile Divine,
Mergi pe-altă cale, micșorând distanța
Dintre sublim și stările de sine...*

1

Pe goană pune orice răzbunare,
Ce arde-n tine ca un lemn în plită
Și-alt gând să ai pentru întâmpinare,
Când furia în cineva-i cumplită!
De stăpânirea nu-i stăpână-n sine,
Când o lucrare rea se vrea-implinită,
Să cumpănești între ce-i rău și bine
Și fața să ți-o pleci mereu smerită!

2

Și cată-adânc prin rugile pioase,
Să-ți crească trunchiul ramuri de putere
Pentru a-l feri de iernile geroase,
Ca pe-o albină stupul plin cu miere;
Și-atunci vei fi ca fulgerul pe mare
Când orice navă-n nimb e-nvăluită
Iar starea îți va fi doar în urcare
Ca altor stări să fie dăruită!

3

Să judeci totul doar cu mintea-ntreagă,
Primejdiile să le treci pe toate,
Iar viața ta va fi și mai dulceagă
Chiar și atunci când te târăști pe coate!
Să traversezi lumina lăsând dâre,
Supus să fii dojenii din afară
Și neclintit mereu în hotărâre
Să fii și-atunci când greul te-nconjoară!

4

Dar, de ești blând, să nu te-ncrezi în toate!
Fă mintea ta să caute izvorul,
Când vrei să bei doar pe nerăsuflete
Ce vrea să te învețe,-Nvățătorul;
Că-nveșnicit cu-a științelor aripe,
C-un salt vei trece peste-orice strâmtoare,
Cum trece gândul dintre două clipe
Și-un Timp, cât vine-o rază-aici din Soare!

5

Cum focul este stins și cu țărână,
La fel durerea-i stinsă cu uitarea
Ce ni s-a dat, și este ca o frână
Dacă o ia la vale disperarea!
Dar când regină-nscăunăm dreptatea,
Va fi, cum este apa cea sfințită,
Spălându-i sufletului greutatea,
Cum e de Cel de Sus îndreptățită!

6

Când cumpănim cât de urâtă-i frica,
O socotim a plânsului emblemă,
Cum mușuroiului îi e furnica
Și-l apără cu munca ei supremă!
Poate gândind sau negândind la soartă,
Doar ea își știe care-i datoria,
Căci neluptând, atunci se crede moartă
Iar dacă luptă – vie-n ea-i tăria!

7

Ciudată-i boala-nfiptă-n centrul minții,
Când des îi simți simptoamele din rană,
Ca plumbii, grele, și te rogi la sfinții
Din ceruri, care sunt făr-de prihană,
Să-ți dea doar sănătatea ta primară,
Să te îndrepti spre Căile Divine,
Să le trăiești eterna primăvară
Și să-nflorești doar bucurii în tine,

8

Să simți cum soarta iarăși se avântă
Spre Începutul fără de Sfârșire,
Că nu se lasă să mai fie-nfrântă
Când ochii-ți plâng și pentru izbăvire,
C-ai să te contopești doar cu voința,
Ce voia ei, tot tu o vei supune –
Spre ceruri să-ți înalți smerit căința,
Când ceri cu foc doar pace-n rugăciune!

9

Când dezorientatul se încurcă
Și nu găsește drumul ce-l dorește,
El, minții sale dă mai mult de furcă!
Dar vrerea lui de vrea, tot ea-l găsește,
Că e-ndrumat mereu de Dumnezeu
Ce lui i-a plămădit cu drag substanța,
Să fie inocent strunindu-și eul
Dorințelor, de-n El îi stă speranța,

10

Să urce mai ușor pe vârful de munte,
Când râvnă-i toată-a lui peregrinare,
Încât sudoarea-i va-nflori pe frunte
Și oboseala îi va da în floare,
Dar va ajunge-atâta de departe,
Căci drumul lui e un sfârșit, ce nu e
Văzut de cei cu văzurile sparte
Și niciun deal nu pot măcar să suie,

11

De-ar încerca, din marea vanitate,
Să-și scoată umbrele înspre lumină,
Să le încarce iar cu puritate,
Atunci, nici lumea lor n-ar fi străină
De lumea îngerească în cântare
Și toate s-ar lega precum o sfoară
De altă sfoară, care-ar fi în stare
Din cer să tragă stelele-n afară!...

CÂNTUL IV

*Ai scris cum face dezorientatul,
Încât pe egoiști îi înlemnește;
Îl iscodești-acuma pe damnatul
Care urât de mulți, mai mult iubește!*

1
Cu râvnă începând, îndeaproape,
Să studiez cu ochii, precum zorii
Își cercetează zarea printre pleoape
Și roua, dulcele nectar al florii,
Eu am trecut a nopții neagră punte,
Când ziua-mbracă haină purpurie,
Iar soarele sărută orice frunte
Cu raza strălucirii aurie...

2
El scaldă și cu foc sublima zare
Și-i umple ochiul cu a lui lumină,
Să vadă flori multicolore, care
Ning cu parfum a cerului grădină,
Când suflă peste ele-a mângâiere
Zefirul lin, ce vine de departe
Pe aripile lui de adiere,
Parcă desprins din alte vânturi sparte...

3

Aș vrea, puternic fie-mi azi cuvântul
Și luminos cum e supremul Soare,
Să nu mă poată înghiți pământul,
Chiar de mi s-ar deschide sub picioare;
Iar râsul să-mi înece tot oftatul,
Când mă hrănesc cu-a dragostei merindă,
Să pot, cu suflet, să-mi plătesc păcatul,
În care eu mă văd ca-ntr-o oglindă,

4

Care-mi justifică mereu curajul,
Când vreau să ies din propria-mi tristețe,
Când printre flori, eu îmi filtrez limbajul
Spre-a-i îndrepta potecile răzlețe
Spre calea dreaptă, ce-o numim cerească,
Să fac cu ea o sfântă învoială:
Lumina ei în veci să înflorească
În mine, să mă scape de-ndoială!

5

Când anilor de fericire, șirul
Eu nu-l mai știu – el este dat spre știre
Tot Ariadnei, să îmi țină firul,
Să fiu călăuzit spre fericire,
Căci este singura ce-o să-mi ofere
Prilej înspre o strânsă legătură,
Când trec prin Aurora Sfintei Sfere
Să fiu un Semn în propria-i structură!

6

Astfel voi trece drumul, ce desparte
Pe cei ce se iubesc, de cei ce cată
Iubirile, cum ar căta o carte
Ce-nșiră o poveste-adevărată,
Unde iubire cei doi înfiripă –
Ea fragedă, și el, doar cu tulle,
Dar se iubesc, încă din prima clipă,
Când s-au văzut în parcul cu-orhidee!

7

Dar să-i lăsăm în lumea lor supremă,
Căci nopțile le-au devenit demente
Și ziua-ntreagă,-i dragostei emblemă,
Ce le mai dă și multe-avertismente:
O dragoste, oricât ar fi de pură,
Dacă-și consumă-ntreaga poezie,
Limbajul ei va deveni tortură
Dar și-un vulcan erupt de frenezie,

8

Când sângele fusese-n ei fierbinte
Și i-a făcut pe amândoi ferice;
Îmbujorați cu-a purpurei veșminte,
Nici nu gândeau ceva c-o să se strice,
Dar iată-i bând din cupa supărării
Toată durerea care apăruse
Dintr-un adânc, că-n valul degustării
Emoția lor primă dispăruse!...

9

Căci umbra doar luminii-i e datoare
Și se mărește sau se micșorează,
Cum și pe cer, în zi, colosul Soare,
Când ne rotim*, spre sus înaintează
Și-apoi, treptat, i-e inversă lucrarea:
Începe spre-asfințit să se coboare
La braț cu-a lui mireasă, înserarea,
Mergând pe-ale văzduhului picioare!

10

Unde-i urcare,-i deci și coborâre,
Ce ține-ades de libera voință;
Și-atunci, când ești orbit de hotărâre,
Răsplata o găsești în biruință!
Cum toate-o să le ai la îndemână,
Le vei sorbi, doar de-ți arunci privirea
Și nu îți va scăpa din strânsa mână
Lucrarea, dacă nu-i vezi strălucirea!

11

Cum Soarele, cu razele lui prime,
Se-nalță peste cer să guverneze,
La fel, pornesc să crească-n înălțime
Și plante ce-au știut să germineze
Spre-a-și arăta o încă frumusețe
Naturii însăși – dulce poezie –
Și tuturor o mare de blândețe
Dar și-un ocean de sacră frenezie,

* Rotația Pământului în jurul axei sale.

12

Unde regină, ea își are tronul,
Domnind o veșnicie-n sfântă slavă,
Căci pe iubire doar și-a pus blazonul,
Iubirea, să ne fie nouă sclavă!
Ca zarea vieții, plină de lumină,
Să fie-ntotdeauna, cât Pământul
Va fi să dăinuiască – și deplină
Fie gândirea când rosti-va cântul!

13

Mai sunt și unii care-ți stau în cale,
Crezând că tot ce zboară se mănâncă,
Dar nu-și știu pasu-a-și potrivi la vale,
Căci coborând, se duc în râpa-adâncă,
Plătindu-li-se tot ce e de plată,
Încât, dacă și-ar pune vreo-ntrebare
Își vor răspunde c-au făcut-o lată,
Că n-au gândit de-aproape,-n depărtare!

14

Că mintea lor ce este mărginită
Nu a găsit ce căuta anume
Cu-atâtea foc, și-acum dezamăgită
În ei stă tristă cu întreaga-i lume.
Și-n loc să plângă toți de fericire
Înfrângerea o plâng c-a fost prea mare
Că n-au-luat seama ce neîmplinire
O dă-ndoiala când în ei apare.

15

Ne închinăm, când ne-aducem aminte,
Dar, dacă Dumnezeu ne-ar ține-n viață
Cât ține doar un gând, ce vine-n minte,
Și-un timp, doar cât un bobuleț de gheață,
S-ar dezgheța sub soarele fierbinte;
Parcă-am trăi o viață efemeră,
Iar duhurile-n noile veșminte
Ar colinda din sferă-n altă sferă!...

*C-așa te-au urgisit cele trei Parce,
Cum ce e veșnic, tot în veșnic trece,
Ce-i efemer în efemer se-ntoarce,
Iar ce-a fost cald, în timp va fi și rece!
Prea multe poate-n ea încă ascunde
A noastră minte, când gândim la toate,
Dar la-ntrebări, tot ea ne va răspunde,
Abia atunci când numai ea socoate!*
Cântul V, strofa 8

*Al vostru sunt – mai alb decât zăpada
Când peste câmpuri liniștită cade,
Dar eu, poetul, tot voi scoate spada
Cuvântului, s-o-ñfig între Pleiade,
Încât substanța lui convingătoare
Să se înscrie-n axa cea stelară,
Cum printre nori pătrunde-o fulgerare
Și bezna, cu lumină densă ară...*
Cântul VIII, strofa 12

*C-așa te-au urgisit cele trei Parce,
Cum ce e veșnic, tot în veșnic trece...*

CÂNTUL V

*Că viața voastră nu e efemeră,
Cu toți o știți, având-o ca aripă,
Și-acum când și lumină vă conferă,
Ceva de bunătate înfiripă...*

1

Când bunătatea-ți este încolțită
De cei ce se gândesc la răfuială,
Făr-de vreo vină, firea-ți neclintită
Nu va da curs la nicio târguială
Și te retragi din ura orbitoare,
Vărsând din cupă balele otravei,
Căci ești lumină-n zi de sărbătoare
Nălțându-te smerit în cerul slavei!

2

C-ai risipit iubire cu grămada,
O știu și cei care săgeți îndreaptă
Spre glorie, să nu sfârșești balada
Mult mai devreme decât ei așteaptă,
Dar Dumnezeu, le-nmoaie sigur glasul
Și chiar mânia-ntruchipată-n fiară,
Să nu mai vadă-albastru la tot pasul,
Când neagră văd și oricare tiară!

3

De nu vrem ziua să ne fie tristă,
Chiar de-o cuprinde ceața diafană,
Trecând prăpăstii, ce-ntre noi există,
Orbi suntem de le trecem de pomană!
Mai tremurăm și deseori sub limbă,
Dacă tăcere grea în ea așterne,
Chiar și atunci, când Soarele se plimbă
Pe-un cer silit doar lui să se prosterne.

4

Doar geniul este-n veci nemuritorul,
Atâta timp cât viață-i pe planetă,
Căci e stăpân doar lui și slujitorul
Întregii lumii și lumii-i e rețetă,
De vrea cu-nvățătura lui s-adape!
Căci el e-așa, precum este izvorul,
Ce setea potolește cu-a lui ape
Mai limpezi chiar decât le varsă norul!

5

Răsadul minții lui mereu rodește
Pe-acest pământ cu arte-nfloritoare,
Pe căi supreme, ca un zvon plutește,
Să-ndrume tineri către fapte rare;
Plantând embleme pe-al lor rod de faimă,
Să-l poarte peste tot cu bucurie,
Ca pe-un destin, care nu are spaimă
De tot ce e sau tot ce va să fie!...

6

Cei buni spun numai adevăruri sfinte
Și chibzuiesc spre ce ar prinde bine,
Când limba lor, în veci de veci nu minte,
Vegheați fiind de Străjile Divine;
Și-astfel pe calea dreaptă-au să apuce,
Rugându-se pioși printre suspine
La Duhul Sfânt, care din cer străluce
Unde-s clădite Sferele Depline!...

7

Dacă din răs te poți oricum abține,
Nu tot la fel cu plânsul se petrece,
C-acesta ore-n șir în chin de ține,
Când un necaz prin umbra lui te trece.
Dar se va duce-așa precum venise,
Oricât de crudă fi-va lăcrimarea,
Căci înălțat pe-a aripilor vise,
De plângi, prin plâns îți trece supărarea!

8

C-așa te-au urgisit cele trei Parce,
Cum ce e veșnic, tot în veșnic trece,
Ce-i efemer în efemer se-ntoarce,
Iar ce-a fost cald, în timp va fi și rece!
Prea multe poate-n ea încă ascunde
A noastră minte, când gândim la toate,
Dar la-ntrebări, tot ea ne va răspunde,
Abia atunci când numai ea socoate!

9

Când înțeleptu-și caută-nțeleptul,
La bază stă tot mintea-n frământare,
Căci demnitatea nu va cere-acceptul
Să stea cu cel ce e în desfătare,
Dar mai târziu, căci și târziul vine
Cu marile regrete care-l poartă,
El va-ncerca, atât cât se cuvine
Să intre iar pe-a purității poartă!...

10

Pe cel ce planuri tot croiește-n minte
Și limpede-i e gândul în tulpină,
Orice copil și l-ar dori părinte,
Ca pe-un izvor când apa lui te-alină,
Să n-aibă vreme, greu l să-l cuprindă,
Dacă așa i-a fost urzit destinul
Și flacăra iubirii-n el s-aprindă,
Arzând mereu să nu-l aplece chinul!

11

Toți pot urca ușor pe prima treaptă
A scării, care duce spre-nălțare;
Dacă au mintea pură și-nțeleaptă
Și doar virtute în a lor purtare!
Nici flacăra nu poate-a mai fi stinsă
Și stă aprinsă-n ei, ca faptă bună,
Când toată frumusețea e cuprinsă
Doar în iubirea, ce iubiri adună!...

CÂNTUL VI

*Ai adunat iubire, cât imensul
Neînțeles, urcând treaptă cu treaptă,
De-n cântul ce urmează, scrii că sensul
Cunoașterii – e calea înțeleaptă!*

1
Cum ziua-n zori urmează nopții negre,
Ținându-se de ea cum face scaiul,
Îți faci păreri, crezându-le integre
Și-ți spui că-n tine înflorește raiul,
Că-nfometat te pleci pe manuscrise,
Și-ți pui la treabă mintea-n orice clipă,
Cunoașterii să lași doar porți deschise,
Când nu dai hotărârii curs în pripă;

2
Deci zbori mai sus cu singura-ți aripă
Ce-ți este dată, dar făcând cât zece,
Și-atunci, când pui iubirea spre risipă
Izvorul urii, numai ea să-l sece
Și-ai să te-nalți spre Treptele Divine
Și,-oricâte-or fi, pe toate le vei trece
C-atâta timp cât binele e-n tine,
Cu dor de bine, viața-ți vei petrece!

3

Și orice rană ce-ai avut va trece,
Dar cicatricea-n veci de veci rămâne,
Că-i altă lume-n tine, ce petrece
În puritatea zilelor stăpâne,
Ce ți-au cuprins din nou, vârtos, făptura
Cu flacăra căinței și fiorul,
C-abia te stăpânești, ținându-ți gura
Să nu te-audă-n ceruri Ziditorul!

4

Deși-i hazliu e și de-luare-aminte
Că nu e bună starea de tăcere,
Când neuronii sunt stăpâni pe minte
Și dragostea, regină pe plăcere;
Căci totul e să crezi – și-atunci un munte
Îl vei urni din loc cu siguranță –
Nu-ți trebuie nici peste apă punte,
Când mergi pe ea cu calcul de portanță,

5

Căci Cel de Sus, mereu te ocrotește,
Cât timp smerit, poruncile, ce-s zece,
Nu le încalci și ții dumnezeiește,
Nici altul să le-ncalce – dar s-aplece
Asupra lor, să le-nțealgă taina,
Sorbindu-le licoarea dominantă,
Încât sublimul să-și păstreze haina
Luminii lui supremă, fascinantă!

6

Un ochi ce plânge-amar în Infinitul
Tărâm al lui Iisus, simte-alinarea –
Cum două fiare le unește nitul,
Astfel unește și uscatul marea
De alt uscat și stau ca împletite,
Încât Pământul e un tot în toate,
Înconjurat de stele poleite
În mii de galaxii îngemănate!

7

Dar mintea noastră nu-i de-ajuns de clară
De-a explica tot ce-astăzi nu se poate
A explica, și iar o dăm în bară,
Iar din eroare, nimeni nu ne scoate!
Materie suntem, cum Universul
Materie gazoasă e sau densă,
Dar nu pătrundem spațiului diversul,
Deși gândirea noastră e imensă!

8

Când vom fi duși pe-a cerului verdeață,
Grădina nemuririi-o să ne-ncânte;
De ce-am trăit aici, ne va fi greață
Și vom uita de hoitul ce pământ e!
Vom fi primiți de Pronia Cerească
În cercul sfânt cu raze de lumină,
Cum n-a văzut ființa omenească
De la coroană pân' la rădăcină!

9

Dacă savantul vrea să ne învețe,
Cum să urcăm înspre perfecțiune,
Gândirea lui e-o mare de blândețe,
Dar și o sete de comuniune;
Și tot la fel, în mintea lui răsare
Dorința ce-l hrănește cu știință,
Să-i fie-aproape orice depărtare,
Când profunzime este-n conștiință!

10

Acestei lumi îi provocăm durere
Cu dușmăniile între iubiri profunde,
Poate, de-aceea căpătăm putere
Atunci când eul nu prea corespunde;
Dar îmbrăcând veșmântul de iertare,
Intrăm în noapte cu o milă-aprinsă;
Ștergând cu lacrimi răul din purtare,
Nu vrem dreptatea-n noi să fie stinsă!

11

Numai la ceasul prim de dimineață,
Când forfota își întetește pasul,
O pasăre trezită iar la viață
Își drege cu învrednicire glasul;
Iar în tulpină, planta carnivoră
Deschide floarea, gata să atace
Insecta păcălită, și-o devoră
Între corola ce străluce-a pace....

12

Și-astfel, cum scriem filă după filă,
În lumea noastră stăm ca-ntr-o grădină
Și căutăm pe calea cea umilă
Cu Pronia să ne-așezăm la cină!
Privind în sus, pentru-o urcare nouă,
Ne-acoperim cu haină de hermină
Pentru atunci, când va fi dat să plouă
Pe noi săgeți cu șfichiuri de lumină,

13

Căci medităm la orice-ncurcătură,
Când se ivește pe neașteptate
Și ne izbește pumnii peste gură
Și-aprugi dureri, iar ni le-nfige-n spate;
S-avem curajul, spaima de-a o-nvinge
Cu vrednicie fără frunți plecate,
Când fiecare dintre noi împinge
În foc vicleanul șarpe cu păcate...

14

Să dăinuim în rasa pură-a genei
Spre a privi pe cei sărmani cu milă,
Iar dacă-avem și sfânta cheie-a scenei,
Să descuiem a-Nvățăturii Filă
Din cartea, care-a scris-o-Nvățătorul,
Ca nimeni să n-o dea înspre uitare,
Că reprezintă pentru toți Izvorul
Cunoașterii, ce duce spre urcare!

15

Și-atunci, când nu se știe rădăcina,
De unde e și până unde ține,
Gândul înalță înspre cer tulpina
Spre alte lumi, care ne sunt vecine,
Din alte galaxii cu câte-un Soare
La fel cum este-al nostru ca sorginte
Pe ceruri ce adună cu ardoare
Alte planete sub a lor veșminte!...

CÂNTUL VII

*Și-ntors din nou la Dumnezeu, Cel care
Colindă lumile Universale,
Spune la toți, ca orice pas în zare,
Să-l facă în lumina milei Sale!...*

1

Ferice Doamne, de aceia care,
Săraci cu duhul sunt întotdeauna,
Că-n Cercul Tău, îi ții sub blândă zare,
Să-i mângâi Tu, cu bunătate-ntruna...
Lor, văzu-n noapte le-este cu puțință,
Căci bezna deasă văzul lor o trece
Spre drumul de lumină – c-au credință,
Și cu virtute-n dreapta Ta vor trece!

2

Ca viața lor aici, să fie castă,
Gândirea să le fie scut și spadă,
Cu zelul Tău și cu puterea vastă
Le faci un rai în fiecare ogradă,
Să-și ușureze de pe-acum păcatul
Când vor sui cele mai grele pante,
Și puși la plug să termine aratul
În ceruri străbătute doar de Dante!...

3

Și îngerii din lumile stelare,
Din ei să scoată lacoma omidă,
Stând nemișcați spre binecuvântare,
Cum stă pe soclu-o grea cariatidă,
Care susține o cornișă curbă
De la intrarea unui edificiu,
Căci toți vor curge-acum prin noua urbă*
Un râu spre rai sau spre un greu supliciu!

4

Acest poem – care în slăvi înalță
Pe unii, iar pe alții îi coboară
Cu ochiul minții, care își încalță
Esențele, când intră prima oară
În viața gânditorului și-n nume,
Croind în taină țelurile-i ferme –
Are doar un veșmânt pe-această lume:
Întreg Țesutul Sfintei Epiderme!

5

Precum un sculptor dalta lui nu-și scapă
Din mâna-nfiptă-n splendida lucrare,
Nici în ogorul, ce doar el îl sapă,
Un fir de iarbă n-ar avea scăpare;
La fel și cel ce caută cu-ardoare,
Pătrunde și-n misterele divine,
Că-i dă putere forța creatoare
Și când găsește,-i merge și mai bine!

* Urbe.

6

Căci ne priește mult, de-avem decență,
Când noi stăm jos, iar sus stă Creatorul
Ce ne acordă deseori clemență,
Când peste suflet neclintit stă norul;
Și-atunci, când încercăm încă o treaptă
Să mai suim, mai scapă-n gol piciorul
Pe scara vieții care ne îndreaptă
Curbura minții, când umplut ulciorul

7

Cu rațiune, iar se simte bine
Și vede locul liber spre lumină,
C-aici din mâna Grației Divine
Primi-va Cartea care este plină
Cu sfinte legi, ce nu pot fi-ncălcate,
Căci vina-atuncea nu va fi iertată
Nici de prea-naltele pontificate
Și nici de-ortodoxia-ndătinată!

8

Nu ține-n brațe arcul umilinței,
Nici pentru tatăl tău, nici pentru frate,
Căci mama va fi jertfă suferinței
Și sora ta în chinuri se va zbate,
Iar tu umbla-vei printre nestemate
Cu lumea ta rănită și oloagă –
Din cauza mândriei dusă-n spate,
Vei fi o umbră ce abia se roagă!

9

Poate, prostia-și domolește focul,
De zilnic face câte-o nășărâmbă –
De-ar fi înțelepciunea să-i ia locul,
Această stare ne-ar părea tălâmbă
Și am privi-o cu luare-aminte,
Înmărmuriți de strâmba ei făptură
Și ne-am lupta scoțându-ne din minte,
Tot chipu-i de cenușă și de zgură!

10

Negru-i regatul căilor nedemne,
Oricât încerci să-i dai o strălucire,
Și aurit, tot ar rămâne semne
Adânci, pe umbra din umana fire;
Să înțelegi dezleagă-ntreg misterul:
Care e taina ce-ntărește Zidul,
Cum Dumnezeu pe cer a pus Echerul
De s-a format Materia și Vidul!

11

Un rege poate unge un alt rege,
Atunci când vrerea e cu socotință,
Când pentru țară, ce e bun, alege
Chiar de-și aruncă-orgoliu-n suferință,
Ne-ngăduind risipă de cuvinte,
Punându-l rege – fostul rege-i zice:
„Ești fiul meu, iar eu îți sunt părinte
Și-n fața ta, de-acum, mă plec ferice!”

12

Nu cuibăriți în voi doar vanitate,
Atâta timp cât e mijlocitoarea
Doar unor scopuri fără-nsemnătate,
Pe care le renegă ursitoarea!
Delimitează cerul, Nesfârșitul,
Sau Spațiul, sau Neantul? Niciodată!
Cum răsăritul și cu asfințitul
Nu se-ntâlnesc în veci de veci vreodată!

13

Te rog, Atotcârmuitor de viață,
Când sunt plecat pe firile luminii,
Dă-mi doar răbdare și te rog dezgheață
Cu suflul Tău, tot harul meu din spinii
Ce-l țin încătușat spre obosire,
Să prindă aripi și din nou să zboare
Înspre necunoscut și blânda-mi fire,
Să mângâie pe cel ce vina-l doare!...

14

...Prea mult în urmă, cazna-mi rămăsese
De-a scrie versuri ce le port în minte,
Încât gândirea face stații dese,
Să-mi dăruiască numai planuri sfinte,
S-alin cu ele toată suferința
Din chinul păcătosului, ce-n fire,
Dacă din nou și-ar căpăta credința,
Mult și-ar scurta din drum, spre mântuire!...

15

De n-ar fi aşteptarea,-adesea stearpă,
Nici starea n-ar fi grea, cum e pământul
Şi-am asculta a gândului bun harpă,
Când îşi trimite în lumină cântul;
Şi-atunci, când ce e rău ne năpădeşte,
Să nu ne steie fruntea doar plecată,
Căci, dacă pipăim şi pe orbeşte,
Tot descuia-vom poarta ferecată!...

CÂNTUL VIII

*Cum nicio poartă nu poate fi-nchisă
Și-orice sigiliu-n degete se rupe
Și pana ta, care-i profund decisă,
Pe mulți la minte-ncearcă să-i destupe!...*

1

E oarbă lumea, dacă nu mă vede
Cum eu pornesc la drum numai cu dreptul
Și n-are simțuri, dacă nu mă crede,
Că și eu minții mele-i cer acceptul,
Să urc pe munte pentru îndrumare
Când vreau s-aud din cer, divina voce,
Care e blândă, dar și temătoare,
Căci glasul meu în șoaptă-o s-o invoce!...

2

Dorind cumva și eu să-mi caut locul,
Mai liniștit, să-mi odihnesc sleirea,
Un gând aprins, cum doar aprins e focul,
Mi-a arătat și calea și menirea,
Forțându-mă să mă întorc la viață –
Eu am sărit – ca ars – drept în picioare
Și fericit de dulcea dimineață
Mai întremat, cătam din nou spre Soare!

3

Și mai flămând decât am fost vreodată,
Eu, lira-mi acordam pe-aceeași coardă;
Să locuiesc cu mine înc-o dată
Eram dispus să lupt și-n avangardă!
Păi ce-ar fi fost, părerea care-asudă,
De nu-și găsea măsura potrivită
În cel ce vrea grăirea să-i audă,
Când crede pentru sine că-i ivită?...

4

Ce fericire-n mintea mea se-adună,
Când sunt în căutare de cuvinte!
Cinstească-mă dușmanul, care sună
La ușa mea a pagubă în flinte!
Nici nu mă mir, că-n brazda lui răsare
Numai neghina neagră și păroasă –
De unde s-aibă el oglinzi de soare
Să vadă că și fața-i găunoasă?!...

5

Cu cât imprimă ochiul pe retină,
Tot ce cuprinde prin puterea minții,
Nu-i dat ca omul, Flacăra Divină,
S-o vadă că e-nchisă-ngăduinții!
Ci mai degrabă simte-n el cum arde
Prea sfânta strălucire-n veac de pace,
Atunci, când o putere-l ține-n coarde
Și suspendat în slavă,-n slavă zace!

6

Avem atâta dor – cât Necuprinsul
Atunci când ne legăm prin jurăminte;
Că toată viața vom iubi pe insul
Și-i vom șopti o tonă de cuvinte,
Că-n sinea noastră a-nflorit iubirea
Și s-o păstrăm, o vom bătea în cuie,
Că-n orice parte aruncăm privirea,
Simțim în noi cum puritatea suie!

7

Simt biciul credincios pleznindu-mi fața,
Căci sunt atâtea lucruri presupuse,
C-abia mai pot să intru dimineața
În Cercurile Stării Suprapuse,
Și mă trudesesc în fiecă secundă
S-alunec iar spre-o altă recidivă
În lumea apei mele,-a cărei undă
Mă spală pentru-o nouă perspectivă,

8

Să pot vedea lungimile cărării
Când papagalul știe doar să-ngâne,
Căci toți rămânem semnul întrebării
Atunci, când totul după noi rămâne!
Preschimbă-se ce-i gol până-n preaplinul
Acelui vas de lut, ce-i veșnicia,
Căci miere va produce și pelinul
De-n floarea lui stă pază armonia!

9

Într-un buchet gândirea înflorită
O adunăm, c-așa ni-e dat să facem,
Că prea a fost mereu mototolită
Și-acum dorim cu toții s-o refacem
În forma ce-o alege-nchipuirea,
Drept testament, ce nu se mai desface,
Pe care să ne scriem nemurirea
În liniște solemnă și în pace!

10

Văd clar acum senina depărtare
Spre orizontul cerului albastru,
Când aurora dimineții pare
Pe fruntea lui, ca scepstrul unui astru!
Un fluviu blând se vede răsăritul
Lucind de roșu, raza-i cristalină
Și cu lumini, el umple-ntreg zenitul
Când zorile îi sunt ca o grădină,

11

Ce înflorește doar sub fruntea-i lată,
Ca niște diademe, în lucire!
De-aceea pot striga la lumea toată,
Că n-am fost înger – dar nici rău în fire –
Dar străduința-mi întărea puterea
De-a fi ce sunt și ce voi fi vreodată,
Să dau din mine toată mângâierea
Celor săraci, doar cu iubiri brodată!

12

Al vostru sunt – mai alb decât zăpada
Când peste câmpuri liniștită cade,
Dar eu, poetul, tot voi scoate spada
Cuvântului, s-o-nfig între Pleiade,
Încât substanța lui convingătoare
Să se înscrie-n axa cea stelară,
Cum printre nori pătrunde-o fulgerare
Și bezna, cu lumină densă ară...

13

...Cum simte omul șarpele otravei,
Când îl slăbește și îl soarbe-n vlagă,
De ar putea, acum spre slava slavei,
El s-ar târi pe brânci o viață-ntreagă
Cu răni în tălpi de țărână arzătoare,
Căci tot mai dureroasă-i jupuirea
De har când peste har îți dau cu sare
Să îțiucidă toată împlinirea...

14

Te duci și te întorci pe-aceleași drumuri
Și parcă încă-ți sunt necunoscute,
Deși te-neacă flori cu-a lor parfumuri,
Mai ești înconjurat și de cucute
Dar lucrurile nu-s surprinzătoare
Când nu te temi de strămba umilire,
Căci mintea ta, atotcuprinzătoare,
Și-n întuneric vede-o licărire,

15

Cum vede și verdeța pe islazul
Ce pentru vite este plămădită,
Cum peste ape dăinuie talazul
Spre-a le spori armata năpădită
În mari puhoai ce descind spre vale,
Mugind cu o putere zdrobitoare,
Să năruie tot ce găsesc în cale,
Cu o sălbăticie-nrobitoare!...

*...Voi, care sunteți lumii Embrionul,
Dar o lăsați legată în pripoane
Și-i arătați drept pace scorpionul,
Sunteți mai reci ca fierul din betoane!
Îngheboșate de-ale lor probleme,
Popoarele ce-aleg ca sărbătoare
Un nou sistem din vechile sisteme,
Simt cum le-nghit nisipuri mișcătoare!
Cântul IX, strofa 11*

*Când a căzut peste-un copil stejarul,
Știți câtă forță-avut-a-atuncea omul?!
Nici nu vă-nchipuiți! Că-n tot amarul
A fost în stare să ridice pomul
Ce-avea în greutate-aproape-o tonă
Ca să-și salveze, de la moarte, fiul,
Când nimeni nu se mai afla prin zonă,
Doar el cu el și peste tot pustiul!...
Cântul XI, strofa 4*

*...Și-i arătați drept pace scorpionul,
Sunteți mai reci ca fierul din betoane!...*

CÂNTUL IX

*Dar, cât de repezit ar fi puhoiul
De ape, le oprește stăvilarul,
Așa cum al minciunii, tot gunoiul
În adevăr își va opri calvarul!*

1

...Dar ce-am făcut noi astăzi cu ardoare,
Mergând pe căi, ce des sunt folosite?
Ne-am încurcat plăcerea în splendoare
Mușcând nervoși păcate obosite!
Măcar de le-am simți mai tare gustul,
Acum, când noi am și trecut la faptă,
Căci, mult prea dulce, gura are mustul
De rouă, de pe buza cea necoaptă!

2

Când ți-am privit întâia oară chipul,
Credeam că a plonjat dumnezeirea,
Căci prea era perfect tot prototipul
Supremei frumuseți slăvind iubirea
Și dacă înc-o dată, am petrece
Acele clipe prea fermecătoare,
Simți-vom cum esența noastră trece
Din unu-n celălalt ca o splendoare!...

3

...Câtă durere, nimenea nu știe,
Și cât venin se varsă peste lume!
Privind câte un om, îl crezi statuie,
Că supărarea-i n-are chef de glume,
Mergând în van cu fruntea lui plecată,
Nu-i știe negrul de-albul din ninsoare
Și cum începe noaptea, de se-arată
Revine în canal ca-ntr-o-nchisoare!

4

Împovărat de gândurile sale,
Frecându-și pieptu-aprinde o țigară,
Tușește des și scuiță numai bale –
Și azi a fost tot cerșetor prin gară,
Să facă rost măcar de-un colț de pâine,
Să nu se mai târască prin gunoaie –
Fie ce-o fi în ziua cea de mâine
Prin rugăciuni pe Domnul vrea să-nmoaie!...

5

Păcatul lui!? – dar ce păcate are? –
Din naștere a fost lovit de soartă
Și-n chip și-n trup e tot o lumânare
Privirea lui e o privire moartă...
Va prinde el, cealaltă primăvară,
Când gerul i-a crăpat prin riduri fața?!
Singur din trup pe el s-a dat afară
Să își salute umbra, dimineața...

6

Doar, dacă mintea lui ar fi flămândă
Spre-nvățătură, n-ar fi greul mare
Și nici nu s-ar supune la osândă,
Când vrea răspuns la orice întrebare;
Și rădăcina lui ar fi în stare
Să-nfigă-adânc în tot necunoscutul
Al cărui conținut i-ar fi intrare
Spre a-și păstra mândria, dar și scutul!...

7

Și vinu-umbrește deseori gândirea,
Când e băut fără de cumpătare,
Că buimăcește în adâncuri firea,
Iar mintea-i pusă și ea la-ncercare!
Tot astfel și noi trecem prin chenarul
Ce mărginește a iubirii stare,
Când căutăm neobosiți hotarul
Sublimului, ca drum înspre urcare!...

8

...Poetul e ființa nezărită
Când prototipu-i e ascuns în muză,
Lumina-i pe pupila lui mărită
O sfântă, dar și bună călăuză,
Că-i vede ochiul tot ce nu văzuse
Până să guste-a versului licoare,
Că-n lumea lui iubirea-adânc pătrunse
Să îi descuie starea din zăvoare!

9

Că-i patimă în partea de vorbire,
Dând la o parte orice-ntunecime
Și tot ce face, face-n bună știre
Cu sinea lui ce-n sine-i adâncime;
Când gândurile-au poarta descuiată,
Îl poartă pasul numai spre-nainte,
Căci vrerea lui acum e-asociată
Cu-o galaxie plină de cuvinte!...

10

Dă Doamne,-atâta minte și putere,
Cât cinstea să cuprindă-orice ființă,
Să curgă bunătatea prin artere,
Prin sânge, doar dorința de știință!
De-avem acum o panoramă nouă
E că doar Dante-a fost acel ce-n sine
A colindat să ne descrie nouă
Adâncurile Căilor Divine!...

11

...Voi, care sunteți lumii Embrionul,
Dar o lăsați legată în pripoane
Și-i arătați drept pace scorpionul,
Sunteți mai reci ca fierul din betoane!
Îngheboșate de-ale lor probleme,
Popoarele ce-aleg ca sărbătoare
Un nou sistem din vechile sisteme,
Simt cum le-nghit nisipuri mișcătoare!

12

Cum să vedeți, că se deschide Unghiul
Tăriei lor, care-i biruitoare,
Că-n funcție cum descifrați Triunghiul
Încrederii, stau fără-ngrijorare?!
Și de-au pășit întâia treaptă, încă
E loc destul, și timp, înspre-nălțare,
Că au speranța tare ca o stâncă
Și bucurii, cât razele de soare!

13

Iar omului, ce este neclintitul,
Atunci când înspre rău ceva se-nclină
Fără să știe cum va fi sfârșitul,
I-apare Intervenția Divină
Și face luminos să-i fie chipul,
Mereu ca o eternă primăvară,
Care și-a pus în el tot prototipul
Spre a rămâne-o ființă legendară.

14

De milioane de-ani există viața,
Sau poate au trecut chiar miliarde
De când *păcatu*-n doi rupsese ața,
Ce-n Plasma Pământească și-astăzi *arde*,
Căci Șoapta Primă fost-a auzită
De Cel din Ceruri, care ne veghează,
Când sub o umbră dragostea urzită
Cu ochii învăța cum se trădează...

15

Doar bobul pe pământ căzut nu moare,
Căci moartea lui dă rod și bogăție
Pentru la anul – starea-n altă stare
O trece, ca apoi tot bob să fie.
Așa se-ntâmplă cu ființa vie
Când are loc suprema fecundare:
Din Embrionul care-a fost să fie
Un Nou Născut se bucură sub Soare!...

CÂNTUL X

*Cum bobul bun, continuu germinează,
La fel se-ntâmplă și cu alte soiuri,
La bază stând doar Cel care creează
Și poate face orice fel de-altoiuri...*

1
De unde, Doamne, ai luat Substanță
Cu Veșnicie, să începi Geneza,
De-ai hotărât cu Ceru' -n concordanță
Să duci la-ndeplinire toată Teza,
Și-ai dat Lumina, Cerul și Pământul,
Făcut-ai Soare, Lună și-ntre ele,
Ca să-ți respectți de la-Nceput Cuvântul,
Ai așezat și-un Infinit de Stele?!

2
În ape-ai aruncat viețuitoare
Să se-nmulțească-n soiuri diferite,
Și multe păsări ai făcut să zboare
Între Pământ și Cer, de griji ferite;
Planetei dăruit-ai târătoare
Și vite de tot felul spre-nmulțire,
Dar printre ele-ai aruncat cu fiare
Sălbatice, spre marea-ți mulțumire!

3

Apoi ai zămislit, cu Suflu-Ți, Omul,
Să-ți semene la chip și-nfățișare,
Făcându-l pe Adam, însă și Pomul
Cel Interzis, când Eva, din eroare,
Mușca din măr, de Șarpe ispitită
Dându-i și lui Adam, și-atunci păcatul
I-a biruit – el gol, ea dezgolită
Au descuiat foarte ușor lăcatul,

4

De-au cunoscut și Binele și Răul!
Și-atuncea, Doamne, Tu, ce ești Prea Bunul,
I-ai izgonit din Rai, să știe hăul
Și truda, dar și moartea, focul, scrumul...
Și-ai pus de pază heruvimi cu săbii
Învăpăiate să păzească drumul
Spre Pomul Vieții-n care multe vrăbii
Edenului îi ciuguleau parfumul!...

5

Așa s-a terminat complet șederea
Cea fără-de moarte-n splendida Grădină
A Edenului, c-a greșit muierea,
Și numai ea, azi, poartă-ntreaga vină,
Iar omul e de-atuncea muritorul
De rând, căci Domnul la-nceput zisese,
Că viața-i va fi veșnică-n Priporul
Divinității Sfințelor Adrese!...

6

De-ar fi lipsit ispita-nșelătoare,
Ce ar fi fost? E mult pentru gândire!
Și-acum când medităm, într-o sfortare,
De veșnici am fi fost, era-mplinire?
Țărână suntem și-n țărână mergem
După ce-n trudă ne-am hrănit sudoarea!...
Lăsând urmași, păcatele le ștergem,
C-am fost ursiți să-amplificăm splendoarea!...

7

Celula vieții-n formă de spirală
Formează corpul, sufletul și mintea!...
Îndepărtează partea neloială
Din sinea ta și vei găsi sorgintea
Realității ce trăiește-n tine,
Ca interfață-a stărilor umane
Care transformă totul într-un bine:
(Vezi Biblia sau Vedele brahmane!)

8

La Început, se știe,-a fost Cuvântul! –
Intenția și gândul și rostirea
Sunt importante-așa cum e Pământul,
Căci acțiunea ce-o precede firea
E număr fix ce se notează Unul
Și reprezintă-n Tot Divinitatea;
Doar Zero-i negativ, opus lui Bunul
Că nu dă vieții Sens și-Eternitatea!...

9

Lăuntrică ne e călătoria
Către-adevăr, când vrem să îl cunoaștem,
Dar cercetându-i toată teoria
De când venim, murim și iar ne naștem,
Atunci, realitatea se transformă
În mintea noastră-n șiruri de iluzii,
Ca o călătorie-n stricta formă
Ce-o vom cunoaște doar trăgând concluzii!

10

Deschidem ochii și vedem cum totul
Iluzie e-Aici – dar de-i închidem
Pe veșnicie – fi-vom antidotul
Asupra morții, căci atunci descindem
În Adevăr făcându-ne popasul,
Atât de sigur, când spre cele Nouă
Mărețe Ceruri ni se-ndreaptă pasul
Spre judecata ultimă din două:

11

Prima fiind aici – cea pământească
La care-am fost supuși fără de teamă,
Căci nu-i e frică gurii să vorbească
Atunci când de-adevăr nu ține seamă,
Însă-n a doua, nu trișezi în Visul
Visărilor, căci duhul ți-l așează
Infernul, Purgatoriul, Paradisul
Și când i-ales de unul mult contează!

12

Gândim la viața care va să vie,
Când morții sunt treziți din nou la viață,
Morminte noi vor fi pentru vecie
Pentru acei ce-au suflete de gheață,
Neauzind de cei ce-n suferințe
Trăiau în chinuri adunând blesteme
Și-atunci, cei vii vor decreta cerințe
Să intre în pământ, fără să-i cheme,

13

Fiind scăldați în foc și în pucioasă,
Trimise tot din cer ca drept pedeapsă,
Căci toată-această lume noroioasă
Trăit-a în desfrâu, stând coapsă-n coapsă
Și cu-ndoiala, cum că Domnul nu e,
Vor fi damnați, că mare le-a fost vina –
Când doar cei credincioși spre ceruri suie
Să îi cuprindă-n brațul ei Lumina...

14

Pe unde ne îndreaptă oare Timpul
Fără de Începuturi și Sfârșituri,
Când și realitatea e ca ghimpul
În ochiul celui orb, bătută-n nituri?!
De-aceea-n inimă coboară-ți mintea
Ca mai profund să poată să gândească,
Pentru-a găsi răspunsul și sorgintea
De unde vine ființa omenească!...

15

Păzit mereu de-o bună santinelă,
Ce răspândește-n juru-ți doar lumină,
Ești protejat de sfânta ei umbrelă,
Iar viața ta cu viață este plină,
Nemaiavând de cine-a te mai teme
Că-nseninarea-ți e pecete-n frunte
Și vorbele-nțelepte-or să te-nsemne,
Cu semnul cucerind Divinul Munte!...

CÂNTUL XI

*Cum multe stau încă să vă îndemne
Urcând pe Munte, stâncă după stâncă,
Urmați pe Cel care există-n Semne
Mult mai flămânzi de Pacea Lui adâncă!*

1

Doar El e Calea, Adevărul, Viața
Ce vine din interior de timpuri,
Că-n bunătatea Lui, topindu-și gheața,
Creă pe-Adam cu-asemănare-n chipuri.
Și-azi un Adam e-n noi, în fiecare,
Alături de-o Evă mai curată
Căci a mușcat din măr, dintr-o eroare,
Fiind de șarpe-n fire-nvolburată!

2

Tot Unu-i și-Nceputul și Sfârșitul
Și Afla – și Omega totdeauna –
Dar lumea nici nu știe de-asfințitul
Acestei vieți ce va veni *Odată*,
Dar știe de Supremul Sacrificiu
Pe umeri dus numai de Fiul Stării,
Care-a simțit Trădare și Supliciu,
Ca noi să stăm sub Aura Iertării.

3

Așa cum conștiința este pură
În cel plecat la toate și în toate,
Nu-ntreagă-i mintea, care vrea cu-arsură,
Să-nsemne hoțul, dac-atâta poate!
Căci numai Dumnezeu e-ndreptățitul
Să-i numere neconținut păcatul –
Că-n mâna Lui e pâinea și cuțitul
Și tot El îi va șterge și stigmatul!

4

Când a căzut peste-un copil stejarul,
Știți câtă forță-avut-a-atuncea omul?!
Nici nu vă-nchipuiți! Că-n tot amarul
A fost în stare să ridice pomul
Ce-avea în greutate-aproape-o tonă
Ca să-și salveze, de la moarte, fiul,
Când nimeni nu se mai afla prin zonă,
Doar el cu el și peste tot pustiul!...

5

La fel în ceruri sunt orânduite
Să se întâmple toate ca la carte,
Când sfinții stau cu frunțile smerite
Și iau câte un păcătos de-o parte
Să-l curețe de grelele păcate
Scăpându-l de Infernul chinurii
Și-n Purgatoriu, când un duh socoate,
Să-l ia sfințindu-i haina primenirii,

6

Punându-l la canoane fără-de număr,
Durerea să o simtă și-n visare,
Cu biciul să-și plesnească peste umăr
Carnea-necată-n sânge pe spinare,
Prin ochii lui, săgeți de foc pătrundă,
Să verse lacrimi tot cu foc pictate,
C-autoflagelarea de-i profundă
Păcatele atunci vor fi iertate!

7

Ca mai apoi, s-ajungă s-afle Raiul
În Nimbul Lui din Sferele Supreme,
Și-atunci, mirarea o să-i taie graiul
Privind Lumina celor Trei Sisteme
Ce le numim ca fiind Sfânta Treime
Și stau în Vârful Scărilor Divine
Înconjurată de oștiri sublime,
Ca lume ce din altă lume vine,

8

Cu-alt soare străbătând întreg eterul!
Acolo nu există fir de umbră
Și nu pătrunde în substanță gerul,
Și nicio față nu mai este sumbră!...
Sunt zări imense ce cuprind și cete
De serafimi, care vor da-ndrumare
Acelor minți, ce încă sunt încete
Dar pentru milă-au mare aplecare!

9

Pe-aici e încă încuiat secretul
Din sfânta Biblie și nici că poate,
Oricât de mult s-ar strădui poetul,
Ca să-i descuie, sfânta cheie, toate:
Cum cerul a putut să înflorească
Doar stele, umplând golul cu lumină,
Dar n-o să poată Taina să ghicească
În veci de veci, căci Taina e divină!

10

Acum, între răspuns și întrebare,
Mai inventivi, le micșorăm distanța,
Când ochiul minții face aplecare
Și meditează care-i importanța
A ce ar fi de spus, când va purcede
El singur toată teza s-o dezlege,
Căci ce-i afară din lăuntru vede
Și nu-i tocmeală-n lege dacă-i lege!

11

Am fost călăuzit – și nu fac glume –
De umbra mea, atunci când stam în soare,
Să pot pătrunde-a minții mele lume,
Doar de noroc și viață dătătoare
Și-acum, în arcul ei, sunt o săgeată
Venind din cer, căci eu sunt creatura
Probabilă, de fericire beată
Ia pulsul vremii și temperatura...

12

Și doar așa, cât să se mai destindă,
Va scormoni prin unghiurile plasei,
Pe-aceeași masă sacră, să întindă
Un manuscris găsit prin podul casei,
Uitat acolo de o vreme veche,
Când zbenuguia doar prin copilărie,
Trăgându-se uimită de-o ureche,
Căci toate-au fost sortite-n rând să fie!...

13

Nu în zadar își risipea elanul,
Căci toată energia zvăpăierii,
Cu aripi larg deschise-n aer – planul
Era s-aducă zvonul primăverii!
Punând la treabă mintea cumpătată,
La temelia vorbii sta la pândă,
Spre-a nu lăsa a cărții nestemată,
Pe sub tejghea, vreun anticar s-o vândă!

14

De pui efervescentă-n gânduri clare,
Fantastic în detaliu e mentalul
Și pur, când starea – stări-i luminare!
Poet damnat, îți scoți tot arsenalul
Metaforei – regina poeziei –
Să-i scapere idei înălțătoare,
Să nu cazi pradă-oricum melancoliei,
Când scrisul tău e-o apă curgătoare,

15

Ce-mpinge vrerea în oceanu-i mare,
Că-nfuriat scufundă-n strofe zarea
Și plaiul în cântări devastatoare,
Căci frumusețea sună adunarea
Doar versurilor ce-și extrag esența
Cu dibăcie, chiar din puritatea
Atâtor viziuni, când apetența
Întrece-n scop cu mult pasivitatea!...

CÂNTUL XII

*Și încă multe versuri sunt nescrise,
Dar vor urma, în următorul spațiu,
Precum o ploaie cu sublime vise,
Care-ți sunt sprijin, cum îți sunt și sașiu!*

1

L-aș supăra, probabil, pe Divinul,
De-aș stăruii pe-orbita mea de ceață,
Căci voia Lui a fost și mi-a stins chinul,
Când încă scriu poemu-aici de față –
Din tronul Tău de smirnă și lumină,
Dictează-mi Doamne-acum și alte versuri,
Căci mintea mea, ce n-are nicio vină
Doar Ție, s-o hrănești face demersuri!

2

De-aceea, Doamne, eu te rog, îmbină
În mine și iubirea și căldura,
Cu-a ta substanță, numai de lumină,
Să definești la toți arhitectura;
Ca dragostea să nu o dăm pieirii
Și când e-nstrăinată și pribeagă,
Să-i primenim coroana înfloririi
De-a fi regină peste stirpea-ntreagă!

3

Acum, eu aş mai pune o-ntrebare
Nedumeririi, care-mi sapă-n minte:
Sunt eu molatic în veşmântul tare,
Sau roţii mele îi lipseşte-un dinte,
De-n faţa mea văd turme de regrete,
Ce-mi zgâlţâie din rădăcini tulpina,
Cum aerul, sub aripi de egrete
Sau vântul, balansând în zbor albina?!

4

Cum şi trădarea e de-o veşnicie
Şi monştri locuiesc în ea o groază,
Câţi Brutuşi, Doamne, sunt numiţi să fie,
Şi câţi de Iuda ce mereu trădează?
C-aceştia n-au pe nimeni de n-au rude
Şi-ajung mereu, de unde şi porniră,
Că n-au substanţă-n lacrimi să îi ude
Şi-n urma lor numai dureri înşiră!

5

În marea nostalgie-n care tace
De-atâtea răscoliri în amintire,
Cel oropsit vrea-n sinea lui doar pace
Şi moartea doar să zacă-n cimitire;
Splendorile să fie suverane,
Şi omului – el doar atât pretinde:
Să nu mai pună nicăieri capcane,
Iar glonţul să nu-ncerce-a-l mai extinde!

6

Cu glasu-i grav, el face iar strigare
Spre cei ce mândri strâng decât avere,
Făcută înșelând, c-au gura mare,
Și-n limbă stă dibacea lor putere!
Justiție, dorind mereu creștinii,
În mintea lor, văd calea înțeleaptă,
Să lumineze beznele rușinii
C-așa tot ce e strâmb se și îndreaptă!...

7

Eu îmi pun sinea să se ospăteze
Dintr-o grădină plină de cuvinte,
Ca orice filă să se-mprospăteze
Cu vraja versului tot mai fierbinte,
Căci lenea nu se poate-a se opune
Acelei munci ce plăsmuie cuminte
Sublimul, mai sublim să îl adune
Într-un poem robit de simțăminte!

8

Cuprinsul lui îl văd cum se întinde
Asemeni unui fluviu ce se îndreaptă
Înspre ocean ce alte mări cuprinde
Întinsul lui sub steaua înțeleaptă!
Și fie, ca din nou a mea lucrare
S-o guste cine vrea ca pe-o merindă,
Acum când spun cu multă-nflăcărare,
C-aceasta este singura-mi oglindă

9

În care mă privesc cu nesfârșită,
Și dulce și cerească adorare,
Că-n ea îmi este mintea risipită,
Acum, când deodată dat în floare!
Suind mai sigur treaptă după treaptă,
Simt inima în mine cum tresaltă
Și mă ridică-n slăvi pe calea dreaptă,
Să nu se stingă flacăra înaltă

10

Când stau proptit pe limba ei de pară!
Numai că alte entități combină,
Când au de veghe casta tutelară,
C-aprecierea toată și-o înclină
Spre cei ai lor care sunt cu toptanul!
Iar altă sânguință-i risipită
Spre alții să le năruiască planul
Când vor și arta lor, tot răsplătită!

11

Că-i judecă doar prin răstălmăcire
Cu critici care-s nejustificate,
Să le-ofilească printr-o răsucire
Metaforele – flori divinizate –
Dar după ploaie, vine iar seninul
Că totul ce-a fost rău a fost spre bine,
C-alte grădini cu versuri își fac plinul
Ca orice zi când cu-altă vreme vine!

12

Și-atunci mă-ntreb – puteri de jurăminte
Au toți obrații înroșiți ca focul,
Sau toate sunt doar niște simțăminte,
Ce cu pârjol își curăță-n jur locul,
De-acele stele mult mai lucitoare?
De ce copacul verde-n vânt se frânge
Și în priviri sunt ceruri fără soare,
Și-n multe zări încă se varsă sânge?!

13

De ce a fost vândut Iisus, de Iuda
Pe treizeci de arginți, când sta-n puterea
Acestuia să-i ocrotească truda,
Sau a vestit Trădarea – Învierea?!...
Ne implicăm în Tainele Divine,
Când nici măcar nu știm cum ni se zice,
Atunci când facem rău sau facem bine
Sub ploaia loviturilor de bice!

14

Iar capul lui Ioan Botezătorul,
De ce a fost tăiat, dacă incestul
S-a petrecut? E vinovat toporul
Sau cel ce-și mânuiește-n știre gestul?!
Și câte s-au făcut fără cruțare
Fără-a se pune faptele-n balanță,
Fiind un fel de dulce răsfățare
A celor mari și fără toleranță!

15

Încă păleşte trandafiru-n seară
Şi cântă ciocârlia-n grâne stinse
De seceta cu-nvăpăieri de fiară
Şi mor devreme vârstele cuprinse
În gena vieţii ce s-a strâns în semne,
Când un alt semn dă în vileag destinul
Pus asterisc fiinţei s-o însemne
Când sinele cu sine-şi face plinul!...

*Nu tai pădurea pentru-o uscătură,
Căci în triumf rezolvi oricare teză
Când pui fără prea multă-ncurcătură
Și binele și rău'-n antiteză,
Că-ntreaga lume vrei să se adape
Din scrierea-ți de foc, când ești izvorul
Celor mai limpezi curgătoare ape,
Când gândul ți-e și sens și slujitorul*
Cântul XIII, strofa 10

*Simți-vei câteodată-un gol în tine
Și să îl umpli, o să vrei pădurea
Acea de oameni – oameni doar de bine,
Comori vibrânde, nu comori aiurea!
Luptând din greu și tu îi vei ajunge
De porți în tine tainele puterii –
Când ochiul orb vrea noaptea să-și alunge
Prin simț, el înfiripă-alt sens vederii!*
Cântul XVI, strofa 1

*Nu tai pădurea pentru-o uscătură,
Căci în triumf rezolvi oricare teză...*

CÂNTUL XIII

*Și cum ninsoarea genei nu-ncetează
Și-n carnea voastră-i flacără aprinsă,
E că din Ceruri, Domnul vă veghează
Cu mila Lui, de nimenea cuprinsă...*

1
Oricât de mult, în omeneasca fire
Am căuta supunerea firească,
Am fi ca orbul, ce a lui privire,
Doar lacrimile-o fac să mai sclipească!
Poate prea des ne-am încălcat cuvântul
De ne rugăm, pioși, cuprinși de frică
Și-abia ne rabdă fapta rea, pământul
Când miezul minții deseori se strică!

2
Și cum e totul o banalitate,
Îți spui în gând, prin Milele Divine,
Cum c-ai același sânge când ești frate
Cu cel ce stă alătura de tine!...
Și-ți faci o lume-n față,-n spate alta,
Ca anul, când își schimbă anotimpul
Și chipu-arată că-i cioplit cu dalta,
Trăindu-și clipa, dar trecându-i timpul!

3

Deci, muștră-ți firea cu certare blândă,
Să n-ai în tine niciun fel de pată
C-ajuns în cer, nu focul de osândă
Te va primi, ci Maica Preacurată!
Fă-ți rugăciuni, gândind profund la Fiul
Crucificat fără-a avea vreo vină,
Că El în Rai e viu și-i cel mai viu
Din sfinții ce ne-adapă cu lumină!

4

Că nu ți-a răgușit vreodată glasul,
Rugându-te din suflet spre iertare
Pentru când strâmb ți-ai pus adesea pasul
Să fie-n tine semn de întrebare!
Dar poți să-ndrești greșeala prin cuvinte
Din suflet zise înspre îndreptare,
Căci cel ce și în rugăciune minte
De Iad, nicicum, nu va avea scăpare!

5

Gândește creștinește să faci bine,
Fără-a pretinde-o minimă răsplată
Și-atunci devii copilul cu rușine
Strângând recolta,-n minte, semănată!
Și bucuria fi-va și mai mare,
Când împlinești poruncile divine,
Iar când la toate stai în ascultare
Numai lumini vor coborî în tine.

6

Dac-am avea o minimă decență,
Apa-n fântâni nu ar mai fi sălcie,
Iar răutatea-ar face penitență
Virtutea remușcărilor să-nvie –
Pe cel înfuriat, ca de turbare,
Să-l domolească-o inimă miloasă
Să-și uite nebuneasca tulburare,
Să nu-și transforme inocența-n coasă.

7

Și-alt pedestal atunci o să ridice
Privirii blânde, să se vadă-n spațiu,
Căci numai El e Singurul ce zice
Că-n osteneală se găsește sațiu
Și doar odihnă-n zi de sărbătoare
Pentru acei ce încă au speranță
Când vor menirea pusă în mișcare
Să-mpartă tot cu dreapta lor balanță!

8

De știi că mintea-ți e-ntr-un fel scrântită,
Nu ruptă-așa cum rupt ți-ar fi piciorul,
O resemnare-n fire-ți se agită
Și umpli cu speranță iar ulciorul;
Pe un călcâi te răsucești – și-n fine
Îți depășești și patima și focul
Și strigi în gura mare – cât te ține –
Că-n calea ta a răsărit norocul.

9

Să fii curat, înduplecă-ți auzul
Să nu refuze slujbele prea sfinte,
Căci prea nătâng ți-ar fi atunci refuzul!
Spre cele bune să te-ndrești cuminte,
Lumini sublime să-ți reverși prin pleoape,
Să treci din cercul stării-n altă stare
Ca depărtarea să o vezi aproape
Și focuri vii în densa-ntunecare!

10

Nu tai pădurea pentru-o uscătură,
Căci în triumf rezolvi oricare teză
Când pui fără prea multă-ncurcătură
Și binele și rău'-n antiteză,
Că-ntreaga lume vrei să se adape
Din scrierea-ți de foc, când ești izvorul
Celor mai limpezi curgătoare ape,
Când gândul ți-e și sens și slujitorul

11

La tot ce-ai scris și încă vei mai scrie
În alte cărți, dar și-n poemu-acesta,
Când tot suișul crezi că-i jucărie
Și în privire parcă ai celesta
Grădina Ghetsimani, dată-n floare,
Dar care încă de trădări se plânge
Și-acum în sfera ei de așteptare
Cât timp curg lacrimi transformate-n sânge.

CÂNTUL XIV

*Gândind ce-a fost Grădina Ghetsimani
Întrezărești cum vei plăti păcatul
De-aceea-ți ierți cu dragoste dușmanii
Lăsând de-o parte ura și oftatul...*

1

Mă zbat, răsfăț timid în a mea casă,
Și înc-o dată îmi încerc norocul,
Călit la sânul viperei de rasă
Să îl ațâț, dar și să sting tot focul,
Când mă-nconjoară-nalta-i vâlvătaie,
Să trec fior prin holdele poemei
Și cum înfricoșarea mi se taie
Un sâmbure-s în mijlocul problemei!

2

De-atâtea ori, suind spre-nalte trepte
Bând vinul sfânt, am și uitat de sete,
Rugându-l pe Divinul să mă-ndrepte
Spre-a mă feri să trec prin râul Lhete,
Ci mai degrabă, un noian de raze
Plutească-mi duhul într-o risipire! –
De-ar fi s-aleg din zeci de ipostaze
Sus, stea mă vreau, jos – fluviu de iubire

3

Când toate-n viață sunt o întâmplare,
Din cel ce-am fost nimic nu mă desparte,
Zâmbindu-mi prospețimea din ninsoare,
Când altă prospețime îmi împarte,
Și lacrimi să mă curețe-n pupile,
Și frământări să îmi testeze starea
Să nu uit glasul dulcelor copile
Cu aur, când își poleiau cântarea.

4

Înflăcărat de dor, alerg spre zare
Și văd mai pur albastrul, stând pe sferă,
Când orizontul, parcă e-n pierzare
Unindu-mă cu-nalta-i biosferă –
Iubirea pe iubire-i pusă-n stivă,
Când nimănui nu-i poate fi străină,
Găsind mereu câte-o alternativă
De-a inspira și-a răspândi lumină...

5

De câte ori văd lume adunată,
În mintea mea înmuguresc formule,
Gândindu-mă, mai mult ca niciodată,
La câte munci a fost supus Hercule.
Deci mă prostern miraculoasei sete
De-a fi în fruntea celor ce-s în frunte,
Urcând pe brânci, chiar dacă pe-ndelete
Tot voi ajunge-n Parnas, sus, pe munte,

6

Să-i gust din faguri dulci eterna miere,
Când știu că viața-i dată din iubire,
Să sorb înmiresmata adiere
A florilor în veci spre dăinuire,
C-așa îmi duc spre mântuire chinul,
Cu lacrimi înflorite în pupilă,
Ca plânsul meu ce-mi dăruie seninul
Să-l vadă și aceia ce n-au milă!

7

Purificată-mi fie-acea chemare,
Când, contopit cu altă energie,
Însemn natura cu străfulgerare
Din mintea-mi înflorită-n poezie!
Plăcută este calea de lumină
Și-a fericirii pură ca o floare
C-atât de mult cu starea lor mă-mbină
Că simt în mine numai sărbătoare!

8

Și-atunci, când luna razele-și trimite
Spre ochii mei aprinși, precum o pară,
Ascunși timid sub pleoapele smerite,
Arunc mai mult din greaua mea povară,
Ca să mă simt ușor, cum e doar pana
De porumbel, care-n văzduh plutește
Căci știu că mi se vindecă și rana
Ce în slăbire tot ea mă-ntărește!

9

Ce mult am vrut să vă vorbesc de toate
Aceste gânduri ce-mi frământă viața,
Le-am îndrăgit, doar cum un om socoate
Să-nfrângă spaima, doar topindu-i gheața!
Trecându-și starea într-o altă stare,
O altă lume-*n* jur o să creeze
Și nelăsând nimic la întâmplare
Va-nfrunta greul fără să cedeze!...

CÂNTUL XV

*Dar starea nu-i creată la-ntâmplare,
De-o simți ușoară, cum ușoară-i neaua
Din fulgul rătăcit ades, dar care
În palma ta el își topește steaua!...*

1

Când îți vibrează sângele prin vene
Dospești în tine-o fierbere cinstită,
Să se opună turmelor viclene
Și-amenințării lor tot mai grăbită,
Când nu ia-n seamă partea din greșeală,
Ce schimbă-n abur seva din speranță,
Da-n cer cu toți vom da și socoteală,
Când totul se va pune în balanță!

2

Va duce-ngrijorarea, azi, intensă,
La o statornicie fără moarte,
Când clocotirea lumii e imensă
Și statu-n alte state se împarte,
Când nu putem iubi mai mult pământul
Ce este hrană, dar e și lumină –
Celui ce-nfrânge, celui ce e-nfrântul
De ce-mpăcarea nu le-ar fi regină?!

3

Schimbările vor fi îngrozitoare,
De-n clocot da-va partea democrată
Când simfonii superbe de culoare
Vor pune echilibrul înc-odată
Și armonii pe-ntreaga simetrie
A lumilor – priveliște supremă –
Împresurând măreța-i geometrie
Cu starea păcii, stare-n toți emblemă!

4

Dacă s-ar frânge trunchiul într-o parte,
Cealaltă parte, până-n rădăcină
Cu alte ramuri verzi spre cer se-mparte,
Că-n miezul lor sunt miezuri de lumină
Și sunt naturii nestemate pure!
Când e orbească dragostea de țară,
Călită-n vitregii adesea dure
Gândirii,-nțelepciunea-i e brățară!

5

Și poți pătrunde-adâncul din probleme
Când te frământă gânduri ce nu-s spuse
În care zac atâtea teoreme,
Cum și pe ceruri sfere suprapuse!
Să prinzi din zbor clocotitoarea teză,
Te pleci cu mai profundă pasiune
Și-analizezi ce este-n antiteză,
Ce cade și ce e-n ascensiune!...

6

Și cum săracul stă mereu la pândă
Cu plecăciune, iar vrând să invoce
Sfințenia din el mereu flămândă,
Mai mult decât orice-animal feroce,
El, lacrimă cu lacrimă și-ar strânge,
Storcându-le din sine spre vânzare
Pentru-un bănuț când inima-i se frânge
Chiar pentru praful răspândit în zare!

7

Că nu îl poate pumnul lui să-l strângă
Neștiind acum, sau poate niciodată
Ce bani ar face fără să mai plângă
Vânzând doar praf, cum a vândut odată
Un coș cu fum și-o coșniță cu ceață
Fără-a mai face nicio socoteală
Ce-a câștigat, că-n orice dimineață
Rău îi părea că n-a stat la tocmeală!

8

Fiind credul, în palma lui prea strânsă
Tot el pusese-o pietricică-n silă,
Cu-averea lui, la un oftat restrânsă
I se plângea el, lui, acum de milă,
Deci, iată cum sărmanului se-ntâmplă
Când aurul nu-i stă lipit de mână,
Strângând orice chiar de se bate-n tâmplă
Tot cu nimic în pungă-o să rămână!

9

Când ne gândim că toate-s trecătoare,
Patima-n noi rămâne totuși calmă
Și-atunci, când timpul pare-n sărbătoare
Primim cu sânge rece chiar și-o palmă,
Căci dăruirea din umana fire
Stă doar la baza lumii-n luminare;
Stârnind în noi vulcanica iubire
Vrem răul-rău să-l dăm spre-nstrăinare;

10

Și-atunci, mărețe idealuri sună
La ușa minții idealizată
Și-alte vibrații simți cum se adună
Pe steaua ta, profund umanizată!
Schimbând din mers întâia ta pornire
Ai să colinzi prin ceruri mai departe,
Să fii cu armonia-n nesfârșire
Cum tot la fel sunt versurile-n carte!...

CÂNTUL XVI

*În noul cânt, ce pare o lumină,
Pui versurile-așa cum se cuvine
Și cați în cel ce n-are nicio vină,
Ceva comun doar Grației Divine...*

1

Simți-vei câteodată-un gol în tine
Și să îl umpli, o să vrei pădurea
Acea de oameni – oameni doar de bine,
Comori vibrânde, nu comori aiurea!
Luptând din greu și tu îi vei ajunge
De porți în tine tainele puterii –
Când ochiul orb vrea noaptea să-și alunge
Prin simț, el înfiripă-alt sens vederii!

2

Am moștenit și vicii proletare,
De ne iubim pământu-n profunzime,
Când gânduri fulgerate-n cugetare
Dau forță și vigoare-n putrezime!
Scrâșnim din dinți sau ne mușcăm o buză,
De multe ori, când o ieșire-n lume
Nu-i ce-am crezut, căci minte-a fost confuză,
Iar dacă riști nu-nseamnă că faci glume!

3

Când mâna dreaptă-ți ține echilibrul,
Tot echilibrul ține mâna stângă,
De te arunci cum se aruncă tigrul
Peste vânat și nu lași să te-nfrângă
Niciun necaz și-aici constă puterea,
Când din dorință împlinești lucrarea
Străfulgerându-ți mintea-n plin cu vrerea,
Ca ritmul să-ți mențină încordarea

4

Când îți arunci privirea către stele,
În gândul tău e pusă o-ntrebare:
Alegi doar una dintre toate cele
Să-i simți Limbajul Facerii Primare?...
Și poate steaua și ea te alege,
De-aceea nu mai ești azi în derută –
Dar stirpea ei nu poți a o-nțelege
Și ruga de-a ști mult e rugă mută!

5

Dar îți revine-o dulce amintire
În mintea, care-acum e-o altă minte,
Că-n ceața densă vezi decât sclipire
De răsărit, așa cum și-nainte,
Mereu vedeai lumina lumii-aparte,
Căci chibzuind acuma este-n stare,
Prin înnorare, gândul să te poarte
Spre un senin cu-o splendidă intrare!...

6

La sânul lui, să te mai țină timpul,
Să zbori solemn spre zare, cu putere,
Ca inima să stăpânească ghimpul,
Când ochiul soarbe-abisul prin vedere,
Că-orice-ai atinge-mpăunează dorul
Ce trebuie să îl înalți prin tine
Acum, când lauri primenesc decorul
Și-ți cântă sfinții-n lumile divine!...

7

Ce mult dorim să răspândim substanța,
Dar și esența zbaterilor noastre!
Cât timp, suprema forță e speranța,
De-i preamărim aripile albastre,
Care ne țin imboldul în plutire,
Să nu ne îngenunche iar ciocoiul
Cel de acum și cel din amintire
Că-n gena lor, păstrat-a doar gunoiul!

8

Iubiți grădina bunătații noastre,
Ce face ochiul altfel s-o privească
Și lasă porți deschise-n zări albastre,
Ca pacea-n lume-n veci să dăinuiască,
Iar ura, ce odată-nscăunată,
În plâns să dea, rânindu-se-n mândrie;
Doar bucuria fie adunată
Din mierea care curge și-n câmpie!

9

Pustiu nicicând să nu mai fie lanul,
Sau nemuncit, cum încă se întâmplă,
Căci dăruirea, urmărindu-și planul,
De bucurie-și pune palma-n tâmplă!
Când totu-i adunat într-o grămadă
De avuție, cum n-a fost vreodată,
Nici foamei astăzi nu-i mai cade pradă
Acel ce-și face munca lăudată!

10

Cum lucrurilor le încerci esența,
Vrând să păstrezi ce-are mai bun în ea,
La fel, vrei să menții în pas cadența,
Oricât ar fi povara-n mers de grea;
Din două rele-alege și distinge
Răul cel mic, cărui poți pune frână,
Căci focul, cu-apă aruncând se stinge,
Dar și acoperindu-l cu țărână!

*Ce focu-a ars, nu arde înc-odată,
Excepție făcând numai cărbunii,
Nici cel ce are mintea luminată
Nu stă-mpotrivă-a ce gândesc tribunii,
Nu face-un pas în gol, căci se păzește
În mers, chiar dacă mersu-l obosește!
Mereu atent atunci când păzește –
El calcă-ncet, nu calcă pe orbește!*

Cântul XVII, strofa 6

*Sămânța-nfiptă-n sol, un fir va naște,
Dar înfrățește, cum pe câmpuri grâul
Și-atuncea când ispita-n vrej te paște
Și-ncearcă din puteri să treacă râul,
S-ajungă înăuntrul putrezirii
Din mintea ta – de ea te depărtează,
Cerând iertare doar dumnezeirii
Tu, bobul rușinării îl păstrează!*

Cântul XVIII, strofa 15

*Ce focu-a ars, nu arde înc-odată,
Excepție făcând numai cărbunii...*

CÂNTUL XVII

*Deci, focu-l stingi cu ce ai la-ndemână
Și-atunci văpaia-i toată se destramă,
Dar tu, alt foc acuma ai în vână
Ce cu-alte versuri mintea-ți o înhamă!*

1
Cum Dante, în *Divina Comedie*,
Conduș de prea frumoasa Beatrice,
Redă Infernu-n foc și în urgie,
Apoi tot Purgatoriul, ce-n matrice
Pe mulți îi curăță de-a lor păcate
Și-n Paradis îi trece-n bună pace
Ca niște îngeri ninși cu nestemate
Ce pentru noi de-aici, minuni vor face,

2
Așa și eu acum, spre izbăvire,
Pun gândurile mele pe hârtie,
C-a lor substanță-i partea de iubire
Ce-a fost și este și va fi-n vecie;
Că-n timp, nici timpul numele nu-mi șterge
Și nici uitarea nu-i sortită mie,
De-nvăț pe sârmă cum se poate merge,
Păstrând lumina-n sufletul meu vie!

3

Cum mă aștept, că voi veți da crezare
Celor ce-s spuse-aici cu sârguință,
Ca pasul meu să fie și mai mare,
Eu am păstrat aleasă cuviință
Și lămuriri am dat spre lămurire
Pe unde-a fost o urmă de-ndoială,
Nu-n jos să stea, ci doar înspre suire
Privirea aruncată cu sfială...

4

Aș vrea să-i spun confratelui – „Maestre
Ce univers tiviși în poezie,
Căci toate bunătățile terestre,
Nu au în ele-atâta frenezie
Și nici puteri, cu care să ne-ncânte
Cu-atâta foc, căci numai focu-acesta,
Pe loc ne face-a sta să mai cuvânte
Să ne uimească vocea ta, celesta!”

5

De crezi că-i soare, galbena lămâie,
Atunci și carii poți găsi în fierul
Care-ntărește-un zid, când o momâie
Va crede că-i doar pentru sine cerul,
Iar cel ce n-are sens – dintr-o mișcare
Nu va scăpa de nemiloasa-i soartă:
Își pune tălpi-atunci la fiecare
Intrare-n viață, negăsind vreo poartă!...

6

Ce focu-a ars, nu arde înc-odată,
Excepție făcând numai cărbunii.
Nici cel ce are mintea luminată
Nu stă-mpotrivă-a ce gândesc tribunii,
Nu face-un pas în gol, căci se păzește
În mers, chiar dacă mersu-l obosește!
Mereu atent atuncea când pășește –
El calcă-ncet, nu calcă pe orbește!

7

Când duci în spate munții îngâmfării
Și umbra îți miroase-a ne-ndurare,
Iar starea ta e altă stare-a stării,
Când vina tot ca stânca e de tare,
Stând neclintită-n propria-ți ogradă,
Că-nveninat prea mult dintr-o eroare,
Lași numai ură-n fire, ca plămadă,
De seci sunt ale dragostei izvoare.

8

De ți-ar fi inima îndurătoare,
Gândirea ta ar fi ca o lumină,
Ce-o dă mereu strălucitorul soare,
Când tot de sus tu o aștepți să vină,
Pe razele ce știi că sunt dibace,
Să te-nconjoare numai cu iubire,
Căci vor cu două aripi să te-mbrace,
Să zbori unde dorești cu strălucire!

9

Spre a vedea și-atunci când ești în ceață,
Fă ochii mari, nu-i adumbri sub pleoape,
Slăvește roua dis-de-dimineată
Și trage-ți infinitul mai aproape,
Ca un hotar în vasta-ți conștiință,
Căci ce-i frumos lui Dumnezeu îi place
Și scrie-ți carte ție spre știință
Că-n viața ta un singur rău vei face:

10

Acela de-a iubi cu nesfârșită
Și ne-nteruptă dragoste cuminte,
Oricât ar fi părerea răvășită,
Căci înțeleptul ține tot în minte!
Când întâmplarea trebuie să-ntâmpile,
Plăcerea-i tot plăcere afectivă,
Iar de sudoarea va-nflori pe tâmpile,
Înflăcărarea nu-i va sta-mpotrivă!

11

Gândire-aprinsă e sub bolta frunții
Și numai foc, că totu-i o vibrație,
Când ochii mei iar asaltează munții
Și zărilor luminii-n depărtare,
Atât doar cât pornirea-mi să mă miște
Din locul prea sărac aproape-n toate,
Ca vrerea mea s-o las mereu să piște
Din bunătatea sfântă-atunci când poate!

12

În ziua-aceasta,-atât de fermecată,
Mă strâng în ea, ca iepurii în straturi,
Și-aștept Învățătorul să mai bată
La ușa mea, să-mi dea câteva sfaturi,
Când e de rău să știu că-i și de bine!...
Sub aura-mi, căldură când emană,
Atunci când vine gerul peste mine,
Îmi pun la adăpost starea umană,

13

Căci, ce-i sublim, doar în sublim rămâne
Iar când câștigi, nu-nseamnă că ai multul,
Când laptele pentru copil, din sân e,
Tot mama-i dă, făcut din lapte, untul!
De le-am găsi pe toate din plăcere,
Cât de săracă-ar fi a noastră fire,
Ca și iubirea mută, ce-n tăcere
Iubind în ea, nu spune de iubire!

14

Când cerul e-ncărcat cu-nnourare,
Nici raza soarelui nu o pătrunde,
Oricât de mult cu flacăra dogoare
În pătura de-ntunecimi profunde,
Ce plâng cu lacrimi de mărgăritare
Peste câmpia, unde spicu-abundă,
Care-i mereu atotbiruitoare
Prin pâinea permanentă și rotundă!

15

Ca mintea mea, să-și potolească focul,
Merinda rațiunii încă rupe
Cu dinți de fier, să își sfințească locul,
Sfărâmând sigilii ce se pun pe cupe,
Să poată toți ca vinul să îl guste,
Oricât de vechi ar fi, mai bun e încă,
Așa cum frunza-i bună la lăcuste
Și apa din fântâna mai adâncă!...

CÂNTUL XVIII

*Te bucuri azi de tot ce-i bun sub soare
Când pacea-i un zefir de primăvară,
Și-ți lași gândirea slobodă să zboare
Spre mulți ai tăi, suiți pe altă scară...*

1

Pe cel puternic, mintea îl înmoaie,
În el, de zace vrerea de iertare
Și îndârjirea cu-un surâs își taie,
Că-n sinea lui și el e de mirare –
Și mai ales, când nu dorește ceartă,
Devine blând, că nicio înfruntare
Nu vrea să aibă, ci pe calea dreaptă,
Vrea s-o rezolve, că mai simplu-i pare!

2

Cum vrei să plângi, când lacrima-i uscată,
Nu este-aceasta o-nșelătorie?...
Când mai mereu ai mina bosumflată
Tristețea calcă peste veselie!
Ești tot acela plin de-ntunecime,
Strivindu-ți singur, tot ce-aveai splendoare,
Căzând prea des din mândra-ți înălțime
Și nici atunci pe moile-ți picioare!

3

Când fapta-i piatră grea, cum s-o ridice
Cu-ntreg stigmatul, însuși Creatorul,
De nu ții seama, când doar El îți zice
Și-ți face semn, să bei doar din izvorul
Cu apa bunătații și-apoi încă
Să fii și uns cu sfântul mir și-n toate
Să ții doar cont, numai de-a Lui poruncă,
Să-ți ispășești nedemnele păcate?!

4

Doar Domnul, ruga îmi ascultă-n Ceru-I!
Din plasma Lui, ce-i grea Necunoscută
Și-n plecăciune, ca un sclav îmi dăru
Umana-mi ființă-n Slava-I Absolută –
Iar când mă-nchin la sfintele icoane,
Nu mai am frică nicidecum de soarte,
Că-mi dau putere cele trei piroane
Ce pe Iisus L-au petrecut spre moarte.

5

Deci simt în mine-atâta ușurare,
Că ochii-mi văd și în întunecime –
Și aripi parcă are-a mea spinare,
De zbor, peste oricare adâncime,
Ce altădată n-o puteam a trece,
Când pizmuiam și eu, cu-aleasă artă,
Pe primul cel mai bun din primii zece,
Și-acum aștept, să văd dacă mă iartă!...

6

Dacă a minții lampă a fost spartă,
N-a fost ușor să-mi țin în frâu pornirea,
Ce mă învinețea la orice ceartă,
De parcă aceasta i-ar fi fost menirea,
Căci răzvrătită căuta pricină
Și idealului de drept și faptă,
Încât la toate le găsea o vină,
Când legea strâmbă o credea că-i dreaptă!...

7

...Mă rog Acelui ce-are-nsemne sfinte,
Lui Dumnezeu, care în cer e Unul
Să ierte pe Ioana cea cuminte
Și pe-Ioniță care-a fost tribunul
– Părinții mei – cei care zămisliră
Nouă copii din dragoste trufașă
Din care opt băieți cu glas de liră
Și-o fată ce-a murit încă din fașă!

8

S-au dus pe rând toți șase, sus la ceruri
Mișu, Costică, și Marin, și Puiu *,
Și Petre, și-apoi Dinu ** -n noți cu geruri
Lăsând în urmă chinul, dar și cuiu'
Înfipt adânc în sufletele noastre,
Cei care am rămas în suferință –
Acum mai suntem doi sub zări albastre
Eu, prâslea, și Vasile-n grea căință,

* Teofil.

** Constantin.

9

Că s-a zbătut dar n-a avut puterea
Spre a-i feri – mai mult să viețuiască! –
Lui, cel mai vârstnic, mare-i fuse vrerea,
Toți să trăim, nu moartea să trăiască!
Dar în lumină i-a condus Divinul,
Punându-i la o masă,-n mare tihnă,
În locul cu verdeață, unde spinul
Nu crește-n veci – și-i ține-ntru odihnă;

10

Unde nu e suspin, nici întristare
În Raiul, care-i splendidă Grădină,
Când starea-aceasta trece-n altă stare,
Să dăinuiască-n Mantia Divină,
Ca mai apoi, când va fi dat să fie
Toți inocenți, dar și-n schimbare mare
Tot pe pământ vor fi-ndemnați să vie
Gustând din nou Esențele Primare...

11

De-atâtea ori murim și iar ne naștem,
Pentru-a ajunge prin sublim sublimul
Și cum aici și-n ceruri, să cunoaștem
Câtă lumină își îmbracă Primul
Ce stă în Vârful Scărilor Divine,
Privind celor de jos orice mișcare,
Când din mândrie nu vor să se-închine
La Pronia Cerească, spre iertare!

12

Întoarce-se-vor morții iar la viață
În lumea lor, care a fost nainte,
Dar curățați de bezna cea de gheață,
Având în ei doar idealuri sfinte,
Să nu mai caute nicicând pricină,
Să-nchidă ura ca pe-o fiară-n cușcă,
Unde și Umbra va fi tot Lumină
În Sfera ei, când doar Lumină mușcă,

13

Pentru-a rodi doar bucurii, Grădina
În care sta-vor cu înțelepciune,
C-au fost aleși, cum și din grâu neghina
Se-alege și se arde pe tăciune –
Murind – prin moarte, aflat-au mântuirea,
Că-n duh s-a transformat a lor făptură
Și mult mai blândă-acum le este firea
Când totu-i petrecut după Scriptură!...

14

Cu mintea noastră ageră și cultă
Cutreierăm făgașuri de lumină,
Vorbim cu piatra, doar când apa-ascultă
Și când izvorul prea frumos le-mbină,
Să-ncânte iar a noastră bătălie
În care-am pus atâta pasiune,
Că nu mai așteptăm în trândăvie
Și-ngemănăm în muncă tensiune!

15

Sămânța-nfipță-n sol, un fir va naște,
Dar înfrățește, cum pe câmpuri grâul
Și-atuncea când ispita-n vrej te paște
Și-ncearcă din puteri să treacă râul,
S-ajungă înăuntrul putrezirii
Din mintea ta – de ea te depărtează,
Cerând iertare doar dumnezeirii
Că bobul bun și-n tine îl păstrează!

16

Când umbra morții peste tine trece,
Privirea ta cu-a ei se împreună
Și prinzi puteri, ținându-i coasa rece –
Nu-i lași tăișul pe grumaz să-ți pună
Și dintr-odată, azvârlind durerea,
Îți este suferința mult mai dulce,
De parcă Dumnezeu și-a dat părerea,
Că nu e timpul ființa-n lut să-ți culce!

CÂNTUL XIX

*Virtutea-ți e, ca raza de lumină,
Când nu vorbești, dar stai în ascultare
Și socotești, că țara e divină
Dacă-i condusă înspre dezvoltare!...*

1

O țară tristă își aduce-aminte,
Că s-a dorit o lume fascinantă
Și-acum, cădere și obidă simte
În miezul stării, ce-l avea cuantă!
Supusă-acum, la cazne-n disperare
Când un alt stil de viață-n ea dilată,
Răbdarea ei e pusă la încercare
Dar și esența-i e mereu filată,

2

De greii lumii, reformând în stive
Tratate prin tratate-ades semnate
Pe întuneric – chiar retroactive
Să stea de pază state-n alte state!
Când încă-noată oamenii prin sânge
Și-atâtea țări duc în spinări războaie,
Sunt mari greșeli, dar fără-a le deplânge,
Puternicii din sfera de gunoaie!

3

Când țara-ți vinzi e crima cea mai mare
Și-n văzul celor mulți, mereu se face,
C-ajung săracii,-n marea disperare,
Ca viața lor pe moarte să o joace!
Cum s-ai voință și să nu te-nfurii?...
Și teatru de-ai juca – tot amăgirea
O simți în suflet și-ți aduci injurii,
Că nu merită să-ți roșească firea,

4

Că-ți e simbol și nu poate fi-nfrântă,
Căci tu, ca om din carne și din oase,
Poți fi înfrânt, dar nu speranța, frântă!
Când piedicile sunt prea numeroase,
Ridică-ți apăsător spre răi cuvântul,
Să se retragă rușinați sub snopul
Durerilor, ce le-au stârnit cu vântul
Puterii lor, doar spre-a-și atinge scopul!

5

Figura de corupt e legendară,
Că prea se-nfoaie ca păunu-n coadă,
Trăind într-o eternă primăvară,
Purtând mândria-n el, ca toți s-o vadă!
El peste tot are doar uși deschise,
Căci numai aur sună-n buzunare
Și învârtind afaceri interzise
Doar lui îi sunt și binecuvântare!

6

Când nici cu-un deget nimeni nu-l arată
Și nu are vreun semn înscris pe frunte,
Cum nici nerușinarea-i nu-i barată,
Nici ochii orbi, nu au cum să-l înfrunte!
Cât timp este un dur cu greutate
Nu-s legi să-l pedepsească-n amănunte
Iar când colindă locuri rău famate
Plin de trufie, el se crede-un munte!

7

Când vuietul rușinii-n zări se-aude,
Ce poate stăvili prea aspra spaimă
Din soarta unui om cu simțuri crude,
Ce n-a știut căderea, când în faimă,
El făptuia doar rele-n noaptea deasă,
Fățarnic supunând la indecență
Sărmanele copile cu aleasă
Pudoare, dar prea multă influență!...

8

La fărdelegi asistă mut poporul,
Când stau aleșii-n șir, ca la pomană,
Să stoarcă țării-averea și tot sporul,
Când n-au habar că-s ninși numai cu mană
Terestră, dar furată fără noimă
Celui sărman, ce, cocoșat de muncă
În patru labe merge ca o moimă*
Și după el, tot ei, cu pietre-aruncă,

* Maimuță.

9

Pentru c-acesta nu-i bun de nimica,
Doar să privească printre gard palatul
Celui ce nu mai știe ce e frica,
Și tot ce-i lung și tot ce e de-a latul
Sunt ale lui și-i mândru de norocul
Picat pe el, știind cum să prostească,
Uitând de fapt, că îl așteaptă focul
Din iad, cu vâlvătai să-l pârjolească.

10

Mai rătăcit decât măgaru-n ceață
Și mai calic decât din cale-afară,
Prin foc și fum, trecând setos în viață
De-a aduna ce nu-i al lui, povară
În spate, îi va fi, ca niște pietre
De moară-n desfrânata lui putere,
Că-n ceruri, când ajuns la sfântul Petre,
În beznă-l va trânti,-mbătat cu fiere!

11

Veșmânt de smoală va-mbrăca-n durere
Și nici aminte nu-și va mai aduce
De starea lui când înota-n plăcere
Și vrea din soare-un petic să apuce,
Să-și lumineze doar a lui livadă,
Trăgându-și pleoapele pe ochii sferici
Ca pe flămânzii sorții să nu-i vadă,
Cum toți cerșesc pe uliți și-n biserici.

12

...Ce-a fost în '89 – o revoltă,
O revoluție sau lovitură
De stat, a fost ce sub a cărei boltă
Luceau și stele doar de umplutură?!...
De-atuncea, cine, Doamne, ne conduce?!
C-a fost vândută țara cu-amănuntul,
Doar pentru ei vrând totul să apuce,
Storcând din noi și liniștea și untul!

13

Mereu cu grija zilei care vine,
Că vom ajunge să mâncăm și paie,
Suntem supuși sentinței lor haine,
Zdrobiți sub talpa multelor gunoaie.
Că buzele nu sunt pecetluite
Și că-njurăm tot răul ce ne-așteaptă,
Ce legi mai sunt acum orânduite,
Dreptatea cum se-așează, pe ce treaptă?!...

14

Eu cer acelor ce-s la înălțime:
Nu ignorați nici prostul nici deșteptul
Și căutați în marea adâncime
A minții voastre să vă dați acceptul
Să puneți țara iarăși pe picioare,
Să fie omul mulțumit în sine
Căci el e cel ce caută cu-ardoare
Cu ce-i dator și ce lui îi revine!

15

Nivelul sărăciei azi doboară
Mai mult de jumătate din mulțime,
Când nu știe-a sui și doar coboară;
Dar când s-or ridica din adâncime,
Toți, care stau pe treapta cea înaltă
Vedea-vor iadu-n clipa răzbunării –
Iar pentru cei sărmani va fi o altă
Eră ce-i va urca în vârful scării!

*Te poți numi erou, dacă poporul
Nu mai dorește să-i conduci destinul,
Când doar cu chinuri i-ai umplut ulciorul
Și cu obidă i-ai făcut și plinul?!
Cu răul rău, spre a-ți atinge țelul
L-ai răzvrătit ținându-ți ura pasul
Sfidând și Creatorul dar și Mielul,
Că-n rațiune n-ai găsit popasul!*
Cântul XX, strofa 1

*Pietroii ce-a pornit nu se oprește,
Decât atunci, când ținta urmărită
A fost lovită și se prăbușește –
Și-astfel natura este preamărită!
Fără prieteni este prea mic cercul
Și liniștea devine-aproape umbră,
Dar cerul își deschide semicercul,
Să scoată toate stelele din umbră!*
Cântul XXII, strofa 1

*Pietroii ce-a pornit nu se oprește,
Decât atunci, când țința urmărită...*

CÂNTUL XX

*Pârjolul nu-i pârjol, dacă nu arde,
Cum și lumina nu oricând orbește,
Dar numai cel care bastard e
Conducător, poporul asuprește!*

1
Te poți numi erou, dacă poporul
Nu mai dorește să-i conduci destinul,
Când doar cu chinuri i-ai umplut ulciorul
Și cu obidă i-ai făcut și plinul?!
Cu răul rău, spre a-ți atinge țelul
L-ai răzvrătit ținându-ți ura pasul
Sfidând și Creatorul dar și Mielul,
Că-n rațiune n-ai găsit popasul!

2
Și gloria poți pierde câteodată,
De-n țară ai stârnit doar praf și fumuri,
Când n-ai condus cu minte luminată
Și ți-ai lăsat poporul tău pe drumuri,
Fără speranță și-umilit de-a dreptul,
Când toată gașca de corupți, doar biruri
Știa să ceară, făr-avea acceptul
Celor supuși la infinite chinuri!...

3

Cândva vei da conștiinței-socoteală,
Că nu ai vrut să-ndepărtezi mândria,
Când gândul îți era în îndoială –
Dorind să-ți fie mare gălăgia
Vorbe-venin ai aruncat din tine,
Deși virtutea este-ndatorată
Să-ndepărteze viciul, când se ține
De tine scai, de-ai mintea-ntunecată!

4

V-ați transformat într-o sperietoare
Pentru săraci cu frunțile-ncrețite,
Când pentru ei nu-i nicio sărbătoare
Și vremurile bune-s asfințite!
De-a Domnul să mai fie o schimbare
Să apucăm un veac mai fericit,
Să dea iar bucuria toată-n floare
C-am ras *sistemul* prea *ticăloșit*!

5

Oftăm, că n-am fost ocrotiți de soartă
Și ochii, orbi au fost mai înainte,
Căci pleoapele de fier au fost o poartă,
Ținând vederea-nchisă ca-n morminte,
Când toți speram o minimă decență
Din partea celui, care de la sine
Putea să mai ofere și clemență
Celor sărmani și cu priviri blajine,

6

Scoțând din rădăcină *Pomul Urii*
Și al *Exploatării* fără milă!...
Dar ochii, prea închiși au fost când *Furii*
I-au torturat, că prea le era silă
De cei ce-aveau și roșu și-aspru-obrazul
Și-acum săracii vor să-nvingă *Clanul*
Ce-i jefuiesc, să curme tot necazul
Să nu mai fie acesta *Suveranul!*...

7

Dar câte țări sunt astăzi prea convinse,
Că e mai bine cu capitalismul,
Când comunismul, el prin el se-nvinse?!
Mulți azi suntem sături de tot cinismul
Acestei noi orânduiri de clacă,
Unde cei harnici sunt supuși sclaviei
Aleșilor ce stau pe-nalta cracă
Și poartă-n spate straietele mândriei!

8

Căci au uitat pâraiele de sânge
Ce s-au vărsat, spre a o duce bine
Și cel ce râde, dar și cel ce plânge:
Să sugă toți la țâțele divine
A altor zile ce-au dorit să fie,
C-avem plantate toți aceleași gene,
Să ne iubim cu toți fără trufie,
Că-aceiași sânge ni se scurge-n vene!

9

Regimurile roșii comuniste
Au fost urgii, ce astăzi sunt sfărmate,
Dar cum sunt cele ce-s capitaliste,
Când numai vârfurile sunt bogate
Și în sistem, săraci sunt cu duiumul,
Când bestii nu știu de umanitate
Și triplu scot pe nevoiași uiumul,
Că n-au virtute ci doar vanitate?!...

10

Doar o scânteie e suficientă
Să se aprindă, că-nțelept poporul
Porni-va lupta mai eficientă,
C-orânduiri-i va seca izvorul
De nedreptăți din ne-mblânzita-i fire
Și va păli tot firul ei de viață
Cu-ntreaga umilință ce-n neștire
A tot supus supuși, ținuți în ceață...

CÂNTUL XXI

*Și totuși, nedreptatea nu va-nvinge,
Atunci când jertfa-i mai presus de toate!
Doar dragostea e cea care convinge,
Salvându-vă, mai mult decât se poate!...*

1

Se știe că-n politică, prostia
Nu își arată zilnic handicapul,
Dar e de-ajuns cât să deschizi cutia
Pandorei, căci mânia-și scoate capul;
Și-atunci te poate apuca fioruri,
Când vezi că statul o tot ia aiurea,
Că nu-nțelege oamenii cu doruri
Pe care le-a păstrat în ea pădurea

2

De gânduri, până-n urletul din oase
Prin care trec numai dureri cu ploaie
De deznădejdi, atât de feroase,
Încât scheletul tot se înconvoaie
Și ochii se dilată sub pupile
Pe lungul drum pierzându-și bucuria,
Gândind c-acestea-s ultimele zile
Când țin sub piepturi pacea și mândria!

3

Citind în ei un fel de tulburare,
Parcă-un suspin amar îi cuprinsese,
C-abia stăteau sărmanii pe picioare
Când sinea lor, un foc o aprinsese,
Că-n suflet numai roiuri de lumină
Aveau, tot îndemnându-i la tot pasul
Să-nvârtă roata sorții, libertină,
Ca nedreptății să îi spargă vasul!

4

Nu-s speriați că i-au cuprins iar răul,
Dar acțiunea poate să transforme
Politica impusă și tot hăul,
În una socială, prin reforme,
Să nu mai cadă nimeni în ispită,
Când *Șarpele Puterii*-i strânge trupul,
Că prea a fost ființa vlăguită,
Și-nfricoșată tot mereu de *Lupul*,

5

Ce vrea să tragă între noi hotare,
Ca răul să distrugă tot ce-i bine
Și-nfrânți să fim la orice întrebare,
Ce-i pusă nouă tot de țări străine:
S-avem spre-obidă numai aplecare
Pentru-a mări-ntre noi mereu distanța –
Atunci, noi credem că-i amenințare
Și vor să pierdem pe alt drum, speranța!

6

De-acum încolo, să luăm aminte
Să nu-ndurăm orice ni se impune,
Că drumu-i pregătit doar spre-nainte,
Să mergem obligați, spre-a ne supune
Chiar de ne-nchid a zorilor splendoare,
Purtând pe cap o altfel de coroană,
Spre-a nu avea un loc precis sub soare,
Când altă minte ni-i amfitrioană!

7

Ei alt concept oferă omenirii
Strângând alte popoare toată-averea
Unui popor, în baza nesimțirii,
Când nu lasă-a scăpa, din mâini, puterea,
Nemaiavând nici scop, nici rațiune!
Cât timp mijloacele sunt o minciună,
Iar lăcomia este-n acțiune,
Revolte sociale-n timp se-adună

8

Și se vor revărsa ca o furtună
Asupra lor, și nu vor ști pe unde,
De furie, să fugă, când detună
Cu ura strânsă-n inimi să-i inunde!
Nici gaura de șarpe n-o să-i scape
Și nici alt loc sub cer n-au de scăpare,
Căci prea știau la rădăcini să sape
Ca verdele să-l pună la uscare!

9

Însă, curând vom ocoli popasul
Din vremea, care e înșelătoare,
Că-nțelepciunea o să spargă ceasul
Nefericirii, ce nu are soare,
Ci numai neguri, neguri în cuprinsul
Cât se întinde norul – nu seninul –
Și într-o umbră, pătimind, învinsul
Plânge, că-și poartă în spinare chinul...

10

Voi vreți să spuneți că-i democrație,
Când ne supun doar legi umiltoare
Pentru ca voi să stați în bogăție
Iar noi în sărăcia dată-n floare,
Fiindcă-s bolnavi toți neuronii voștri,
De nu vedeți noroiul, cum ne-afundă
Pe noi, ce pentru voi suntem doar proștii
Stând risipiți pe scara cea mai scundă,

11

Dar și pe-aceea, tot ați schilodit-o,
Că nu ne-ați vrut să fim pe-aceeași scară
Oricât de mult, noi pacea am dorit-o,
Voi ne-ați făcut ființa de ocară,
Că ați umplut virtuților paharul
Cu ura socotită drept iubire
Și-ați înghețat dreptăților chenarul,
Cu gheața ce vă stă mereu în fire!

12

Nici moartea, pentru noi n-are cruțare,
C-ați desființat și bruma de spitale,
Doar cei săraci, să simtă că-n crăpare
Își pierd chiar facultățile mintale!
Când pentru cea mai mică boală-a voastră
Dați fuga s-o tratați peste hotare,
Dar dacă, să scăpați nu e fereastră
Nici cerul n-are ochi spre voi cătare!...

13

Și s-au unit partide cu partidul
În Parlament vizând majoritatea
Dar n-a ieșit, cum s-a dorit, hibridul
Și iar își pierde credibilitatea!...
Având cu toți același prototipul,
La fel și mintea cu spărturi, prin care
Curge cu legi cum după val nisipul,
Dar multe vrajbe-n urma lor răsare!

14

Parcă-am fi neam de sclavi, ce-n stăpânire
Ne iau cei răi, căror le zboară gândul
Numai spre-a jefui spre parvenire
Iar noi, amarul veșnic frământându-l
Că-ntortocheat e drumul spre urcare!
Dar mintea noastră este înțeleaptă:
Orice potecă strâmbă-n fiecare
Noi o străbatem și o facem dreaptă!

15

Schimbări vor fi și multe și profunde,
Cât timp din rândul luptei nu se iese,
Sus-pușilor poporul va răspunde
Cu-a lui măsură-ncât să nu-i mai pese
De scorpioni și-a lor înțepătură
Din cozi obscure și înveninate,
Dar și-nțepat, lui pacea-i e măsură
Conduș doar de principii luminate!

16

Suntem mașina ce-a rămas în pană,
De-aceea punem încă o-ntrebare:
Cum e cu datoria suverană
Și s-o-ncaseze, cum de-au fost în stare?!
C-au cheltuit-o cu nemiluita
Spre-aș satisface mendrele meschine
Dând celor mulți din tot cu țârâita
C-axa Pământului stă să se-ncline!

CÂNTUL XXII

*Nu poți băga tot în aceeași oală
Și sclavul și stăpânul împreună,
Că primul este gata de răscoală,
Când celălalt numai averi adună!...*

1
Pietroiul ce-a pornit nu se oprește,
Decât atunci, când ținta urmărită
A fost lovită și se prăbușește –
Și-astfel natura este preamărită!
Fără prieteni este prea mic cerul
Și liniștea devine-aproape umbră,
Dar cerul își deschide semicercul,
Să scoată toate stelele din umbră!

2
Nici-o putere nu-i glorificată,
Dacă nu știe cum să pună-accentul,
Și acțiunea nu-i justificată,
De scoate, ca Neptun și ea tridentul,
Căci a lăsat-o-n urmă chiar natura,
Pierzându-și și măsura – Unitatea! –
Restaurându-se iar dictatura,
Nu se mai știe ce-i egalitatea...

3

Iar cei care trăiesc în sărăcie
Și-n umilire fără de măsură
Sunt vaccinați de mici, cu dibăcie,
Cu-al jertfei foc și-a flăcărilor ură,
Căci va porni erupția vulcanul,
Ce-i gata, glorios, să se reverse,
Puterilor să strice ce-au în planul
Cu Noua Ordine din lumi adverse!

4

Și-atunci se va cutremura pământul,
Dărmându-se-n ocean întregul munte,
Pe mulți îi va surzi cu vuiet vântul
Și multora, doar apa fi-va punte!
Dacă pământul, muntele și apa
Și câte-or fi sub cer, să se mai miște,
Atunci fiți drepti și nu lăsați *Etapa*
Celor sărmani, *Speranța s-o confişte!*

5

Puterea minții nu e de ocară
Când pune adevărul înainte –
Lumină din lumina cea solară
Este de-acum în ținerea de minte,
Căci flămânzită este-n căutare,
Să prindă licărirea mulțumirii
Pentru cei mulți ce-au fost în ascultare
Și-au tot sorbit otrava cârmuirii...

6

...C-ați pus în viață totul în balanță,
Chiar și cuvântul, care îl scriserăți,
E, că prin trudă-ați semănat speranță,
Când porțile tăcerii deschiserăți,
C-aveați răspuns la orice întrebare
Ce vi s-a pus, urcând treaptă cu treaptă
Prin ochiul minții fără-ncuietoare
Ce, doar spre Sus vedea o cale dreaptă!

7

Căci Dumnezeu este prezent în toate
Și-n tot ce în urcare ne-nconjoară,
Cum și materia-n totalitate
E pentru spirit sfânta lui comoară,
Și pentru Sine, datu-ne-a croire
Pe scara energiilor create
În ochii Lui, să fim o strălucire
Într-o cuantă de imensitate!...

8

S-avem permis oriunde-i o intrare,
Să ascultăm pe cei ce-nalt au glasul,
Ca-n lumea lor, oricând s-avem chemare,
De ei să nu ne fie-n urmă pasul!
Călăuziți de vocea lor blajină,
Vom ști cum să urcăm a Tainei Scară
Care-i un cer de foc și de lumină
Dând celor însetați, ce vor să-i ceară!

9

Cu toți vom merge spre purificare,
Urmând poteca dreaptă pe tot drumul,
Să nu mai știm de beznele amare
Când, de cei răi o să se-aleagă scrumul.
Simțind în noi celesta înălțime
Vom ști să ținem vieții noastre cârma,
Căci suntem Fiii Ispitirii Prime
Mai strâns uniți, dacă e slabă sârma!...

10

Și-atunci, când țara-i pusă în primejdii
De altă țară sau de țări unite
Nu stai cu mâna-n sân și nici odăjdii
Nu mai îmbraci, ci-n hainele cernite
Te înveșmânți, știind c-o să-ți ridice
Moralul, pentru-a-ți da din nou speranța
De a trăi în țara ta ferice
Să nu lași pe-alții spre-ai fura substanța!

11

Dorești doar pace, nu spre consolare,
Ci să-ți arăți mai tare vrednicia,
Că poți să-nfrunți și iernile polare
Și fără de teamă-ntreagă viclenia
Aceluia, ce-i gata să-ți scufunde
Întregul Tot de pe înalta treaptă
A patriei, dar orice om răspunde
Cu viața lui să-i fie calea dreaptă!

12

Doar prin tratate, *Totul* se conjugă
Spre dragoste și pace, că-s izvoare
De viață, ce-altă viață nu subjugă,
Iar bombele vor rugini-n zăvoare,
C-atunci se-napoiază iarăși raza
Virtuții de-a trăi pe-aceeași vatră
Doar în unire, când dreptatea-i baza
Și nu puterea care-a moarte latră!

13

Căci doar așa, avem poteci croite
Spre bucuria, ce parfumuri ninge
Cu inocență pe izbânzi spoite
Cu-ngrijorări, care spre griji le-mpinge!
Dar ce-a fost rău e vreme trecătoare,
Căci viața își croiește altă soartă
Ce-o va purta-n puternica-i spinare
Când și spinarea, blândă soartă, poartă!

14

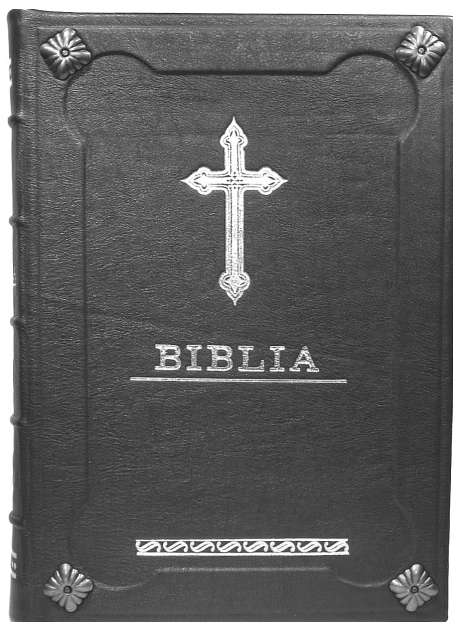
C-orânduirea, zis capitalistă,
Pe care o vedeam ca perspectivă
Se va sfârși, cum se sfârșește-o listă
Cu alt program, ca dreaptă-alternativă!
Se vor stârni revolte-ntre revolte,
Revigorând adânc umana fire,
Încât iubirea va să dea recolte
Din pacea renăscută din iubire!

15

Și cum planeta toată este-n criză
Și este-aprinsă-a vrajbei vâlvătaie,
Războaie noi se vor băga în priză
Iar cei sărmani vor fi hrăniți cu paie.
Nu porți de fier ne trebuie a face
Ci chei, cu care descuia-vom poarta
Pentru-a intra-n grădinile cu pace
Unde blândețea-și definește arta!...

*Mare-i acela ce-a-nșeles din Carte,
De ce o poartă-i veșnic zăvorâtă
Și mila care vine, din ce parte
Ne este dată, când posomorâtă
E iarăși fruntea și mereu se teme
Să stea în banca neclintirii sfinte
O Vreme și o Jumătate-Vreme
Și încă Două Vremi ținute-n minte!
Cântul XXIII, strofa 2*

*Scriind, chiar și pe marginea hârtiei,
Când toată munca ta e-o frământare,
Ești flacăără puternică-armoniei
Și-ți e divină limba în cântare,
Când beznele, cu vocea ta senină
Le-arunci, cum de pe umeri greutatea
Care spre-n jos de multe ori te-nclină
Dar nu-ți stâlcește verticalitatea!
Cântul XXIV, strofa 2*

*Mare-i acela ce-a-nșeles din Carte,
De ce o poartă-i veșnic zăvorâtă...*

CÂNTUL XXIII

*Ce multe întrebări nu-s încă puse,
Deși priviți cu ochii-n zări, departe –
Din gânduri, alte gânduri sunt deduse,
Dacă și vorba-i spusă ca la carte!...*

1

Când ochiul a voit să își ridice
La cer, privirea înspre căutare,
Cerând intrare-n tainica matrice,
A dat de-un plin cu-un gol în frământare
Și n-a putut, ca altceva să vadă
Decât plăcerea, ce-n iubire-i mare,
Când floarea tămâioarei sub zăpadă,
Alt rod dădea care-o să dea iar floare!

2

Mare-i acela ce-a-nțeleș din Carte,
De ce o poartă-i veșnic zăvorâtă
Și mila care vine, din ce parte
Ne este dată, când posomorâtă
E iarăși fruntea și mereu se teme
Să stea în banca neclintirii sfinte
O Vreme și o Jumătate-Vreme
Și încă Două Vremi ținute-n minte!

3

Abia atunci vom ști ce se întâmplă,
Deși în noi știința e flămândă
De-a ști mai mult, – dar ceață-avem sub tâmplă
Și încă mintea o avem plăpândă,
De-a descifra ce Pronia Cerească
O poate face cu justificare
C-atunci când vrea, ea poate să oprească
Imensa galaxie din mișcare!...

4

Și ce va fi, când vremile vor trece?
O viață veșnică sau doar osândă,
Lumină caldă, întuneric rece,
Sau doar un haos care stând la pândă
Vrea rasa lumii-n veci să o oprească?!
Aici unde și ruga-i tot o artă
Și lacrimile-or să ne opărească
Dacă statuia dragostei e spartă!

5

Căci se va clătina a rău Pământul
Și-i prea târziu de cântec sau regrete,
Când fals răsună, și mai slab e cântul,
Simțim din plin a gurii noastre sete
Și cum văpaia-n ochii tuturor
Se stinge-ncet, vom implora tot cerul
Să lase neclintită Aurora
De la-Nceput cu Raiul și Misterul!...

6

Citiți, și încă, pe nerăsuflăte
Din Biblie și nu citiți în stele!
Cu aur sunt cuvintele-i suflăte
Și duc precis spre căile acele,
Ce vă vor curăți de-acum-nainte
De tot ce-i rău, că binele-l deșiră,
Așa cum numai stările din minte
Vă întăresc și-n viață vă inspiră!

7

De multe ori, poate gândim în pripă
La nesfârșirea căilor sublime,
Ne-nfricoșați să dăm înspre risipă
Din mintea noastră starea-stării prime,
Ce o trăim cât timp suntem în viață
Și-o adunăm când ceru-i mai aproape
De noi, decât un precupeț de piață
Și vrem doar cu lumină să ne-ndoape!

8

Puterea minții-analizează totul,
Căci mintea are doar puteri extinse
Și echilibru-n viață-i antidotul
Oricăror fapte conștient pretinse,
Că stau la baza ordinii depline,
Când cugetul e marele miracol,
Ce-ntrunchipează stările divine
În omul, ce doar lui își e oracol,

9

De parcă ar avea un ochi în ceafă,
Sau cum se spune –are un ochi în plus –
Regesc cu energie filosoafă,
Ce tot din energie-a fost dedus,
Să ocrotească-ntreaga existență
Spre-a fi mereu în elementul stării,
Să nu mai știm nimic de violență
Și-n genă, să păstrăm cleștarul zării!

10

Să-i ceri vieții, ce-ți ceri ție însuți,
Cu patimă, că nu-i cerșetorie,
Dar îți poți trece în uitare plânsu-ți
Ce poartă gena spre călătorie
În conștient, nedominat de ceață,
Și-atunci ai toate căile deschise,
Ca să dezgheți, ce gerul ferm îngheață
Cu ochiul minții, ce-i deschis spre vise!...

11

Când, prins în joc, tu fă-ți curaj cu jocul
Și mută piesa într-un calm, mutește,
Că bezna, de-o pătrunde numai focul,
Atunci puterea celuilalt pălește
În fața ta, când caută ca orbul
Să calce-n urma ta, că-i ești-nainte
Drept călăuză, ce nu lasă corbul
Întunecimii să-i scobească-n minte!...

CÂNTUL XXIV

*Și-astfel voi doi veți fi c-un pas-nainte
La ce-ar urma să fie, deci acordul
E dat de fiecare-n a lui minte
Să stabilească sinelui recordul!*

1
De nu ai cheia ușii încuiate,
Oricât ai bate – ea nu se deschide,
Dar studiind cu multă-aviditate,
Niciun secret, în sine nu se-nchide!
De-i dai la timp, capacul la o parte,
Nu vei simți că-i greu la ridicare,
Căci adăpat cu cele patru arte*,
Tu ești acel ce este în urcare!

2
Scriind, chiar și pe marginea hârtiei,
Când toată munca ta e-o frământare,
Ești flacăra puternică-armoniei
Și-ți e divină limba în cântare,
Când beznele, cu vocea ta senină
Le-arunci, cum de pe umeri greutatea
Care spre-n jos de multe ori te-nclină
Dar nu-ți strivește verticalitatea!

* Poezia lirică, teatrul, sculptura și pictura.

3

Dacă pe orice cititor înmoaie,
Când sfinte-ți sunt și limba și gândirea,
Nici trunchiu-ți, n-are cine să-l îndoiaie
Și nici nu-ți sare din țâțână firea,
Căci ea e din lumină plămădită,
Dacă și gândul prin gândire iartă
Și vorba cu blândețe e rostită
Atunci când gura nu-i o gură spartă!

4

Când unii sunt de-acord și-alții-mpotrivă
Tot cei din frunte or să aibă asul,
Doar înțelegerea e productivă
Dacă pe toți îi plimbă-n zări Pegasul...
Stării umane tot mai multă sevă
Îi trebuie, să fie dominantă
Încât structura, care-i e elevă
Îi fi-va Mentor – 'n-altă variantă!...

5

Cel, ce din mers învață ca flămândul,
Care, mâncând nici nu se mai așază,
Ca învățării să nu-i piardă rândul
Spre idealuri multe când cutează,
Înseamnă c-are o nestinsă sete
Și foame chiar de multă-acumulare
Fără-a o face însă pe-ndelete
Când fiara-ambției în el apare,

6

Că-n el e-un foc, ce nu se stăpânește
Cât timp rafale de lumini-azvârle
Ca toată negura, ce se dospește,
Să n-aibă timp a înmulți șopârle
De neștiință, sau să-l prindă fumul
Din urmă al pădurii-analfabete,
Căci el, luminii îi urmează drumul,
Ca-n raza ei, solemn să se desfete!...

7

Când cei de neam, prin neamul lor se-nalță,
Cine mai știe cum se-nchide cercul
Și cum sublimul, cu sublim se-ncalță,
Cum o secantă taie semicercul
De se învârte-a roții noastre soartă
Pe-un drum întortocheat ce se întinde
În toată viața cu o mare artă,
Asemeni unui ins ce se pretinde?!

8

Dar vede calea, care este dreaptă
Ca pe o strâmbătură – din greșeală!
Că mintea lui, ce nu-i prea înțeleaptă,
De multe ori o dă în poticneală,
Dar cum sunt foarte multe porți deschise
Mai intră câteodată fără voie,
Și-n cele mai fermecătoare vise
Chiar când ideea-i vine anevoie!

9

Că stăm răzleți pe-un colț al Aurorii
Din cerul sacru, care tot urcându-l,
Poate că noi suntem nemuritorii,
Doar glasul Sfintei Pronii, ascultându-l
Spre-a ne-apăra și dreptul și onoarea
Să fim curați ca omul dinainte *
Trăgându-ne aproape depărtarea
Cu amintiri ce ne revin în minte...

* Referire la Adam până să mănânce din Pomul cunoașterii Binelui și Răului.

CÂNTUL XXV

*Pe țărmul Aurorii voastre sfinte,
Cu toții stați sub a puterii Teză –
Când bunătatea vă e drept sorginte,
Nici pacea nu mai e o ipoteză...*

1

Când pierzi, nu poate fi o încântare,
Cum nici pierzarea nu e o comoară!
Când ești lovit, nu-n genă simți trădare
Ci-n greutatea, ce îți e povară,
Când nu-și slăbește gheara-n soartă-nfiptă
Cât timp nu știi cum să te lupți cu fiara,
Ea îți mănâncă bunătatea, friptă,
Și pierzi pe drum și calmul și tiara!

2

Deci fă așa – acum că ai știință –
Cu mâna ta, să scoți tăciuni din focul
Cu care ai făcut azi cunoștință,
Să nu îți ardă faima și norocul
Și nici în beznă să-ți rămână scopul!
De vrei s-alergi pe sârmele ghimpate,
Ține în brațe doar iubirii snopul,
Să transformi răul în umanitate.

3

Minune e, de-i dat să se întâmple,
Când cel ce se agață de-o liană
Poate zbura cu-n aer viu pe tâmple
Trecând de hău pe cale-aeriană,
Făcând un salt spre marea mulțumire
Fiorii-n el se-adună în cascadă
Și simte-atunci o mare de sclipire
Ce nu îl lasă în abis să cadă,

4

Ca un ales al stărilor divine,
Încredințând puterea lui, luminii
Atunci se curăță chiar și de sine,
Scoțând din tălpi și pietrele și spinii,
Ce i-au înăbușit în mersu-i pașii,
Când alerga spre-nalte idealuri!
Dorind să îl ajungă toți urmașii
Și-n vârf de munte și-n spărturi de dealuri...

5

De-ar fi să fie-așa cum el gândește,
Față de mulți și-ar micșora distanța,
Că mersul lui nu-i mers, dacă plutește
Și nimenea nu-i va vâna speranța,
Când este sigur țelul că-și ajunge
În lumea lui cuminte și măreață,
Căci tuturor dorește să disjunge
Seninul pur de-negurata ceață!...

6

Când luna e regină peste bezne
Și își trimite raze lucitoare
Asupra noastră, ea răzbate lesne
Din lumea ei, în lumea muritoare,
Atunci, noi, ridicându-ne privirea
Spre cer, simțim cum se-ndulcește chinul,
Rugându-ne, că ruga-i mântuirea
Scoțând din noi și ura și veninul!

7

Plecându-ne cu fruntea spre țărână,
Încât abia ni se aude glasul
Când invocăm pe Domnul, să rămână
Cu noi, alături să ne-ndrepte pasul,
Făcut greșit de multe ori în viață –
Ce adiere blândă simte chipul
Și ce lumină se destramă-n ceață
Încât de aur pare-ntreg nisipul

8

De oameni rătăciți prin Căi Lactee
De dragoste, când vor spre pocăință
Rușinea să rămână-o epopee,
De care, cei ce vin să ia știință!
Zărind din umbră vâlvătaia sfântă,
Să știe că de-acuma înainte
Iubirea este-aceea ce cuvântă
Când faptele sunt sincere și sfinte!

9

Iar după cum se vede, personajul
Revarsă vorbe blânde peste lume,
Că din plămada ce-a născut limbajul
Din mintea lui, când nu e pus pe glume,
Dă vorbe iscusite spre-n afară
Ca arta-i toți s-o știe pe de-a-ntregul
Din scrisul lui, că-i splendidă comoară
Ce va uimi și Partea și Întregul!

10

Cum am putea să îi lăsăm în pace
Pe cei ce dorm și lene au în toate,
Că și sub piele, carnea lor ar zace
Și n-ar dori nicicum să dea din coate,
Căci ei privesc și cerul cu uimire
Și li se pare, că-i prea greu pământul
Pe care calcă-ades cu nesimțire
Când nu cunosc măsura și avântul?!...

11

Ei tot ce fac, fac totul pe-ndelete
Iar când mănâncă îi apucă somnul;
De s-ar usca sau ar crăpa de sete,
Nu merg înspre izvor, de parcă Domnul
Îi ține-n loc, doar pentru suspinare,
Că nu doresc să mai scurteze drumul;
Iar dacă-un foc le-ar arde în spinare
N-ar da în brânci, nici să arunce scrumul!

CÂNTUL XXVI

*Cum bezna e pătrunsă de lumină
Și mintea-i o profundă chibzuială!
Iar limba-n care scrii, e mai divină,
Dacă și-n versuri nu-i nicio-ndoială!...*

1

Și omul ar putea să se învețe
Cu liniștea din mijlocul naturii,
Hrănindu-se cu mere pădurețe,
Bând apă doar din frunzele pădurii,
De face-apel la sfânta rațiune
Să-i schimbe într-un senin tot orizontul
Când toată setea lui de acțiune
Dă roade chiar și când nu-i simte ghiontul!

2

Și mai apoi, ce ar păstra în minte
Din jurul lui, ca toate să rodească?!...
Doar ochiul are pe retină ținte
Pentru-a vedea puterea omenească,
Atunci când face echilibru-n toate
Și-n tot ce ține de umana fire,
Dacă răzbați, târându-te pe coate,
Și-n ce-ți dorești, n-ai nicio poticnire!...

3

Abia atunci vezi miezul cum rodește,
Punându-ți chibzuința la-ncercare,
Că simți în tine, cum lumina crește,
Bazându-te doar pe ce ești în stare
Să-ți faci și ție, dar și altor oameni –
Pe tot pământul chinul să se șteargă
Și-n urma ta doar bucurii să sameni*,
Ca înainte-ți doar dreptatea meargă!

4

Fii tu schimbarea-n tine,-n amănunturi,
Pe care o dorești și-o vrei și-n altul
Și-atunci, din ramul vieții ai să scuturi
Numai lumini și mare va fi saltul
Și pentru-acel ce-alătura de tine
Va sta, fără să rățăcească-n ceață,
C-al lui regat va fi-un regat de bine
Când toată gheața cu iubiri dezgheață!

5

Și-atunci, spirala e evolutivă,
Mereu spre sus, c-așa ne vrea Divinul!
Când orice îndrumare-i constructivă,
Bând din Izvor lumini, ne facem plinul,
Tot cu lumini și le simțim parfumul
Smereniei, ce firea ne-o înalță,
Să nu mai rătăcim, învinși de fumul
Ce mintea noastră cu-ndoieli o-ncalță!

* Semeni.

6

Așa ieșim din tenebroasa ceață
Înspre seninul vrednic de-nchinare,
Ne-ncovoiați și mai stăpâni pe viață,
Că nu suntem ființe singulare
Pe-acest pământ cu câmpuri fermecate
Și cu nectar de prospețime densă
Ce dă iubirii multă greutate,
Să poarte-n veci geneza-n ea, intensă!

7

Pe-aici sunt multe tragedii umane,
Cum, de-altfel, este în întreaga lume,
Zbătându-se în chin doar lumi sărmane
Care doresc să-și uite și de nume,
C-au fost hulite viețile transfuge
Mulți o știau, căci se întrezărise
Un semn în sens, când niște centrifuge
Le ponegreau ideile din vise!

8

Și cum pot sta în liniște adâncă
Acei ce nu au nicio remușcare
C-au osândit pe cei ce, ca o stâncă
Erau de tari în marea lor mișcare –
Mișcarea-aceea, care le-adusese
Necazuri mari, când ei doar implorare
Strigau, atunci când biciul le fusese
Câte-un răspuns la fiecă-ntrebare!

9

Topească-se în foc doar nedreptatea,
Ce cu dreptatea n-a făcut unire,
Și a distrus din temelii cetatea
Celor mai buni și celor cu iubire;
Dar ce-a rămas în urmă, a fost stâncă
Și nimeni n-a putut să o suprime
Iar ca atunci și azi se luptă încă,
Spre-a birui ce-i rău, cu multă-asprime!

10

Dreptatea-nseamnă echilibru-n toate
Și-n tot ce ține de umana fire,
Numai că omul nu prea des socoate
Că nu plăcerea-i totul – ci-n iubire
Constă cu-adevărat întreaga cinste –
Nu viciul, care din nestăpânirea
De sine se scufundă în necinste,
Când fapta nu-și măsoară nesimțirea!

11

Cădem mereu, să știm ce-i ridicarea
Că nu interiorul e cel care
Ne definește în ce facem – starea
E ce cuprinde tot cu-nflăcărare
Spre a putea să ne-nălțăm din locul
În care am creat câte-o lucrare
Și-am stăpânit, cu măiestrie focul
Din noi, căci suntem într-o conlucare!

12

Mereu unindu-ne cu toți voința,
Puterea noastră o simțim cum crește,
Căci se încheagă și mai mult știința
Când ea înțelepciune răspândește,
Că doar esența sângelui ne zice
Să ne păstrăm și calmul dar și-avântul,
C-atunci noi vom statornici-n matrice
Geneza-ntreagă, respectând Cuvântul!

13

Tu stăpânește-ți multele domenii
De simțuri, care sunt regatul genei,
Că vrednicia nu stă-n șiretenii
Și nici nu se supune-n sine lenei,
Ea știe singură spre ce purcede,
Când ochiul minții spre știință-l suie,
Însă va crede, doar atunci când vede
C-altă ieșire din dilemă nu e!...

14

E vremea-n care știm ce se petrece
Numai în sus, de ridicăm privirea
Vom trece de a iernii vreme rece,
Mai mult decât fusese plănuirea!
Să stăm doar sub a focului aripă
În bună pace, chiar de o să vină
Un viscol crud, care pornit în pripă
Nămeților le va găsi pricină!

15

Încât va trece fără șovoială
Spre dincolo de granița naturii,
Punându-și în suflare, chibzuială,
Se va opri la marginea pădurii,
Că n-ar fi chip, prin ea să mai pătrundă
Să-și învâртеască vâjâiala primă
S-o desfăteze cu-un sărut de undă
Eoliană, din rafale-a climă!...

*Mereu, pe-a adevărului aripă
Plutești predestinat înspre lumină,
Iar tot ce faci, de nu-i făcut în pripă,
Înseamnă c-ai adâncă rădăcină
Și neputința-n tine e învinsă,
Când ochiul minții-n scara lui te-avântă
Să poți veghea la lumea necuprinsă
Din visul tău, când ai visare sfântă!*
Cântul XXVII, strofa 9

*Cum fluviul e pâraie spre izvoare,
Iar în aval în mare el se varsă,
Așa și nouă, când suntem vlăstare,
În minte neuronii își revarsă
Influxul din nucleu, când parcă-n capse
Sunt prinși cu o precizie divină
Unii de alții cu-ale lor sinapse
Și ne transmit gândirea de lumină.*
Cântul XXX, strofa 4

*Mereu pe-a adevărului aripă
Plutești predestinat înspre lumină...*

CÂNTUL XXVII

*Oricâte vânturi încă te vor bate
Nu vei lăsa virtutea terfelită,
Că faptele sunt pe deplin curate,
Când nu lasă nici ura înflorită!*

1

E-o stare-n spirit toată fericirea
Și fiecărui, unică splendoare,
Păstrând în sine pură strălucirea
Dorinței, pregătită spre-nălțare;
Nu fugi spre ea, cum fugi să faci avere,
Căci e păstrată-n firea omenească
Și doar iubirea, când iubire cere,
Sămânța ei mereu o să rodească!

2

Nevoie ai de marea evadare,
Să nu uiți scopul de-l urmezi tot drumul!
Dulceața vieții, deslușind-o-n zare,
Mai însetat îi vei sorbi parfumul,
Și ce ai scris în noua ta lucrare,
Cu fericire mai pe toți îi spală,
Și-orgoliul lor când se arată-arare,
Îl îmblânzești cu-a bunătății pală!

3

Re-ntorși învinși, tot de umana fire,
Își simt puterea, cum le-a fost luată
De liberul arbitru din iubire
Spre-a fi mândria-n tot purificată.
Și iar gândești că toate-s trecătoare,
Că pentru lume nu-i atâta spațiu
Spre-a smulge adevărul din eroare
Și dragostea să-i țină veșnic sațiu!...

4

C-atuncea toată ura va dispăre,
Rodind numai lumina, care crește
În ochiul orb ce, căutând intrare
Prin bezna lui, de foc, tot ea-l păzește.
Să nu își pună strâmb în mers piciorul,
Îi face calea netedă ca-n palmă,
Când, prea sleit va căuta ulciorul,
Să bea doar apa cinstei firea-i calmă!

5

Trăiți efectul bun cu pasiune
Nu teama s-o trăiți – c-atunci nu-i bine! –
Și nu cedați spre rău, când, presiune
Asupra voastră face fiștecine!
Dreptatea care suie sfânta scară
Să vă îmbrace-n aripi noi, cu care
Ființa voastră-n lumea singulară,
Să zboare sus pentru ramificare!

6

Cum orice fire este învârtită
Numai de a destinului putere,
Și orice faptă-n viață-i socotită
Cu-asprime, dacă plăsmuia durere!
Căci dreptul drum îl dă în cotitură,
Chiar cu știință, fără să-i roșească
Obrazul mai ridat de acritură,
Făcând doar rău, neștiind cum să se-oprească!...

7

Nu-i trainică relația, ce este
Doar construită pe meschinărie,
Sau pe minciuni, ce trec ca o poveste,
Stricând ușor a ei mașinărie,
Căci sărăcind-o mult în toate cele
Ce-au stat la baza legăturii sfinte,
Acum se prăbușește în belele,
Că nu-s de-ajuns măselele de minte!

8

Ci stai în loc și încă-n plus gândește
Fără-a-ți știrbi a genei măreție,
Căci toată viața, soarta ți-o pândește,
Luând ori dând a cheii avuție,
Că-n multe cazuri, plângi de fericire
Și mai puternic îți va fi elanul,
Chiar îndurând și câte-o răzvrătire,
Ce-ar vrea, din plin, să-ți năruiască planul!

9

Mereu, pe-a adevărului aripă
Plutești predestinat înspre lumină,
Iar tot ce faci, de nu-i făcut în pripă,
Înseamnă c-ai adâncă rădăcină
Și neputința-n tine e învinsă,
Când ochiul minții-n scara lui te-avântă
Să poți veghea la lumea necuprinsă
Din visul tău, când ai visare sfântă!

10

Azi, vrei din nou să îți încerci norocul
Jucând cu zaruri, de-alții măsluite,
Dând numai șase-șase, că-i sorocul
Să vezi bogați cu vile năruite,
Cum și a ta, sfărâmată-a fost cu-ncetul,
Când îți era încrederea tiară
Și-n gând, îți murmurai numai versetul
Urcării-n vârf pe cea mai-naltă scară!

11

Ne-ndurător cu cei săraci, nici milă
Nu căutai spre o cărare nouă –
Deși părea făptura-ți că-i umilă
Lăsați din ea, doar cu dureri să plouă
Și păcăleai, ca undița, carasul,
Pe cei ce-aveau încredere în tine
Și-ți urmăreau, cu ochii-n gol, popasul
Făcut pe lângă ei, să-ți meargă bine!

12

Nici tu nu știi ce-ți bubuie în minte,
Cât timp, un semn în tine se frământă:
Croiala-i frumusețea la veșminte,
Cum este glasul ce mieros cuvântă,
Când, îndârjit și-nfige rădăcina
În gena lui, o împlinire pare,
Căci nici nu știe care-a fost pricina
De s-a gândit numai la răzbunare!

13

Voi ochi, deschideți-vă cu putere
Și minții dați-i încă strălucirea
Gingașelor lumini, pornind din sfere,
Tot cu lumini să lumineze firea!
Slăbit e ADN-ul în substanță
De s-a pierdut, în beznă inocența,
Când, totuși, în oricare circumstanță
Dădea merinde stărilor, decența,

14

Astfel, încât virtutea se conjugă
Cu bunătatea-ntr-o eternă stare
De bucurii, ce tălmăcesc prin rugă
Răspuns corect la fiecăntrebare!
Să nu se piardă-ncrederea de sine,
Să fie omului purificare,
Aduce jertfă facerea de bine
Și duce ura la rectificare!...

15

Când mergi prin lumea ta, dar în derută,
Să-ți pese totuși unde duce drumul!
Căci tot ce vrei, cu vrerea-ți pricepută,
Gândirii o să-i sorbi întreg parfumul,
Așa cum floarea cată limbul verde
Pe el s-așeze numai din plăcere
Să nu se lase-nvinsă când își pierde
Petalele, în marea lor cădere!...

CÂNTUL XXVIII

*De moare-o floare, alta se va naște,
Fiind naturii binecuvântare,
Că dragostea din dragoste renaște,
Călcând pe ură-oriunde ea răsare!*

1

Și-n fapt, ce e cuprinderea de viață,
Dacă-n cuprinderi se dizolvă totul?!
Noi știm că doar căldura-n timp dezgheață
Înghețul ce îngheață aspru lotul,
Umplând izvorul doar cu apă vie,
Care ni-i dată spre-a-i sorbi licoarea,
Ca omul să trăiască-o veșnicie
Pentru-a veghea seninului splendoarea!

2

Puterea minții, să nu fie-n ceață,
Noi scormonim în ea spre-a înțelege,
Cum embrionul zămislește viață
Într-un secret după-anumită lege –
Că la-nceput călăuzindu-și pașii
Adam și Eva – omul și femeia –
Născut-au primii fii și-au fost urmașii
Ce-n broască și ei învățit-au cheia

3

Și de atuncea nimeni n-o ascunde,
Că nu-i rușine, dacă știi misterul
De-a procrea, căci astfel vei răspunde
Celor ce neagă Pronia și Cerul,
Deși văd luminarea cum din Soare
Peste Pământ întotdeauna vine,
Făcând mai blândă suverana stare,
Când urcă-n Cercul Crestelor Divine!...

4

...Ca lupul e și câinele ce latră –
Dar primul – foc – din ochii lui azvârlă,
Că-nfometat se-avântă spre polatră,
Unde sunt mieii mici aduși din târlă
Și cu putere și sălbăticie
Omoară-aceste crude specimene,
Rânjind hidos, cu mare viclenie
Le sfârtecă plăpânde-abdomene:

5

La fel și omul, care-i lup din fire
Și mult nestăpânit la supărare,
Aruncă vorbe cu nestăpânire,
Gata fiind de-o altă răzbunare,
Când din nimic, ușor muștaru-i sare;
Că-i prea sărac în gena omeniei
Că nu știe nici el, la cap ce are,
De e orbit de negura furiei!...

6

Ș-astfel de pași îl duc înspre alt spațiu,
Când pentru certuri sare ca scânteie
Și-i rătăcit în el, ca-n interspațiu,
Care desparte două curcubeie,
Dar să-i dea Domnul totul deodată,
Să fie mulțumit de toți cei care
Îi fac lumină-n bezna-i blestemată,
Pe loc să-i treacă-ntreaga supărare!...

7

Caut mereu câte-o lumină-n clipă,
Cât timp sunt semn din semne planetare
Și zbor acum, mai sus cu o aripă,
Crepusculului să-i fiu cer și soare,
Căci mai lucrez, ca firea mea cerească
Să mă resfire pe întinsa zare,
C-a început încă un ochi să-mi crească
În centrul minții, pentru conlucrare!

8

Să nu-mi fie-anotimpul prins de friguri,
Care să-i sece miezul dur din voce,
N-am ridicat gândirii mele diguri,
Lăsând cu primăveri să mă sufoce
Și rimele să-mi înflorească glasul
În versuri scrise cu lumina limbii,
Când pune lauri geniului Parnasul,
Din lujeri tineri ce susțin corimbii*!

* Corect: corimbe.

9

Confrății mei, care vor fi să fie,
În versul lor, poate-au să mă invoce,
C-am colindat cu toți prin poezie,
De-aceea, eu le laud a lor voce,
Când scriem doar în limba literară,
Căci noi prea mult iubim limba română
C-a ei putere e-o putere rară
Și o dorim, regină să rămână

10

Pe veci, această trainică-nvoială
S-atingă pragul naltelor solfegii
Al limbii culte, când fără-ndoială
Va fi-nvățată-n marile colegii,
Iar muntele ce ne-a fost dat să fie
Numit Parnas, în vârf de-i vom ajunge,
Lauri ne-o pune marea poezie
Când graiul ei poeticul străpunge!

11

Doar cei ce cată-nspre rotundul sferei,
Înseamnă că doresc perfecțiunea
Și simt în versuri doar dulceața mierei,
Când sens dă sensului doar acțiunea
Creației, ce-n artă strălucește,
Lumina ei dând lumilor lumină,
Când, cu limbajul liric se-mpletește
Și îi simțim splendoarea pe retină!

CÂNTUL XXIX

*Lectura e ușoară-atunci când versul
E dulce-așa, cum dulce-a fost gândirea
Poetului, de parcă Universul,
Numai cu miere i-a-ncărcat simțirea...*

1

Te veșnicești cu fiecare oră
Precum un semn din semnele divine,
Dacă iubirea care te adoră
În fața ta e gata să se-ncline,
Că-i ești grădină de speranță sfântă
Și cerul frunții zori înmugurește,
Căci dragostea nu poate fi înfrântă,
Cum nici sfârșitul nu se mai sfârșește!...

2

Să poți să-ndrești ce încă-i strâmb în lume
Propagă peste ea mereu lumină
Cu acei poeți ce au deja renume
Iar steaua lor pe ceruri e divină,
Căci a pătruns atotstăpânitoare
Genunea unde numai starea stării
Este cea mai precisă-ncuietoare,
Să n-o pătrundă demonii-ntristării!

3

Pe nimeni nu au vrut în prăbușire
Să cadă-n umbră, când, cuprins de ceață,
I se ștergea și ultima sclipire,
Când negri nori i se-adunau pe față,
Poate de-aceea, astăzi îi străluce
Încins înaltul înspre altă țintă,
Când, ca o zestre-n fapta lui va duce
Emoții dominante care-alintă,

4

Că-n zarea cu lumină fascinantă
Nu umbra poate fi victorioasă!
Temei e lumii, doar umana cuantă
Și stâlp solid și bază riguroasă
La fel cum este-un tată cu prestanță,
Ce are grijă de-ale lui vlăstare
Și nu le lasă-a fi în discordanță
Cu cei ce dau sentințe sau iertare!

5

Fie gândirea limpede-n această
Lume, ce urcă pantă după pantă,
Să poată-ajunge-n cea mai naltă creastă
A simțului, cu genă stimulantă,
Să nu stea omul doar în răzvrătire,
Bogat să fie-n tot ce el găndește
Și-n sinea lui, să facă pregătire
Pentru-a-l iubi pe cel ce-l dușmănește!

6

Căci toate se petrec în stricta lege,
Prin ochiul minții, ce-i sortită-a trece,
Știind-o pe de rost o și-nțelege
Și o aplică, știind ce se petrece,
Numai în șoaptă dacă-i auzită!
Când el este atotcunoscătorul,
Puterea genei, fiindu-i renumită
El știe adevărului, izvorul...

7

Și-atuncea, totul într-un rând se-așează
Să își prosterne-ntreaga măreție,
Că tot ce-i drept este precum o rază,
Venind din soare, ca o bogăție,
Că-n minte-avem un câmp cu roade multe,
Iar când ni-i sete, bem numai nectarul
Învățăturii limbii noastre culte
Și, mulțumiți, noi vom ceda paharul

8

Plin cu lumină celor ce urmează
Din arta lirică să se adape,
Căci ei sunt tari ca stânca, de cutează
La rădăcina versului să sape,
Să îl ridice spre iluminare
Trezind la viață voia doar prin faptă,
De este timpul bun pentru schimbare,
Dacă schimbarea este și-nțeleaptă!

9

Să le-amintească-acelor ce-n trufie,
În spate duc gunoaietele mândriei,
Că n-au găsit izvorul cu-apă vie
Și s-au spălat în zoaiele prostiei,
Uitând chiar și a neamului lor limbă
Când îi pocesc până-n străfunduri iambii
Cu-ultramodernul, care versul schimbă
De se scrântesc în strofă coriambii!

10

Am fost și răzvrătitul și boemul
Și anii mi-au trecut ca niște clipe,
Ce-ncheie viața, dar întâi poemul,
Și rog *Tot* cerul să îmi pună-aripe,
Să îi cutreier cele nouă cercuri,
Din treapta cea de jos la treapta-naltă,
Purificat cu foc în Hipercuri
Să stau lângă Lumină-n partea dreaptă,

11

Ca ochiul ei, pătrundă-mă-n coloana
Ce ne-ndoită-a stat și cu-ndrăzneală
A rupt nemerituoșilor coroana,
Ce le-a fost dată numai la plezneală,
Lăsând ca alți confracți să stea în ceață!
Ei nu vedeau că este-o legătură
Între adânc și între suprafață,
Neconlucrând cu-a minții lor structură!

12

Și încă rătăcesc la întâmplare,
Căci toată viața lor e rătăcită
Și prea greoaie este-a lor urcare,
Când sfânta rațiune-i părăsită!
E bine-acum să faci pe călătorul
Să ieși din bezna-atotcuprinzătoare,
Să-ți stea pe-o treaptă sigură piciorul
Fă ochii mari, dar nu-i orbi în soare!

13

Ca să te naști cu inima în dreapta
Și cu ficatul pus în partea stângă,
Lui Dumnezeu i-atribuită fapta,
Că ochii minții parcă stau să plângă
De-așa minune-a vieții, invers vieții,
Dar care se înalță-n strălucire
Sfărmând din bază regula stricteții,
Lăsându-ne și-n ceață și-n uimire!

14

Și totuși, e uman când și-alte semne
La naștere se-arată-nscrise-n frunte;
Dacă-s erori, sunt prin eroare demne
Când corpul e schimbat în amănunte,
Căci, pentru noi el este doar veșmântul
Organelor, ce altfel sunt dispuse
Prin legile ființei pe pământul
Ce duce-n spate ceruri suprapuse,

15

Căci Soarele mereu străbate cerul,
Chiar și atunci, când îl ascunde norul
Sau se găsește, invers, în eterul
Cel mai de jos – sus stând doar Creatorul –
La fel, Pământul sfera-și învârtește
Și dă ocoluri Soarelui pe-orbită
Ca orice stea ce veșnic se rotește
Cu-o forță ciclică nestăvilă...

CÂNTUL XXX

*Și-atâtea Sfere se rotesc în Sfere,
De Cerul le alege ca veșminte,
Că simfonia lor, simțiți cum cere
Să nu uitați ce-i de ținut în minte!*

1

Cu cât gândirea e mai înțeleaptă
Și vrednicia e ca inocența,
Cu-atât mai mult îți este calea dreaptă
Și gena ta va stăpâni prudența!
Apoi, mai adâncit în măreție,
Nici zeci de bestii n-or să te urnească
Din locul, care ți-a fost dat să fie,
Cu dragoste, de Pronia Cerească!

2

Vei fi sortit să nu trăiești în jale
Sau în necaz, care să-ți frigă viața;
Cât timp, iubire vei sădi în cale,
Va fi și mai bogată-n miere piața!
Dar ca să poți urni din loc ecluza,
Ce se opune vrerii deodată,
Doar floarea minții-ți este călăuza,
Dacă sub vânturi nu stă aplecată!

3

Atâtea forme, *stării*-i dau hotarul
Sădind în mijloc miezul existenței,
Când ochiul minții-n sine-i singularul
Ce stăpânește partea vigilenței,
Când, starea-n alte stări se descompune
Să zămislească doar grădini de miere,
Și-un areal care se va impune
Să aibă sfera două emisfere,

4

Cum fluviul e pâraie spre izvoare,
Iar în aval în mare el se varsă,
Așa și nouă, când suntem vlăstare,
În minte neuronii își revarsă
Influxul din nucleu, când parcă-n capse
Sunt prinși cu o precizie divină
Unii de alții cu-ale lor sinapse
Și ne transmit gândirea de lumină.

5

În timp ce și celulele nervoase
Influxul îl propagă prin dendrite
Spre regiuni opuse,-avantajoase –
Cilindrul ax când și le vrea sporite!
Este așa cum cineva de-afară
Ar bate-n ușă și ușa-i se deschide,
Iar cei ce-s înăuntru-l înconjoară
Cu dragoste imensă și-l închide

6

În cercul binefacerii sublime,
Căci foamea de a ști mai mult nu-i trece
Dacă-i hrănit cu foc ceresc de stime,
Că-ntr-o splendoare viața își petrece,
Nelăsând ceața peste ochi să-i cadă,
Când lupul beznei l-ar dori ca pradă,
Dar ochiul lui e însemnat să vadă
Și-n somn, dacă urgia-ar vrea să-l radă!

7

Când cineva îți cere ajutorul,
Tu apără-l cu drag întotdeauna,
C-așa ne-nvață Însuși Creatorul
Când cai de aur plimbă-n noapte luna,
Ca zorilor să le redea lumina
În snopi de argint, c-aceasta nu orbește
Ochiul celui ce vede cum hermina
De rouă,-a diamante strălucește!

8

Și medicul, să prelungească viața,
Doar pentru cei bolnavi adesea vine!
Nu pentru cei ce-s sănătoși și-au fața
Mai roșie ca floarea de ciuline*,
Iar cei ce se apleacă-nspre știință
În față-au toate ușile deschise
Prin foc de trec – trecând cu chibzuință
Vor împlini ce-au conceput și-n vise!

* Ciulin.

9

Ei sunt doar ploi, care-au stârnit talazul
Oceanului cunoașterii depline,
Încât în milă își găsesc răgazul
Și pentru lacrimi și pentru suspine,
Dând doar târcoale multor suferințe
Ce stăpânesc și sufletul și trupul –
Căci au jurat să poarte biruințe
Tratând și mielul, dar tratând și lupul!...

10

...Mai caută și vei găsi chenarul
La ușa-n care bați și-ți va deschide,
De vrei să ceri un sfat, să curmi amarul,
Îți va fi dat prin vocea ce decide
Să nu îți pierzi încrederea în tine,
Cum și de turmă se mai pierde mielul,
Fiindcă secretul este cheia-n sine,
Care-ți descuie calea dar și țelul

11

Spre drumul neted înspre-acea suire,
Care-ți deschide mergerea-nainte,
Când, doar lumini pulsează-a ta privire
Și diamante, simplele-ți cuvinte,
C-ai limpede gândirea la tot pasul
Făcut cu toată truda când piciorul
Nu obosește, când ți-aude glasul,
Fraternizând în susur cu izvorul!

*Prin versul lui, el dăruiește forță
Că-și cumpănește bine-n sine gândul;
Când foamea-i de cuvânt e ca o torță
În ardere, el moare, apărându-l!
Că drumul de parcurs n-are sfârșire
Și nu-i atâta energie-n lume
Să țină-n loc a vocii lui pornire
Când vrea, lumina cu lumini să-nsume!*
Cântul XXXI, strofa 6

*Dacă-aș putea, Pământu'-ntreg în brațe
Eu l-aș lua, iubindu-i toată sfera,
De cer cu veșnicia să m-agațe,
Să îi filtrez prin lacrimi atmosfera!
Și tot ce duce-n spate cu durere,
De i se-nclină axa în balanță,
Tot mie aș dori să-mi stea-n putere,
Să-i luminez și ultima speranță,*
Cântul XXXIV, strofa 1

*Dacă-aș putea, Pământu'-ntreg în brațe
Eu l-aș lua, iubindu-i toată sfera,...*

CÂNTUL XXXI

*Dar drumurile toate-s spre urcare,
Când sunt și coborâșuri la tot pasul?!
E ca și cum ai și o remușcare,
Că mult prea tare ți-se-aude glasul.*

1
De nu uzi zilnic florile speranței
Când vrei grădina minții înflorită,
Cum s-ai idee de puterea ștanței
Ce răsuflarea-ți taie, că-i stârnită
De cei ce încă-ți caută pricină,
Că nu-ți pleci fruntea înspre ascultare,
Nevrând să stai cu ei o zi la cină
Și crezi stridendă-a vocii lor cântare?!

2
Iar când îi ocolești, se cred embleme,
Purtând coroane, și-mbrăcând hlamide.
Pe unde trec ei vor crea probleme
Căci au coroane, dar din pălămide
Și chiar hlamidele sunt din hârtie,
Că nu-și dau seama, că sunt umbre-n umbră,
Iar starea lor e doar antipatie
Îngemănată-ntr-o făptură sumbră!

3

Ei nici nu văd cât zarea e de largă
Și nici câmpia plină de verdeață;
Vrând vasul omeniei să îl spargă,
Mai mult intra-vor în cumplita ceață!
Că-nveninați nici nu știu ce-i așteaptă,
Tăindu-și aerul de sub aripă –
De nu au o gândire înțeleaptă
Și strălucirea lor va fi de-o clipă!

4

Iar de-au cules din holda semănată
Recoltă bună, de ce-acuma zace
Într-un hambar, de mulți deja uitată,
Ajunsă putregai și nu mai place?!
Mândria lor, încetul cu încetul,
S-a transformat și-n alte buruiene
De lașitate, căci umil, poetul
Și-ascunde ochii visători sub gene.

5

Că-n drumul lung, el știe ce-l așteaptă
Și mai ales, când este la răscruce;
Dar versul din gândirea-i înțeleaptă,
Ca un luceafăr de pe cer străluce
Și nu-și va stinge-a minții vâlvătaie!
Cât timp voința, tot voință naște,
Poemele sublime ca pâraie
Vor curge-n scrisu-i, toți, spre a-l cunoaște!

6

Prin versul lui, el dăruiește forță
Că-și cumpănește bine-n sine gândul;
Când foamea-i de cuvânt e ca o torță
În ardere, el moare, apărându-l!
Că drumul de parcurs n-are sfârșire
Și nu-i atâta energie-n lume
Să țină-n loc a vocii lui pornire
Când vrea, lumina cu lumini să-nsume!

7

Nevrând scânteia-n cercul lui să piară,
Când își cedează rodu-n risipire
E blând, dar și sălbatic ca o fiară,
Dar totdeauna dăruie iubire,
Căci lumi divine i-au fost lui plămada,
De-nfiptă-adânc îi este rădăcina
În zarea lumii, pură ca zăpada,
Nălțându-și pân-la cer acum tulpina!

8

Pe el, de mic l-a prea iubit norocul,
Că-n miezul lui simțea comunicarea
Cu cei din jur, întemeindu-și locul
Ce i-a fost scris spre-a-și săvârși lucrarea
Anevoioasă, dar dorind să-nsemne
Că a fost robul multor ipostaze
Și-mpătimit mereu de fapte demne
S-a îmbrăcat c-un infinit de raze...

9

Și nu atât, că-i artă-a lui cântare,
Dar e gingaș, cum altul nu mai este,
Că-i mori pe braț la prima sărutare
Spre-a te-nălța pe căile celeste,
Ca el să te urmeze la tot pasul,
În chip de înger, numai în plutare
Pe lângă tine, și-ți va stinge glasul
Suprema lui blândețe din privire!

10

Visarea-aceasta poate ține-o clipă,
Dar e un soare ce-l așteaptă zarea
Când doru-atunci cu-ardoare se-nfiripă
În liniște, s-audă doar chemarea
Ființei, care doar parfumuri ninge,
C-aprinsă este pura ei iubire,
Nelăsând focul înspre a se stinge,
Când este ca o stea în strălucire

11

Și sunt purtați pe-a dorului aripă,
Că vina lor, privind-o acum cu focul,
Asemeni setei ce pe limbă țipă,
A fost că și-au luat din cer norocul
Și pasul l-a-nceput numai cu dreptul
În lumea lor ce o minune pare,
Căci însuși Dumnezeu le-a dat acceptul
De-a se iubi, chiar dându-le-ndrumare!

12

Aprinsă-i fața lui de-nflăcărare,
Că tot ce e-nghetăt, cu ea dezgheață,
Dându-i puteri să treacă-orice-ntristare
Și ce e mort, s-aducă iar la viață!
Frumosu-i chip cu trăsături perfecte
Poate-ncălzi planeta, dacă-i rece
Când strălucirea-n ochii lui, efecte
De bunătate-aruncă-atunci când trece

13

Pe lângă-a lumii inimii splendoare,
Dorind să-i înțeleagă ne-nțelesul:
De ce-i o umbră, dacă toată-i soare
Și-i fragedă și el îi e alesul,
Cu firea-i bună și atât de blândă,
Când de-aur are gândul lui veșminte
Și ce înseamnă sufletul, ce-osândă
Ar cere minții-n ținerea de minte?!

14

Și ce istorii, dragostea-nfiripă,
Căci lumea ei o altă lume pare,
Când arta-i fericirea de-o clipită!
Dacă sărutu-i binecuvântare,
Doar când rodește în umana fire
Iubirea pură și adevărată,
Atunci adună ochiul în privire
Plăcere din plăcerea, ce-i e dată

15

Și buzele vor fi atât de-aproape
Tot căutând să fie una-ntr-alta,
Ca focul lor, cu foc să îl îngroape
În lumea nemuririi din înalta
Slăvire, cu lumina cea mai dulce,
Căci cu lumină-au îmbrăcat lumina
În mintea lor, când vrut-au să se culce
Să bea din cupa pudică doar vina

16

Spre-a se ivi cât mai curând vlăstarul
De-acum încolo, căci au rupt pecetea
Care-a fost pusă când a dat lăstarul
Tot din părinții potolindu-și setea
Din amfora iubirii dinainte
Care rămâne-n veci nemuritoare;
Cu cât lucrarea este mai fierbinte
Nici urma de pe-aici nu-i trecătoare!...

17

Mă-ntreb acum, ce-ar fi de tinerețea
Fără iubirea mult prea minunată,
Când dorul de-a iubi dă frumusețea
Unei iubiri ce nu e vinovată?
Când mintea, cu dulcegării se-mbată
Nimic nu pierde-atunci din strălucire –
Și ce dojană ar putea s-abată
Pe-ndrăgostiții dragi peste-a lor fire?!

18

Nu scapă nimeni de această boală,
Iar cel gelos, tot un gelos rămâne,
Că e ceva în el care-l răscoală,
Deși nu-i drept – căci doar pe el stăpân e
Și nicidecum ființei ce-l urmează,
Dar gânduri negre-ntunecă simțirea
Încât firescu-n el parcă turbează
Și-n ochi îi seacă toată strălucirea!

19

Nu poate oare opera cerească
Să îi îndrume în alt fel voința
Și patima neliniștii s-oprească
Să nu-i mai crească-n suflet suferința?!
C-astfel își va scurta în sine chinul,
Gândindu-se spre-o altă-alcătuire
În care nu mai este-admis declinul,
Ci doar iubirea numai din iubire...

20

Dar știm că frumusețea-i efemeră,
Ca și iubirea ce-a născut iubire!
Firavul trup va fi ca o himeră
Care-a secat din multă pătimire
Că oarbă-a fost a minții noțiune,
Când a crezut pe veci că-i tinerețea,
Dar nu-i pe lumea-aceasta loțiune
S-o țină-n loc, să-nvingă bătrânețea!

21

Dar floarea minții, care-i tot mai rară,
Cu greu o mai găsești prin vreo grădină,
Că miezul ei este-o aprinsă pară
De foc – dar mai puternică-n tulpină!
Cât de năprasnic ar sufla-o vântul
Ea nu se-ndoaie ci din contră-arată
Mai verticală azi, purtând veșmântul
Înțelepciunii, care-i de durată!

CÂNTUL XXXII

*Ce spune înțeleptul e știință
Întodeauna, că simțiți cum nimbul
Îi strălucește mai mult în ființă,
Ideilor, când el le este limbul...*

1

Precis, de Sus se dă învățătură
Savanților și-i pune în mișcare
Spre-a descurca tot ce e-ncurcătură,
Când mintea lor, la cer are cătare,
Că-n permanență ei sunt plini de sete
Și dornici și spre-a inventa celule –
Celule-stem ce încă au secrete
În lumea genei, când nu sunt destule!

2

C-atunci, când cineva e în durere
De-o boală, care nu i-ar da scăpare,
Celula-stem îi dă și mângâiere
Și semne certe înspre întremare
În tot ce e țesut pe-a sa tulpină –
Și râde-acum de cea din urmă clipă.
Care-ar fi fost de n-ar fi o lumină
Ce-n el, cu fast, acuma se disipă!

3

Și tot glas blând e-acela care zice:
Întregii vieți păstrează-ntreg hotarul
Și apără ideea din matrice,
Cum o intrare-o apără portarul!
Să fii cu-nțelepciunea laolaltă
Spre-a nu găsi celor ce-s slabi pricină,
Iar binele să-ți fie drept unealtă,
Ca răul să îl tai din rădăcină!

4

Și-atunci vor trece multe de la tine,
Din spațiul tău, ce-i semănat cu vise
Prin care zbori spre căile divine,
Acolo unde beznele-s proscrise.
Stând în Grădina nemuririi sfinte
Nu-i vifor cu puterea-i să te-nfrunte
Că ești prea dulce-n dulcile cuvinte
Și ai încă un ochi crescut sub frunte!

5

Și nu sunt greuțați să te-nconvoaie,
De urci pe munții-nalți ai hărniciei,
Ca apele, ce-n primăveri cu ploaie,
Sparg vad spre valea nestatorniciei!
Și nu poți merge invers prin răbdare,
Dacă-mprejur sunt sulițele voii,
Căci te forțează-a merge-n căutare
De mintea-i limpede ca apa ploii...

6

Puterea noastră stă-n a Ta putere,
De-aceea, Doamne, Te rugăm ajută
Pe cei ce cred în Sfânta Înviere,
Dar și pe cei ce au credința slută!
Să ne gândim spre-o altă dăinuire,
De-ar fi să ne jertfim însăși ființa
Prin chinul, care e de fapt căire
Când ne-mpletești în suflet suferința!

7

Și dinadins, la orice cotitură
Să facem să ne fie mare pasul
Spre dreptul drum, ce-i la o zvârlitură
De băț, ca-n munți să căutăm Parnasul.
La poartă-i ne-am ruga, să se deschidă,
De când abia-ar putea să se zărească
Precum omătul ce-a-mbrăcat hlamidă,
Sau stea lucind pe mantia cerească!

8

Nu e nevoie încă de-alte ziduri
În cale-a-ți ridica, dorind a face
Un lucru bun, scăpând de-orice reziduri!
Dacă te lupți în viață pentru pace,
Nu vei simți nici pâcla că e rece
În ochiul minții, căci prin ea el vede
Mai mult de doi, dar la puterea zece,
Căci și în ce nu vede el tot crede...

9

Știm câte gânduri omul generează:
Cam șaptezeci de mii pe-o zi întreagă! –
Numai că el nu se regenerează,
Cum face-o stea de mare, și se leagă:
De-și pierde-un braț, chiar brațul se transformă
În altă stea de mare cu cinci brațe
Și cu cinci ochi la fel de uniformă
Cu prima, gata vieții să se-agațe!

10

Numai c-această extraordinară
Capacitate, omului nu-i dată,
C-atunci planeta n-ar avea ușoară
Povara, ce n-ar vede-o rezolvată
Doar printr-o opțiune-antropofagă;
Ea ar rări probabil omenirea
Dar ființa noastră Proniei e dragă
Și nu-i acceptă astfel prăbușirea!

11

C-atunci ar fi un fel de-Apocalipsă,
Care ne-ar duce sigur la pieire,
Deși de hrană nu s-ar duce lipsă,
Lumea ar dispărea ca-ntr-o clipire!
Dar gena noastră-i genă de durată,
Dacă de simțuri inima tresaltă,
Fiindcă avem gândirea prea curată
Și-nțelepciunea doar, spre cer ne saltă!

12

Deci totul e făcut ca echilibrul
Să fie-n toate pe planeta noastră,
Că însuși omul și-a creat calibrul
Sugând la Țâța Proniei colastră,
De-aceea noi spre cer ridicăm ochii
De câte ori avem o frământare
În sufletul ce-și schimbă parcă rochii
Pentru-a obține-orice i se năzare!...

13

De-ar fi, prin stâncă-ar face o intrare
Numai s-ajungă unde-și propusese,
Căci simte-n el chemarea cea în care
Doar Grația Divină ajunsese
Și nu i s-ar părea nicio corvoadă
Prea mare, dacă vrea să reușească
Atât cât poate-nțelepciunea, roadă
Să dea, încât mereu să înflorească!

14

Dar numai cine are-un semn pe frunte,
Cu ochiul orb, el poate să zărească,
Putând muta cu gândul său un munte
Și chiar în soare poate să privească!
Atunci când noi nici nu am fi în stare
Să aruncăm din grelele pietroaie,
Care fac pasul prea mic pe cărare
Și-arcu spinării prea ușor îndoiaie.

15

Mai trebuie umblat prin arta ierbii
Ce crește în împrejurări concrete
Și nu lasă-n înflămânzire cerbii
De seceta ne-adapă doar cu sete,
C-atunci natura e natură moartă
Și nici nu știm pe cine să dăm vina –
Dacă pârjolu-i socotit ca soartă,
E orb și cel ce-n ochi îi stă lumina!

CÂNTUL XXXIII

*Ca orice pas, să-l faceți doar în pace,
E necesar să mai scurtați din ură,
Iar când în suflet doar ranchiuna zace,
Să curățiți simțirile de zgură!...*

1

Trimite-mi Doamne-o-ntreagă dinastie
De îngeri lirici, să-mi dicteze cartea,
Să pot adeveri – când nu se știe
Că Tu ești Tot Întregul și eu partea
Cutreierând făgașuri speciale,
Când aripile-mi sunt ninsori în zare,
Că-s ucenicul stării lexicale
Și-un vis frumos redat la fiecare.

2

Ca pretutindeni vadă doar lumină!
Să nu mai rățăcească orb prin ceață,
Când ce-i util cu ce-i frumos îmbină
Spre-a scoate ce e bun la suprafață,
Iar gândul lui – lui să îi fie scena
Unde juca-va rolul bucuriei
C-a vindecat, cum a știut, cangrena
Și-a curățat stigmatetele mândriei.

3

Cum din explozia de supernove
Se naște carbonado – diamantul,
Tot diamante iau ființă-n slove,
Dacă le-alege bine fabricantul,
Căci toate la un loc au o geneză,
Cristal lângă cristal de-și leagă axa
Când germenu-i cu viața-n antiteză
Și raza își mărește paralaxa!

4

Dacă se pune-o gemă* care-n sine
E mică, dar la presiuni extreme,
La două mii de grade și mai bine,
Sub învelișuri de carbon, în vreme
Își va dubla mărimea, dar și forma
Și rezistența-n douăzeci de ore
Ca superdiamant – dar și reforma
Revine cercetărilor majore!...

5

Să fiu cu Dumnezeu în rezonanță,
Mă-ncarc doar cu vibrațiile-nalte
Și inocența îmi aleg substanță,
Când versul îl culeg din celelalte
Cuvinte scrise chiar de Înțeleptul
Care-a știut și miere să extragă
Din ele, când călcase doar cu dreptul,
Fără-a strivi în mersul lui vre-o fragă!

* Diamant.

6

De-aceea, azi mă-mbrac în noi veșminte
Făcute din lumini, să își reverse
Pe mine-ntregul rai de cânturi sfinte,
Să mă păzească de furtuni adverse,
Când pe deasupra-mi se așază norul,
Să îl aud cum nebunește țipă!
Dar știu că mă iubește Creatorul
Că-mi pune, spre-a zbura, înc-o aripă!

7

Când revărsării vreau să-nchid talazul,
Atunci mai mare își deschide gura,
Că-neacă și câmpia și izlazul
Pentru-a-și întoarce tot spre mine ura
Dar nu va vede frunte aplecată
Când regele vrea să-și păstreze tronul,
Că-n el e doar iubire fermecată
Păzind de foc castelul și blazonul.

8

Acum, dorința are-un foc mai mare
Ce vine iar din gândurile prime:
Cine-i dă vieții binecuvântare
Și cel de jos, cum ia în înălțime?!
Care-i Cuvântul ce împrăștează,
Când iepurii se-aleargă prin lucernă
Și-n beznă, doar lumina ne veghează
Ca dragostea să fie cea eternă?!

9

Noi ne supunem la ce-i scris în genă,
Sau la ce-n iris se întipărește,
Căci doar lumini ni s-au fixat în venă,
Să colindăm și-n beznă-mpărătește.
Spre a ne face singuri calea dreaptă,
Ne-aliniem cu partea de-ndrumare,
Care se-arată-a fi mai înțeleaptă,
Când numai scopuri bune-n sine are,

10

Spre a urca mai mult Înalta Scară,
De-n ochiul minții e și rugăciune!
Și creștem ca o floare foarte rară
Ca focul cu măsură și-n tăciune,
Să nu se mai audă-n noi oftatul
Atunci când o durere ne accede
Că prea umbriți suntem de tot păcatul
Când unei mari iubiri el îi succede!

11

Dar gândurile-s ape de izvoare,
Ce-n matca lor nu vor seca vreodată
Și bem din ele, numai ce-i splendoare,
Când cu parfumuri e multiplicată
Pe-acest pământ, care mustește-a rouă,
Că totu-i aranjat în adăpostul
Unde iubiri ni se împart și nouă
Să nu ni se nesocotească rostul...

12

...Atunci când va urca o pantă nouă
Și purității îi va umple cana,
În loc de-o aripă-i va crește două
Poetului, când își iubește pana
Că-n mintea lui dorește, cu încetul,
Ciorchinelui să-i stoarcă dulcea miere,
Pentru-a-nțelege pe deplin versetul
Aducător de sfântă mângâiere.

13

Cât timp și vocea lui e mai flămândă
Spre-ai cuceri pe cei ce îl ascultă,
Cu-atât mai mult o face-a fi și blândă,
Sublimă în cântare dar și multă.
Căci vocii lui, el a umplut paharul
Mai de cu grabă decât el gândise,
Că-n el mereu a fost turnat nectarul
Cules din al ținuturilor vise

14

Unde sunt numai câmpuri fermecate,
Și soarele își scutură lumina,
Unde niciunul nu ia pe-apucate
Și fiecare-și recunoaște vina...
Cei ce-s împodobiți doar cu răbdare
Avea-vor parte doar de bucurie,
C-au tins mereu numai spre înălțare,
Ca laurii pe fruntea lor să fie,

15

Iar celor, ce nu știu cum să iubească
Nici limba nici cultura țării noastre,
Obrazul lor supus e să roșească!
Și-oricât ar căuta prin zări albastre
Nu vor găsi noianul de cuvinte
Ce străjuiesc a-ntinderii grădină,
Poetică-n suprema ei sorginte,
Al cărei fruct se trage din latină!...

16

...Când știi să stăpânești fecunda muză
Și scrii ce alții nu au scris o viață,
Ai intuiția drept călăuză
Și-nțelepciunea sinceră povață!
Umplându-te cu-a dragostei splendoare
Îi simți fiorii până în străfunduri,
Cum cel setos de-a soarelui dogoare
O simte adâncită în afunduri!...

CÂNTUL XXXIV

*Nu faci obrazul nicicând să-ți roșească,
De știi să umpli cu iubire vasul.
Și mulți vor fi ce vor să te-ocrotească
De flori vor răsări unde pui pasul!*

1

Dacă-aș putea, Pământu' -ntreg în brațe
Eu l-aș lua, iubindu-i toată sfera,
De cer cu veșnicia să m-agațe,
Să îi filtrez prin lacrimi atmosfera!
Și tot ce duce-n spate cu durere,
De i se-nclină axa în balanță,
Tot mie aș dori să-mi stea-n putere,
Să-i luminez și ultima speranță.

2

Când știi că se găsește la răscruce
Și poate zilele-i sunt numărate,
Ca Atlas, pe-umeri, aș dori a-l duce
În spațiul Stăpânirii Luminate,
Chiar dacă-ar fi să urc treaptă cu treaptă
A scării care duce către Domnul,
De-aș vrea odihnă, vrerea n-ar fi dreaptă,
Cum liniștit nu aș avea nici somnul!

3

Doar cel uman are un loc prin stele,
Dacă și steaua-i este înțeleaptă
Și hotărât ar sta doar printre ele,
Oricât la cotitură mai așteaptă,
Să-i crească mult a zborului aripă
Și va porni de unde și venise,
Spre infinit, căci va dura o clipă
Să-ajungă iar de unde se pornise!

4

Fiind cu glasu-nțelepciunii geamăn,
Deschide alte căi în cer, departe
Spre alte lumi, fugare, fără seamăn,
Ce mii de ani lumină le desparte!
Și-astfel porni prin focul rațiunii
Călătoria cea mai grea spre soare –
Doar prin curaj, el, limita genunii
O va simți-n puterea-i creatoare!

5

Tot contopindu-și gândul cu voința
Și scormonind în miezul din matrice,
Privește-n el și-altfel vede ființa
Din lumea lui, acum, cea mai fericite
C-aceleași flăcări în străfulgerare
Îi ard în vrerea ce orice discerne –
Căci dacă-i vrere, și când vrerea-i mare
Poți să colinzi prin căile eterne,

6

Și-abia atunci, simți-vei cum se scurge
Prin mintea ta, nectarul luminării,
Încât privirea, dintr-un foc parcurge
Întinderea spre infinit a zării
Cu crengi de stele-n mii de miliarde,
Care se nasc și mor clipă de clipă,
Dar care-n spațiu fi-vor ca stindarde
Spre-a se uni din nou, tot din risipă...

7

...Mandala-i schema ce organizează
Interiorul binelui de rău
Exterior, ce deseori pulsează
Doar ce-a-nvățat în viața lui călăul!
Dar arhetipurile* sunt eterne,
Când sinele tot ele îl ghidează
Prin rațiunea, care se așterne
În minte, cum pe larg se-așază-o rază!

8

Deși cam straniu pare că e totul
În tot inconștientul colectiv
E-un fenomen ce curăță doar lotul
Din conștient, fiind un corectiv,
Când însuși gândul este sinonimul
În noi, cu energiile vitale,
Din care ne extragem toți sublimul,
Să fim purtați pe-a purității cale,

* Aluzie la teoriile psihologului și psihiatrului elvețian Carl Gustav Jung.

9

Ca sufletul mai liber să se-ndrepte
Înspre a slavei foame-n veci nestinsă
De a urca pe aurite trepte,
Când aripa e cel mai mult întinsă
Și urlă-n noi o dragoste flămândă
De-aproapele, care-n durere geme,
Când lupi flămânzi îi stau mereu la pândă
Spre-a-l umili pe orice fel de vreme!

10

Dar toate trec, că toate-s trecătoare
Și în curând, celui umil i-e rândul
Pe fruntea-i aplecată, noi izvoare
De liniște-i va curge mângâindu-l!
Că de năpârci, ca vitele-ngrășate
Din rănilile cu care-l înflorise,
El a scăpat, făcându-se dreptate
Și le-a învins, cum numai el dorise.

11

Când nu poți stăpâni naivitatea
Și îi cazi rob, purtându-te-n derivă,
Să-ți transplantezi chiar personalitatea
Și mintea ta va fi ca o arhivă,
Căci planta verde-ntâi se ofilește
Și se usucă-n buzele naturii,
Că-i sugă seva, după ce o crește
Cu seceta dispusă-n locul gurii,

12

Încât nimic din ea nu mai rămâne,
Da-n primăvară, iarăși încolțește,
Căci doar pământul, peste ea, stăpân e
Dacă-o usucă,-apoi, o și-nverzește!
Și-i strângem fructul copt, iscat din floare,
Căci e izvorul vieții pus la masă,
Dulceața lui fiind binecuvântare
Și bogăție când îl ai în casă!

13

Când demnitatea cere demnitate,
Păstrându-și tonul blând într-o cadență
De liniște și-adâncă puritate,
Nu va da curs nicicând la violență,
Căci doar dreptatea-i este călăuză
Având gândirea și mai înțeleaptă
Celui greșit, tot ea-i va cere scuză
Prin ochiu-n plus ce spre sublim o-ndreaptă!

14

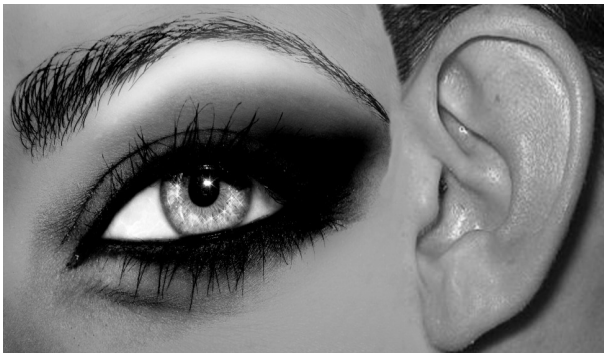
De ea, acel ce o ascultă-orbește,
În viața lui va fi-nsoțit de pace
Și-n timp ce doar cu ea se însoțește,
Stigmatul urii-n frunte nu-i va zace,
Iar prin acel grăunte de credință,
Din loc urni-va cel mai mare munte
Și-nflăcărat de multă iscusință
Va ști să treacă ape făr-de punte!

15

Găsind răspuns la orice întrebare
Îl preamărește doar pe cel ce-o pune,
Chiar de-a fost pusă cu încuietore,
Căci mintea lui, doar lui i se supune
Și face-așa, ca și natura-n roade
Asupra cărora ea e stăpână
Cu fenomene-a căror perioade
Fac timpul bun și aur din țărână!...

*De-aceea, cel ce are ochi să vadă
Și cu urechea, totul să audă,
Iar dacă Domnul vrea să stăm la sfadă,
De-i punem întrebări cu multă trudă,
Să n-aibă chei cu care să ne-ncuie,
Când suntem toți ursiți înspre urcare
Și cerul, Cel de Sus să ni-l descuie
Tot pentru noi, drept binecuvântare...
Cântul XXXV, strofa 8*

*Pentru că Domnul e Lumina Lumii
Cel care-a Fost, și Este, și-ncă Vine
Spre a purifica și suma-sumii
Nedemnităților, prin legi divine,
Să ne deschidă-a judecății poartă,
Că-n suflete am fost ca niște fiare,
Când bunătatea noastră a fost moartă,
Punând doar răutăților tiare,
Cântul XXXVI, strofa 8*

*De-aceea, cel ce are ochi să vadă
Și cu urechea, totul să audă...*

CÂNTUL XXXV

*Adesea întrebările sunt grele,
Dar, de răspunsu-i prelucrat în minte
Nimic nu-i stă în cale și prin cele
Mai grele munci, el tot nu se dezmente!*

1

Doar geniul lumii e bibliotecă,
Prin mintea lui, ce nu-i înșelătoare!
Nerătăcindu-și viața pe potecă,
Emană doar lumină protectoare,
Pe care cel isteț o și adună,
Să treacă fără teamă prin dezastre,
Și-n grele oboseli, după furtună,
Să primenească zărilor albastre!

2

Virtutea și purtările frumoase
Sunt martori în dosarul rațiunii
Care îndrumă, când de fapt descoase,
De ce ochi orbi au totuși, câte unii
Lăsând dreptatea-ntr-un picior să meargă,
Să nu atingă-a scării-naltă treaptă,
Când răul ce-i făcut, ei pot să-l șteargă,
Dar judecând cu judecată dreaptă!

3

Cum să urcăm prin umbrele-ndesite,
Dacă prin ele și lumina-i oarbă?!
Dar ochii minții sunt trecuți prin site
De bucurie-atunci când vor să-absoarbă
Izvorul înțelegerii depline,
Ca o virtute gata să-nflorească
În vasul cugetării, care plin e
Doar cu răbdare,-n firea omenească!

4

Trecutul, des, ne bântuie prezentul
Și inima o sparge-n mii de cioburi,
C-atunci, un ochi deschis a fost absentul,
De n-a văzut, cum ceru-i glob în globuri
În infinitul ce sfârșit nu are,
Iar noi, din el sorbim mereu nectarul
De mulțumire fără-de-asemănare,
Să curățăm al urii-ntreg chenarul!

5

Căci sânge blând ne curge prin arteră
Și cinstea, n-o dorim pe rug să ardă!
Dacă dorința-n bine-i austeră,
Umanei firi tot ea îi stă de gardă.
Și liniștit cum liniștit e mielul
Ce lângă mama lui stă-mpărătește
Așa ne va fi nouă sprijin țelul
Și-l vom căta cu ochiul ce privește!...

6

...Cum stă la mijloc cercul cel mai mare,
Iar dedesubt sunt patru cercuri, și-ncă
Deasupra sunt într-o desfășurare,
Tot patru cercuri de lumină-adâncă –
La mijloc, decisiv e Purgatoriul
Iar dedesubt stăpânitor e Iadul
Precum deasupra-i Raiul și-oratoriul
De sfinți, prin câmpuri care sunt ca jadul!

7

Cercul din centru e fundamentalul,
Unde se-aleg cei ce-au fost buni, de răii
Care prea slab au cam avut mentalul,
Dacă-adevărului i-au fost călăii
Și-acum duc pietrele de caznă-n spate,
Căci, din interior mintea lor vede
Pe dinafară, numai strâmbătate,
Când în iubire ființa lor nu crede!

8

De-aceea, cel ce are ochi să vadă
Și cu urechea, totul să audă,
Iar dacă Domnul vrea să stăm la sfadă,
De-i punem întrebări cu multă trudă,
Să n-aibă chei cu care să ne-ncuie,
Când suntem toți ursiți înspre urcare
Și cerul, Cel de Sus să ni-l descuie
Tot pentru noi, drept binecuvântare...

9

Sigur pe el, e doar acel ce poate,
Din foc, cu mâna să apuce jarul,
Răzbind, chiar dacă-ar fi să dea din coate;
Dacă speranța, pentru el e darul
Mai potrivit, decât un fir de viață,
Ce se înalță, înzecind voința
S-o scape-n veci de-a îndoielii ceață,
Rodind doar farmec când îi e dorința!

10

O desfătare-i buna chibzuială
Ținând în frâu a patimei secure,
Și netedă e-a minții tencuială
Când știe un necaz, cum să-l îndure,
Și mai setoasă vrea mereu să soarbă
Înțelepciunea, ca pe-o apă pură,
Vederea ei să nu mai fie oarbă
Și-ambitiția să fie-n veci matură!

11

Cei plini doar de invidie neghioabă,
Mereu se bat cu pumnii lor în piepturi,
Dar templul lor este de fapt cocioabă,
Unde-asupriții sunt lipsiți de drepturi,
Că numai ură, ei mai pot să soarbă,
De se târăsc ca șerpii printre pietre,
Că nu-s în stare, ce-i sublim, s-absoarbă,
Când cerul și-l împart cu diametre!

12

Feriți-vă de scurta încântare,
Ca de rușinea, care-i de durată!
Nici celor răi să nu dați ascultare:
De propun pace, ei război v-arată
Și cocoșați, cu multă mârșăvie
Pietroaiele trufiei duc în spate,
Iar în lumină sunt doar umbră vie
Și-n rest, un sac de oase adunate!

13

Nici ADN-ul nu-i măsură fixă
Când știm că mediul variază-n sine
Efectul de poziție* prolixă!...
Dorim ca gena să se schimbe-n bine
Atunci când gena rea cu genă bună
O vom schimba, numai dacă Divinul
Ne va-nvăța genomul, cum se-nsumă
Cu cromozomii, care-i face plinul!

14

Căci omului e dată conștiința,
El neputând fi o dumnezeire!
Cuantă singulară fiindu-i ființa,
Dar și dilemă cuantică în fire,
Căci ce se-ntâmplă Sus și Jos se-ntâmplă
Precum și invers făptuit de Unul,
Printr-un miracol, ce-l simțim pe tâmplă
Când Liberul Arbitru ni-l dă Bunul...

* Referire la genomul uman.

15

Pe Sferă suntem și coordonate,
Că Sfera Cerului cu noi e plină,
Numai că omenirea azi nu poate
Să zboare-n vârful razei de lumină*
Prin Univers, cum razele de soare
Ajung la noi și iar dispar deodată,
La fel ca apa din adăpătoare,
Sorbită lacom de a setei ceată!...

* Cu viteza luminii.

CÂNTUL XXXVI

*Luminii – dacă ați avea viteza –
Ați colinda spre nesfârșire spațiul
Și v-ați cunoaște pe deplin geneza
Iubirii, cu iubiri făcându-i sațiul...*

1

Acela ce iubește cu-nsetare,
Stând trist pe buza marilor prăpăstii
Cu chibzuință caută cărare,
Asupra lui, să nu cadă năpăstii!
El fiind ca focul ce-ndesește fumul,
Mai mult atunci când arde în mocnire,
Dar tot fierbinte-i va rămâne scrumul,
Precum durerea-atunci când nu-i iubire!

2

E-un vifor ce, cu pala lui profundă,
Dă ger de-ngheață apa curgătoare –
Precum pe loc, el poate să răspundă
Și pleacă-oricând oriunde-i se năzare!
Privirea lui, cu-o mie de cuțite
Te-njunghie și vei simți arsura,
Deși nu știi măcar, de-s ascuțite
Și nici ce vorbe o s-arunce gura...

3

Doar cel ce-n miere-nfige rădăcina
Trăiește-atunci și fiecare clipă!
Să-i fie mai puternică tulpina,
Își crește-n lateral câte-o aripă,
Iar în durerea lui nemărginită
Iubește-oftatul, care-i aparține,
Căci nu insecta trebuie strivită
Ci obiceiul de-a-nțepa pe-oricine!

4

Iubirea ce iubirii-i e atentă
Nu risipește-n van a ei comoară,
Dacă-nflorirea e mereu prezentă,
Cum florile-s prezente-n primăvară,
Căci lucrul cel mai trist este durerea,
Când te iubești, ca Narcis, doar pe tine
Și presupui că ai pierdut puterea
Înfiorării sângelui din vine...

5

Și-acele ce-s iubiri numai de sine
Nu țin de cald și nu vor da nici roduri*
Căci rodul, ce din începuturi vine,
Iubirea, cu iubiri a strâns-o-n noduri
Și n-a fost falsă-atunci nicio iubire,
Când fericirii i-a sorbit parfumul,
Că doar un sens avea umana fire:
Amorul s-o-nsoțească pe tot drumul!

* Roade.

6

Iar cei ce încă n-au gustat licoarea
Iubirilor, să ia și ei aminte,
Că-n cerul lor se va-nălța splendoarea,
Dacă iubesc cu aprigi simțăminte
Și tot ce-i fals în inimă vor frânge!
Când e frumoasă, peste, goliciunea
Iubirii, iar iubirea-și-va răsfrânge
Extazul să redea perfecțiunea!

7

Și când din plin sunt și testosteronii,
Cu nimb, iubirea-ncoronează omul,
Precum protonii și cu neuronii
Alături de-electroni formează-atomul,
La fel lucrează spermatozoizii,
Ce fecundează cuibul cu ovule,
Iar embrionii ce-s mereu valizii
Dau altă viață – vieții nedestule!...

8

Pentru că Domnul e Lumina Lumii
Cel care-a Fost, și Este, și-ncă Vine
Spre a purifica și suma-sumii
Nedemnităților, prin legi divine,
Să ne deschidă-a judecății poartă,
Că-n suflete am fost ca niște fiare,
Când bunătatea noastră a fost moartă,
Punând doar răutăților tiare,

9

Căci genei, nu vedeam împătımirea,
Care mai blândă de acum se-arată,
Un fel de preambul la împlinirea
Preciselor lucrări dintr-o erată,
Când ce e cald, poate să se răcească
Și ce-i urcuș, să pară-o coborâre,
Că nu-i putere care să urnească
Pe cel statornic într-o hotărâre!

10

Un ochi de foc va arde neamul urii,
Că-i unicul deschis înspre-a mai vede
Cum bogătașii fac cu toți pe durii,
C-au sacii minții plin doar cu monede
Și îți dorești să-i ții mai la distanță,
Să nu-ntineze-a dragostei pudoare,
C-a lor vibrații n-au nicio prestanță,
Nici ochiul ce-a orbit privind în soare!

11

Ei nu-s împovărați cu dulci fioruri,
Sau trandafiri mirositori în oase
Și-ar fi pătați pe suflet, dacă doruri
Le-ar străluci-n pupilele lucioase,
C-așa, cum munții par crăpați de geruri
Și fața lor un canion apare,
Că viscole ei au stârnit sub ceruri
Să pustiască tot în larga zare!

12

Prea neștiind ce se petrece-n minte,
Pornesc de parcă vor ca nesfârșitul
Să fie-al lor, când legile ce-s sfinte
Aruncă răsăritul și-asfințitul
Spre punctele diametral opuse –
Dar pașii omenirii-n larga zare
Vor fi imenși spre ceruri suprapuse
Ce duc tot universul în spinare!...

13

Când nu ai ce-ți dorești, deloc nu-i bine,
Dar născocești în sinea ta triade
Și crește mult încrederea în tine
De viață, crezi, că este și-n Pleiade!
Și poate este mai inteligentă,
De dă târcoale-acum planetei noastre,
Că-i simte pulsul, când, mai indulgentă
Este cu ce se-ntâmplă-n zări albastre!...

14

Poate prin culoare, care-s ferme,
Extraterești în nave-ovoidale,
Călătorind prin gaura de vierme
Vin pân-aici și-n alte lumi astrale!...
Dacă și spațiul este-n dilatare
Cu el, deodată timpul se dilată
Cum timpul ori viteza-i constatare
A spațiului parcurs de-un foc-săgeată*

* Referire la raza luminii.

15

Se va-ntâmpla ceva cândva planetei,
Ceva ce se aseamănă cu-Apocalipsa,
Când ne-nmulțim și ducem crucea setei
Și-a hranei, căroră se simte lipsa!
Prea poluată, atmosfera poate
Cu suflu-i să ne absoarbă-ntr-o suflare,
Căci despre toate-acestea avem date
În Biblie, ce-i Cartea noastră Mare!...

CÂNTUL XXXVII

*Și-atunci, Infernu-ar fi nimica toată,
Față de bezna cea nemărginită –
Dar ce o fi, o fi! De-aceea, roată
Dă stărilor umane, -ntr-o clipită!*

1

Dacă visăm cam șase ani în viață,
Tot organismul e-n fortificare,
Și ce-n trezire și în somn se-nvață,
Dând sens la sensu-ales de fiecare,
Căci însuși somnul e-o modificare
De conștiință-n plină-ascensiune
Pân-la somnambulism, ce dă mișcare
La ireal de-n minte-i presiune!

2

Faza de somn o dă melatonina,
Secreție concretă-a unor glande
– Cum e concretă, pentru toți, lumina –
Și-aceasta-n creier stă printre ghirlande
De neuroni, uniți cu mici sinapse,
Transmițători de informații pure,
Ce relaxează corpul când în capse
Se prind de ei și endorfine dure!

3

Eliberate de întreg sistemul
Nervos, atunci când sunt ca necesare,
Să nu simțim durerea din tot ghemul
De suferință, care-o caznă pare,
Sinapsele sunt cele ce blochează
Durerea, ajutate de-endorfine,
Când tot sistemul nervilor așază
Doar liniște, să ne simțim mai bine!

4

Nu rana ne produce-n corp durerea,
Ci-a corpului reacție firească,
Avertizându-ne să punem vrerea,
Făcând ceva, de chin să ne ferească.
Tot corpul este-mpodobit cu senzori,
Ce pun la muncă grea toți neuronii
S-acționeze strict, ca niște cenzori,
Căci ei în creier sunt amfitrionii!

5

Durerea-i doar sistemul de alarmă,
Punându-ne să ne tratăm îndată,
Căci tot blocajul firii ni se sfarmă
Și transpirăm, cum n-am făcut vreodată;
Iar creierul e cel ce-i la comandă,
Când s-a pierdut din apă trei la sută,
Să înceteze-a nădușelii glandă
Dând echilibrul stării în derută!

6

Durerea-n sine-i supraviețuirea
Ca specie, deși este cumplită
Când o trăiești, dar e ca mântuirea
Care-o aștepti, frigându-te pe-o plită
Cu palmele, să simți din plin durerea
Căci fără ea, trăind, e și mai mare
Răul asupra ta, când nu-i ca mierea
Și simți, cum și emoția dispăre!

7

Iar răul-rău asupra ta se-abate,
Dezintegrând doar proteine-n tine,
C-adrenalina nu în van se zbate,
Când hematia cu glucoză vine
Ca hrană corpului în dereglare,
Iar creierul dă încă o comandă,
Încât, orice senzație e-o floare
În sângele răcit de-acum pe bandă,

8

Prin glandele de soi sudoripare!
Pe frunte și pe palme așezate,
Mai mult decât oriunde,-n rest arare
Își fac prezența mult mai menajate;
Chiar nașterea se face cu durere,
Dar e-o durere binefăcătoare
Ce mamei-i dă lăuntrica putere,
Cum și cele cinci simțuri singulare* ...

* Gust, miros, auz, văz și tactil.

9

...Când iguana vede prădătorul,
Automat, ea coada își desprinde
Spre-al deruta, și-aici este-ajutorul
Ce păcălește moartea și-o surprinde
Prin tactica-nzestrată de natură,
Încât mirarea parcă-i anormală
În mintea noastră clară și matură,
Când numai Domnul doar cu har o spală!

10

Numai celula stem – celula moartă
O readuce, tot prin ea la viață,
Când îi descuie lacătul din Poartă
Și din îngheț, tot ea o și dezgheață,
Să-i înnoiască Aurora genei
Și-alt nimb, puterea-n ea să înflorească,
Spălând microbii din grădina venei
Și patima din firea omenească!...

11

...A nopții pâclă poate s-o ridice
Doar soarele, când peste ea va trece,
C-o va preface-n burniță să pice
Peste pământul ruginiu și rece;
Iar dacă și destinul e o stâncă,
Tot ce e greu, el în spinare duce
Cu o răbdare sfântă și adâncă,
Precum Iisus îngenuncheat sub cruce!

12

Țintim spre culmile desăvârșirii
Spre a cunoaște tot ce nu cunoaștem!
Când suntem buni, din edenul gândirii
Doar iarba-nvățăturilor noi paștem.
Iubirea pură doar în cer există
Umplând cu fericire vase de-aur,
Când tot parfumul dragostei persistă
Prin Dumnezeu, că-I Cerului Tezaur!

13

Ce-n zi ai cumulat ca tensiune,
Eliminată-i tot de-adrenalină,
Când simpla relaxare va expune
În sinea ta, doar raze de lumină
Și mintea-ți poate hoinări oriunde!
Dând firii o senzație plăcută,
Iubirea cu iubire-ți va răspunde
Dacă vei bea din apa-i ne-ncepută!

14

Și-n fond, ce este oare viața noastră
De nu-i un schimb în mare echilibru
Între materie – o floare-n glastră –
Și energie – forța din calibru –
Și totuși, la origini care-i baza
A tot ce e ființă pământească,
E evoluția în toată faza
Sau este Voia cea de Sus – Cerească?!

15

Sunt întrebări pe care des le punem.
Dar cine este-acel ce este-n stare,
Când nu prea facem ce anume spunem,
Să dea răspunsul bun la întrebare?
Căci Domnul știe, fructele de-s coapte
Când nu putem ajunge noi la ele,
Iar diferența dintre zi și noapte
În cer o fac a astrelor dantele...

*Să căutăm prin spațiul fără margini
Alte planete clocotind de viață,
Asemeni nouă, să se scrie pagini
Că omenirea a ieșit din ceață?
Căci a transmis în alte lumi semnalul
De existența noastră pe planetă
Când, poate, cei de-acolo, arsenalul
Și-au scos, venind spre noi pe o cometă.
Cântul XXXVIII, strofa 16*

*Poate că Energia-Întunecată,
Răspunzătoare e de Începutul
Acestui Univers, dar tot ea cată
Înspre Sfârșit, să-i ducă tot Trecutul!
Vor trece zeci de mii de miliarde
De ani și ani până la Prăbușirea
Lui, tot în el, până ce își va arde
Colosul Spațiu-Timp și Nesfârșirea!...
Cântul XXXIX, strofa 16*

*...Când, poate, cei de-acolo, arsenalul
Și-au scos, venind spre noi pe o cometă...*

CÂNTUL XXXVIII

*Și după ce trecut-ai prin misterul,
Care pe om adeseori îl plimbă,
Îndreptă-acum compasul și echerul
Pe cer, să vezi cum stele se schimbă...*

1

Ce densitate înglobase Bobul
Materiei Primare în Nimicul
Ce din Nimic își făurise Globul
Exploziei, ce sta deja-n reticul!
Căci nu se știe, cum de explodase
Când s-a produs puternica schimbare:
Umplându-se, Nimicul se schimbase
Cu Universul Prim spre guvernare!

2

Nimic n-a fost într-un Nimic puternic
Mai mult decât un Început, în care
Big-Bangul s-a produs atotputernic
Spre a se naște Galaxii Primare.
Numai Nimicul exista-nainte
De-a se produce-aceste fenomene,
Nici Spațiul și nici Timpul ca sorginte
Iar Dumnezeu nu ne fixase gene!

3

Dar după cinci sute de milioane
De ani au început să se formeze
Sublime galaxii și-a lor pripoane
Și-apoi ce a fost dat să mai urmeze:
Sistemele de galaxii fugare
Cu tot ce pot să-ngemăneze-n ele,
Căci spațiul uneia acuma are
Și două sute miliarde stele!

4

Ce forțe-n Univers acționează,
Dacă puterea e uluitoare
Și-atomii, de asemeni, se fixează
Ei între ei, prin forțe uimitoare!
Că-i uriașă interacțiunea
Ce are loc în multe fenomene,
Care supun la transformări genunea
Prin mari explozii în cumplite scene!

5

Din miezul Soarelui numai luminii*
Chiar zeci de mii de ani îi ia să ajungă
La suprafață, să inunde crinii
Sistemului Solar și să-l străpungă!
Căci Soarele este acela care
Menține viața și o ocrotește,
Cu-a lui putere neștiut de mare,
Când cu lumină caldă ne stropește...

* Referire la fotoni.

6

Cu două sute cizeci kilometri
Într-o secundă, spațiul îl colindă
A noastră galaxie,-n parametri
Cu-ntregul Univers, că-i e oglindă
Prin care trec doar stările divine
Și tot ce e uman pe alte stele,
Când sinele se dăruie pe sine,
Să nu se-mpartă dragostea-n parcele!

7

Și-atunci, când o gigantică-explodează
Ea se transformă-n supernovă nouă
Iar în nucleu-i, magma își fixează
Pulsarul, care va transmite-o rouă
De câmp magnetic și-energii enorme,
Că dacă-o stea în jur ar lua ființă,
Sfârșitu-ar fi rapid, și-ale ei norme
De Început nici n-ar avea știință!

8

Deci s-ar sfârși-nainte de-nceputul
De-a exista, să fie stea deplină
Și unde-ar fi să fie conceputul,
Nici gaze n-ar mai fi și nici lumină.
În spațiul ce menține echilibrul
Planetelor ce sunt rătăcitoare
Lor, tot nucleul le va fi calibrul
Să aibă suprafețe lucitoare.

9

Sunt și sisteme-n spațiu, să incite,
Că-n jurul unui Soare navighează
Planetele pe-*orbite alungite*
De ce? – savanții înc-analizează!
Dedus, e că în galaxia noastră
Sunt sute chiar de miliarde stele
Rătăcitoare, care n-au în glastră
Un soare să-orbiteze ca mărgelile...

10

Iar dacă-ar exploda o Supernovă,
Doar într-o fracțiune de secundă
Elimina-va energii din provă
Că-n toată viața Soarelui n-abundă
Atâta energie, când materii
Vor fi în spațiul cosmic aruncate
Cu o viteză ce făr-de criterii
Este produsă-a ei imensitate...

11

Trecea-vor zeci și zeci de miliarde
De ani, până planetele s-or *rupe*
Și-Apocalipsa toate le va arde,
Căci însuși Universul se-nterupe
Punându-se în locul lui Nimicul
Cel care-a fost la început de fază,
Materia strângându-se în *Plicul*
Altei explozii ce-i va sta la bază,

12

A cărei Densitate Infinită
Se va-njgheba în *Bobul ei*, *Primarul*
Stând în Nimic, în sine-și absorbită
Fără să știe care-i e Hotarul,
Fiindcă la propriu, doar Nimic există,
Încât Nimicul n-are măsurare,
Căci el prin el atunci când coexistă
Nu are Spațiu și nici Timp nu are...

13

...Creație a minții poate-i Timpul,
Viteza, dar și Spațiul – deopotrivă
Când gândul schimbă axa și-anotimpul
Realității, ca alternativă!
Hristos s-a întrupat să ne ofere
O Operă ce e Universală,
Reintegrând și adunând în Sfere
Ca-n Sfera noastră *viața* ancestrală

14

A cărei conștiință va s-atingă
Cea mai înaltă scară-a stării-n stare,
Întreg cuprinsul cu lumini să ningă,
Și tot ce-i întuneric va dispăre.
Contrariul lor va fi o dizolvare
Pe care doar Divinul o dispune,
Iar taina însăși, s-aibă rezolvare,
Vor trece vremi și vremuri vor apune!

15

Un viitor științific se arată
Și-l traversăm cu multă-abilitate,
Când ochiul nostru vede tot deodată,
Iar ce gândim e și realitate...
Făcându-se prin calcule programe
Revine o-ntrebare pe retină:
Cu noi se pot obține holograme
Transmise-apoi pe-o rază de lumină?

16

Să căutăm prin spațiul fără margini
Alte planete clocotind de viață,
Asemeni nouă, să se scrie pagini
Că omenirea a ieșit din ceață?
Căci a transmis în alte lumi semnalul
De existența noastră pe planetă
Când, poate, cei de-acolo, arsenalul
Și-au scos, venind spre noi pe o cometă.

17

Va fi aproape vremea viitoare
Când vizita-vom lumi extraterestre,
Care vor fi ca noi de iubitoare
Spre a deschide-n cer și-alte ferestre
Prin care lumi spre alte lumi să fugă,
Să nu mai fie poarta zăvorâtă
Iar lumea, ce-a scăpat din centrifugă*,
Spre altă stea să plece hotărâtă!

* Din gravitația Pământului.

CÂNTUL XXXIX

*Nu este prea departe ziua-n care
Spre alte lumi vă veți conduce nava,
Căci veți găsi în spațiu-o trecătoare
Și-altor ființe să cunoașteți slava!...*

1

Și dacă-atuncea n-ar fi fost Big-Bangul
Ce-a zguduit cu forță Infinitul
Din Punctul cel Primar, zvârlind Chepengul,
Ce-avea la bază totuși, Răsăritul?!
Că după-un timp de mii de ani lumină
Dar înmulțiți cu alte mii ca număr
Din praful cosmic – cerul cu-o ciorchină
Cu mii de stele s-a-ncărcat pe umăr

2

Și alte mii și mii de stele și-ncă
Atâtea, cât să umple Universul
Cu mii ori mii de galaxii – c-adâncă
Este uimirea noastră în demersul
De a descrie ce nu știm descrie,
Căci ce e Taină – Taină-o să rămână
Că n-are Timp, ca-n Timp să se prescrie,
Sau să dispară Stratul de Țărână!

3

Iar cum a fost Explozia Primară,
Se presupune – că-n Nucleu Divinul
Își începea Lucrarea Secundară
Făcând cu patru Elemente plinul:
Cu Focul, Apa, Aerul, Pământul
Acestea toate fiind fundamentale
Materiei – când armonie, Sfântul,
Naturii-i da prin Corpurile-Astrale,

4

Ca toate fenomenele naturii
Să fie-n concordanță cu eterul,
Ținute strâns pe Axa-Aritecturii
Când însuși Creatorul stă în Cerul,
Fixat precis cu raze de lumină
De Infinit, să țină socoteală
Doar celor ce la tot găsesc pricină
Și existența-I pun la îndoială!...

5

Dar, ocrotiți de o armată-ntreagă
De sfinți, ce stau alătura de Tatăl
Cu Legi Divine ei de ei ne leagă –
Când jalea-i strâns tu tot pe Domnul cată-l!
Ca mila Lui spre tine s-o întoarcă
Să-ți crească aripi, să cutreieri Zarea,
Pe tine, din lumina Lui, să stoarcă
Să simți cât de profundă e schimbarea!...

6

Asteroizii-atrag din cosmos praful
Dar tot la fel atrag întreg rezidul* ,
Când lângă ei o stea se stinge-n jaful
Făcut de-o altă stea, spre-a-și croi zidul
Atracției gravitaționale,
Spre-a nu-și răci nici gazele primare,
Și nici nucleele embrionale,
Ca-n mii de ani, și ea, să fie Soare...

7

Nici stelele n-au viață infinită –
Și ele mor, dar multe se transformă
În Găuri Negre, cu indefinită
Putere de atracție și formă,
Putând absoarbe-n ele chiar lumina
Și nori de gaze-a căror masă este
Atât de mare, că-n toată tulpina
Sunt patru milioane Sori, chiar peste!

8

Ele-s călău suprem în Universul
Brodad cu galaxii de miliarde
De stele, care pot crea reversul
Stelei ce cade și-o vedem cum arde...
Dintr-un sistem binar de stele-n spațiu
Una-i atrasă-n hăul de lumină,
Cealaltă-i azvârlită-n hiperspațiu,
Continuându-și viața libertină...

* Reziduul.

9

Ce pare rece nu-i și stins, dealtfel
Acest călău de raze și lumină
În spațiu se comportă mult mai altfel,
Că-n fața lui tot Cosmosul se-nclină;
C-acesta nu-i o gaură de vierme,
Să colindăm spre alte lumii stelare,
Căci gravitația-i din epiderme –
Este-o mărime prin multiplicare!...

10

Poate-un miracol ne-a adus în centru,
Rupând sigiliul Pronia Cerească,
De dragostea-și aleasă epicentru
Luminii, ca mereu s-o însoțească,
Venind din snopul razelor solare;
Căci viața-i schimbul de-energie pură
Tot cu materia, ce-un scop doar are:
Puternică-a fi ființa în structură!

11

Și-azi Universul e-n expansiune
Și cu-orice clipă se accelerează,
Că *Marea Prăbușire*-n tensiune
Îl poate *deșira* și-l anulează...
Dar anilor pierdem numărătoarea
Când Universu-își va afla Sfârșitul
Odată cu Explozia-autoarea
Întunecatei Energii din mitul

12

Venirii *Marelui Îngheț* și care
Se presupune că tot el va duce
La stingerea ceresului corp – Soare –
Și-ncandescenta-i n-o să mai străluce;
Iar Universul trece-n *Prăbușire*,
Dar când va fi să fie nu se știe,
Că mintea noastră n-are-așa sclipire
De a concepe-un timp de veșnicie...

13

Ci se vor scurge ani în miliarde
Și alte miliarde pe deasupra
Încât pe Cer se va vedea cum arde
Un foc imens și cu schimbări asupra
Acestuia cu porți nezăvorâte,
Precum o stea pitică-n epidermă
Ce suferă și transformări, și câte
De ni se-arată stranie și fermă?!...

14

Dar câte-o teorie-i răsturnată
De alta amintind de *Multiversul*,
Format din Universuri, care cată
Să stăpânească,-n timp ce Universul*
I-atras de-o forță neștiută nouă,
Încât realitatea se scindează**
În alte Universuri, ca o rouă
Ce se sfârșesc și iarăși se creează...

* Universul cunoscut nouă.

** Conform fizicii cuantice.

15

Se presupune c-alte Universuri
Din Hiperspațiu-atrag pe cel ce Este
Și îl simțim, parcă făcând demersuri
Mișcarea să-i rămână-n căi celeste,
Să nu îl cotopească *Multiversul*,
C-atunci el va intra-n *Dezagregare*
Și-un *Infinit de Timp* îi va fi mersul
Pentru-aș reface *Astrele Primare*.

16

Poate că *Energia-Întunecată*,
Răspunzătoare e de Începutul
Acestui Univers, dar tot ea cată
Înspre Sfârșit, să-i ducă tot Trecutul!
Vor trece zeci de mii de miliarde
De ani și ani până la *Prăbușirea*
Lui, tot în el, până ce își va arde
Colosul Spațiu-Timp și *Nesfârșirea!*...

*Toți ducem câte o povară-n spate,
Mai grea sau mai ușoară, cum se știe,
Dar o învingem, chiar de-ar fi pe coate
Să ne târâm, ca șarpele prin vie,
Cu cât mai mare este-n noi credința!
Cu-atât vedem ce clar este chenarul
În care ne mișcăm, ca biruința
Să își găsească în sublim, hotarul!*

Cântul XLI, strofa 1

*Cât ar fi mintea zdravănă-n tulpină
Nu poate-aduce ce-a murit la viață,
Cum nici puterea razei de lumină
Nu poate să pătrundă densa ceață.
De vrem scăpare de Sfârșitul lumii
Spre Începutul ei e bine-a merge
Doar prin lumini, ca rezultat al sumii
Tot Binelui când tot ce-i Rău va șterge!*

Cântul XLII, strofa 7

*Toți ducem câte o povară-n spate,
Mai grea sau mai ușoară, cum se știe...*

CÂNTUL XL

*Această Energie-Întunecată,
Lui Dumnezeu îi stă doar, în putere,
La Infinit s-o țină ferecată,
Ningând pe Voi cu raze de-nviere...*

1

Pedeapsa cu iertarea nu-i totuna,
Când vinovatul spune, că dreptate
I s-a făcut, că-ncrederea e-ntr-una
Știrbită, dacă nu-i moralitate!
Cum miezul sec își pierde toată-arama
Avută-atunci, când se copsese fructul,
Nici demonstrare nu vrea axioma,
Nici apa nu-și reneagă apeductul!...

2

Că fruntea mea, cu mir a fost rar unsă,
O știu, căci n-am trăit în umilință,
Dar firea mea a fost de-un foc pătrunsă,
De-a-i fi lui Dumnezeu acum credință.
Dacă e greu, nicicând la sănătoasa
N-o voi lua din Granița Cerească,
Și mă opresc, oricât de mult vântoasa
Prin rotativă vrea să mă-nvârtească!

3

De-ngenunchez, să credeți fiecare,
Că n-o fac spre-a scăpa de greutate,
Ci să rămân un semn de întrebare
Pe semnele-mi, ce azi sunt căutate.
Pot pune eu ambițiilor frână
Când pe sub cruce plânge iar, Maria?!
Ce pune-o mână – cată altă mână
Să-mi scoată-n fața voastră, pălăria!

4

Voința lui Iisus e-Aici și-Acuma
Se simte-așa, la fel ca în răstimpuri,
Când și-arăta Puterea-n care Suma
Puterilor trecea peste-Anotimpuri
De Timp și Spațiu-n, care-nchipuirea
Ne lumina și râsul și suspinul,
Căci Sus era mereu dumnezeirea
Iar Jos pucioasa ce iubea doar spinul!

5

Noi suntem noi cu liberul-arbitru,
Că e regatul nostru-această lume
Unde e și altar dar și pupitru,
Dorind numai Parnasul să ne-nsume,
Căci este gura mult prea însetată,
Când ne-adăpăm cu-a versului lumină –
Izvor celest cu apă nesecată,
Hrănindu-ne pe toți la rădăcină!

6

În cercul, care numai pace-aduce,
Parcă am da și șarpelui crezare,
Căci lacrima cu lacrimi se seduce,
Când Soarele se-nalță peste zare
Și ne-ncălzește ale noastre gene
Prin câmpuri, care știu să facă bine,
Căror le-am smuls amare buruiene,
Să bem din mustul Tainelor Divine.

7

Deci, vin acum c-o întrebare, Doamne
Văd eu cumva, ceva, în distonanță
Când unii încă vor să mai condamne
Pe cei ce calcă răul cu prestanță?!
Și orb de-aș fi n-ar fi orbire multă,
Ca lacrima din ochi să nu țâșnească,
De unul pleacă – altul încă-ascultă
Vorba ce vrea de bine să vorbească!

8

Din bunătate-ncarcă-ți energia,
Să compenseze tot ce-i rău cu bine,
Că este-un fenomen, când bucuria
Bea laptele din țâțele divine!
Privește lucrul și pe dinafară
Cu multă-nțelepciune-n bunătate
Și-atunci, orice lucrare o să-ți pară
În taina ei că-i fără greutate!

9

De-ajuți pe altul, tu te-ajuți pe tine,
Că-l faci să-și treacă patima-n uitare,
Iar poarta firii descuiată-o ține,
Să îi citească gândul fiecare;
Și-astfel, ieși-va sigur dintr-o ceață,
În care-a stat închis ca un ostatic,
Schimbându-se, el are altă față,
Fiind mai bun și mult mai diplomatic!

10

Tot laudă e și pentru înfrângeri,
De-nfrângerea-i făcută cu onoare,
Când actul ei nu te-a făcut să sângeri
Și nu cu rău a vrut să te doboare,
C-ai fost luat încetul cu încetul,
Să ți se schimbe din adânc năravul
De-a înțepa cu vorba, sub secretul
Cum că prieten îți consideri sclavul!

11

Iar amândoi urcați pe sfânta scară,
Privindu-vă tot cu prietenie,
Matricea voastră-a devenit ușoară,
Îmbărbățați de-a lumii armonie;
Râvnind și la natura-mbietoare,
În jurul vostru vreți tot câmpul verde,
Căci tot ce-a fost nedrept este-n schimbare
Și ce e sempitern nu se va pierde!...

CÂNTUL XLI

*Cu aripi largi, precum o auroră,
Gândirea-ți suie-n cerurile sfinte,
Ca-nvingătorul ce, cu-nvinsu'-n horă
Se prind, dacă se schimbă-n simțăminte...*

1

Toți ducem câte o povară-n spate,
Mai grea sau mai ușoară, cum se știe,
Dar o învingem, chiar de-ar fi pe coate
Să ne târâm, ca șarpele prin vie!
Cu cât mai mare este-n noi credința,
Cu-atât vedem ce clar este chenarul
În care ne mișcăm, ca biruința
Să își găsească în sublim, hotarul!

2

S-avem privirea mai înflăcărată
Ea, jertfă înșiși, ochii săi aduce,
Dacă virtutea înspre slăvi ne-arată
S-ajungem, și pe scurte căi ne duce
Unde Divinul stă în Înălțime
Pe-o Stea, care în veci nu va apune
Și strălucind, azi razele ei prime
Le scutură serafic peste lume...

3

Ce slabă este încă firea noastră,
De prea nevrednici suntem la-ncercare
Și ne cântăm de inimă albastră,
Când trecem dintr-o stare-n altă stare!
Să ne privim cu dragoste destinul,
Încoronați cu lauri de silfide,
Să bem mereu doar bucuriei vinul
Când porțile sunt pentru-a le deschide!

4

S-avem voința de-o putere dublă,
Care să-nfrunte tot ce-i stă-mpotrivă,
Fără-a jura pe vreun dolar sau rublă
Când căutăm alt fel de-alternativă,
Dar tot la cer să ridicăm privirea
Chiar de avem sau nu avem dreptate,
C-abia atunci simțim ce blândă-i firea
Aproapelui, ce ni-l dorim ca frate!

5

Și ne rugăm, ca Dumnezeu să deie
La fiecare minte spre-a discerne
Și fiecărui, să ne dea o cheie
Spre-a descuia secretele eterne,
Ca în Grădina cea nemuritoare
S-ajungem spre-a-i înviora decorul,
Când îmbăiați de-a zorilor splendoare
Mai sigur ne va fi la drum, piciorul.

6

Trăim în Universuri paralele
Deși o lume singură se vede –
Materia,-n particule rebele
Este-n mai multe locuri și se crede
C-atunci când observăm în jur o lume
Fără să știm scindăm realitatea
Din Universul nostru și-o să-nsume
Alte finaluri doar prin simplitatea

7

Unei supreme acțiuni de bază.
Iar când scindăm un Univers * se știe
Putem fi-n unul vii cu mintea trează
Sau pe alt plan, în altă-mpărăție **.
E mult prea complicată-această temă
A fizicii cuantice modernă,
Dar schema ei conține-o taină-n schemă
Pentru-a trăi în viața cea eternă!

8

Și dacă-avem, nu mai puțin de-o sută
De miliarde neuroni în creier,
Același număr de-aștri azi se mută
Pe-orbite-n galaxie și-o cutreier
Și-astfel, conchidem că un Cosmos este
În fiecare om c-a lui celule
Materiale sunt de fel celeste,
Cum este și agheasma-n molecule!

* Universul uman.

** Vis, amnezie, comă etc.

9

Pe cer din miliardele de stele
Din câte mor – atâtea se vor naște,
La fel ca neuronii din rețele
Când soarta-aceasta și pe ei îi paște,
Căci suntem racordați cu toți la Cerul
Care ne ninge cu-Aurorii pală,
Căci El este rotirilor misterul
Iar Dumnezeu e Axa Principală!

10

Iar unde-i El, ne facem noi popasul,
Să îi simțim iubirea mai fierbinte,
Mereu spre Pace să ne-ndrepte pasul
Spre-a nu răni pe cel ce e cuminte.
Tot El este Acel care ne-ndrumă,
Cât viața noastră este o grăbire
Spre a fi raze pe oglinzi de humă,
Să ne strigăm păcatu-n mântuire.

11

Suntem, ca oameni, parte integrantă
Cu Cosmosul, cărui scurtăm distanța
Să îi simțim puterea dominantă
Când cu lumini ne ninge des speranța.
E neînchipuită exultarea
Când stăm sub valul razelor solare,
Că de scrutezi cu ochii depărtarea,
Culori de curcubeu tot ceru-ți pare!

12

Și-o mângâiere vine de la sine
Să săvârșească pentru noi lucrarea,
Să fim și-n rădăcini și în tulpine,
Ca o matrice ce-ntărește starea;
Să nu mai stăm cu ochiul minții-n ceață
Și să-l citim în ochi pe fiecare,
Ce-i dus pe gânduri dis-de-diminează
Spre-a-și rezolva problemele ce are!

13

Să-i fim alături spre-ai sorbi cuvântul,
De este spus cu multă-nflăcărare,
Când din genune și-a croit veșmântul
Și cânt – urlet de lup a-nfometare! –
Așa ne va fi ziua mai ușoară
Și-o piatră de pe inimă-i jos dată,
Căci vom simți în suflet cum coboară
Lumina, ce nu multora s-arată!

14

Dorința noastră-i mai înșelătoare
Când vorba ne e dată spre-a ascunde
Gândul din mintea-adeșea tăietoare,
De iarbă verde, câteodată, tunde
Și nu-i permite să dea iar în floare,
Îngreunându-i toată ridicarea,
Deși nu este cu nimic datoare,
Doar c-ar dori să-și depene culoarea!

15

De-aceea Doamne, ca-ntr-un vis, probleme
Îmi pun, când văd și lucruri încurcate,
Căci simt cum însuși Universul geme,
Când nu știm cum să fie descurcate;
Dar Cineva, deliberat ne vine
De Undeva din haos, să ne-ajute
Cu-o Șoaptă blândă, care ne susține
Să izbândim, chiar și pe nevăzute!...

CÂNTUL XLII

*Alătura simțiți o călăuză
Care vă face calea – cale dreaptă –
Să nu vă fie mintea prea obtuză
Că nu știe ce încă o așteaptă...*

1

Poate inteligența omenească
Știa ceva, ce azi nu se mai știe,
Că omul a putut să locuiască
Pe-alt astru,-azi cu priveriște pustie,
Dar au trecut în șir de-atuncea anii
Și nava poate mai călătorește
Și pe deasupra lumii Ghetsimani
Și spre-altă lume, ce ne păstorește...

2

Este feeric și plăcerea-i mare
Când tot Pământu’-l luminează Luna,
De parcă-i semn din semne planetare,
Ca doi copii ce se iubesc întruna
Prin poarta lumii, ce le e deschisă
Spre drumul dragostei, când vor s-apuce,
Căci nu le e intrarea interzisă
Cât timp pe cer Luceafărul străluce!

3

Când fericirea – fericirii-i este
Datornică, în urma ei răsare
Munții plăcerii pe-ale căror creste,
La fel răsar și semne de-ntrebare;
Când un izvor îi este strălucirea
Și semn celest din semnele celeste,
Cum ar putea-mpietri în ea privirea
Nedând speranță celui trist, vreo veste?!

4

De îți ascunzi iubirea-adevărată,
Dând frâu iubirii false, vei înfrânge
Tot ce-i frumos din inima curată
Și ochii triști cu diamante-or plânge!
Udând tot câmpul stărilor deodată
În buimăcie peste ins răsare
Ce nu dorim a se-ntâmpla vreodată:
Doar ură din iubirea-nălțătoare!

5

De-aceea-i bine-n gena omenească
Numai iubirea-și aibă rădăcina;
Ca setea de-adevăr, să n-o umbrească
Vreun nor, când își înalță-n cer tulpina;
Astfel și raza soarelui, cărare
Își lasă peste zori, când o urmează
Lumina, care stă-n desfășurare
Spre-al încălzi pe cel ce-n frig oftează!...

6

...Trăim în Universuri Paralele
Dar cu Portaluri pentru noi închise,
Căci omul vede, doar un cer de stele
Și-o altă lume ce se-arată-n vise.
Când va atinge-n grad inițierea,
Iar ce gândește-i și realitate,
Se vor deschide uși spre-asocierea
Cu cei deciși doar de divinitate!

7

Cât ar fi mintea zdravănă-n tulpină
Nu poate-aduce ce-a murit la viață,
Cum nici puterea razei de lumină
Nu poate să pătrundă densa ceață.
De vrem scăpare de Sfârșitul lumii
Spre Începutul ei e bine-a merge
Doar prin lumini, ca rezultat al sumii
Tot Binelui când tot ce-i Rău va șterge!

8

Nici înțeleptu-n mintea lui deplină
Nu va ghici ce va petrece-n viață,
Oricât de mult gândește și combină,
Stă parcă prins în geometrii de ceață!
Dar încă i se prinde pe retină
Ceva ce-ar scoate orbul din orbire:
Făcându-i o potecă de lumină
De neguri l-ar scăpa ca de-nrobire!

9

În stele, numai stinsa epidermă
Lucirea-ngroapă-n propria-i substanță,
Căci în nucleu materia e fermă,
Cu focul lavei stând în rezonanță!
Tot astfel nouă-adeșea ni se-ntâmplă,
Când suntem reci numai pe dinafară,
Dar de-am dori, cu ce ne stă sub tâmplă,
Am dezgheța o eră glaciară!...

10

Puterea-aceasta stă-n puterea genei,
Care e un veșmânt pentru celule
Spre-a le feri de cântecul sirenei,
Când cele albe-n sânge nu-s destule.
Astfel se-mbină purul cu frumosul
Spre-un țel dorința de-și alege drumul,
Că doar lumină face luminosul
Foc, dacă știe să-și stopeze fumul.

11

Suntem supuși de Pronia Cerească
S-avem și-o latură înfloritoare,
Ca-n ochiul minții și-un alt ochi să crească
Spre-a nu orbi de ne uităm și-n soare!
Iar ce-i menit a fi n-are scăpare
Când soarta-și pune peste tot patina,
Lucrându-ne tot din a ei lucrare,
Sorbim speranța și mâncăm lumina!

12

Ar trebui să fie-o ușă-n ușă
Ce se deschide spre infinitate,
Să definească jarul de cenușă
Și impotența de fecunditate.
Iar celui ce-abia poate să zărească
Prin lacrimile potopind corneea,
Lumină din privire să-i țâșnească,
Dacă izvor deplin îi e ideea!

13

Cu gândul tot mereu înspre urcare,
S-aprindă focu-n el spre dăinuire,
Că prea iuțeală-n pași acuma are,
De parcă-aleargă înspre mântuire,
Încât doar zâmbet înflorește gura,
Ca lauri fruntea lui mereu să poarte,
Că n-a-ntrecut în viața lui măsura
Și lăcomia i-a fost doar spre carte,

14

Iar nici o ușă n-o purta zăvoare
Dacă pe scară urci treaptă cu treaptă,
C-ai să devii și timpului splendoare
Iar spațiului întindere-nțeleaptă,
C-atunci pe față, nicio-ngrijorare
Cu spada-i n-o să-ți schimbe prototipul,
Ci-ncrederii vei fi deschisa floare
Ce-ți oglindește sufletul și chipul!

15

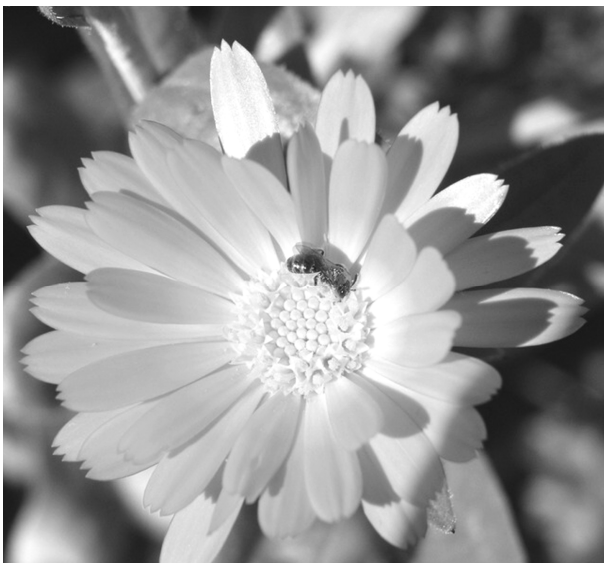
De-acum încolo, tot ce îți succede
Pare ceva din latura divină,
Care croind și-atunci când nu se vede,
Ninge parfum și plouă cu lumină.
Doar adevărul are-a treia-aripe,
Că-n orice umbră glasul lui plonjează,
Nedând nici Începutul spre risipă
Dar nici Sfârșitul nu-l accelerează!...

*Victoriei, simțit-am gustul dulce
Mușcând din plin a lumii vișă vie,
Când pe-o ureche n-am lăsat să culce
Gândirea fremătând de poezie,
Care devine-adeseori știință,
Ce-n fața nimănui nu se închină
Căci ea este ființă din ființă
Și tuturor poezilor, regină!...*

Cântul XLIII, strofa 6

*Doar cel ce-n el iubirea înflorește,
Va căuta din ea să dea nectarul
Și celui ce în el doar spini rodește,
Având prea gol de dragoste paharul.
Și precum focul flacăra-și înalță
Și-n întuneric cu lumină ninge,
Și-acela ce de ură se descalfă,
Cu binele, vrăjmașul va învinge!*

Cântul XLV, strofa 6

*Doar cel ce-n el iubirea înflorește
Va căuta din ea să dea nectarul...*

CÂNTUL XLIII

*Doar adevărul calcă-n tălpi minciuna,
Când aripile larg ea le desface,
Dar, ca iubirea sfântă nu-i niciuna,
Din cât ați zice și din cât ați face!...*

1
În viața ta n-ai scris mai bune versuri,
Cum sunt cele ce-acum le am în față
Și înspre cer fac marile demersuri,
Să nu îngheț, ce mintea ta dezgheață.
C-o mie de sonete, dac-ai scrie
Nu pot fi scări în lume mai înalte,
Cât te înalță marea-ți poezie
Când cel Divin prin ea vrea să te salte!

2.
Pricep că și-a ta viață-i trecătoare,
Chiar dacă-n beznă-ai căutat lumină;
Doar versurile sunt nemuritoare,
Când cu sublim sublimu-n ele-mbină!
Și-abia acum desăvârșești lucrarea
Mai mult decât oricând, c-o scrii la ceasul
Cel potrivit, și netezești cărarea
Să zburde nărăvaș, mereu, Pegasul...

3

Și voi ceilalți poeți, ce-ați fost în stare
Să scrieți poezii neasemuite,
Lui Euterpe dat-ați ascultare,
De slovele sunt toate aurite.
Parc-ați băut din cupele divine
Numai nectar cules din floare-n floare,
Căci vi-i cântarea flăcări de rubine
Și vă înălță-n Parnasul de soare!

4

Nu spuneți niciodată că ajunge
Dacă și mintea voastră e datoare
Să scrie ce n-a scris că v-ar străpunge
Săgeți de gânduri cu mai multă-ardoare!
Lăsați pe axă-atunci să se-nvârtească
Aceași roată-a lumii poeziei
Care absoarbe miere pământescă
Topind în ea doar neaua freneziei,

5

Unde-am să fiu și eu cu versu-n floare
Surgându-mă esență de lumină
Din lumea mea pe-a lumilor splendoare,
Că doar matricea lor îmi e tulpină
Și poate-s hărăzit de voci divine
Spre-a deșerta de-nțelepciune vasul
Și de metafore, să știu cu cine
Voi împărți și stelele și glasul...

6

Victoriei, simțit-am gustul dulce
Mușcând din plin a lumii viță vie,
Când pe-o ureche n-am lăsat să culce
Gândirea fremătând de poezie,
Care devine-adeșori știință,
Ce-n fața nimănui nu se închină
Căci ea este ființă din ființă
Și tuturor poezilor, regină!...

7

Și-atât de mândră este de norocul
Când un poet în dulcea lui cântare
Măiestre versuri scrie, doar cu focul
De care numai pana lui e-n stare,
Când nu găsește ușile închise
În Parnas unde Muza îl așteaptă –
Cuvintele-i sunt calcule precise
Dacă și tema lor e înțeleaptă!

8

Pe fruntea mea, Maestrul vreau să-mi pună
Doar laurii-nfloriți ai bucuriei
Și cei ce-mi sunt prieteni, să îmi spună
Că sunt îndrăgostitul poeziei
Când Domnu-a dat să fiu în timp tărie.
De dreaptă este-a nemuririi cale
Eu mă unesc cu ea pe veșnicie,
Spre-a lumina prin cerurile-astrale!

9

În cercul nostru, noi dorim să fie
Mai mulți poeți cu minți strălucitoare,
Prin graiul lor, ei gândul să ni-l spuie
În susur ca un șipot de izvoare;
Ei, lumii noastre da-vor strălucire
C-un nou senin care aprinde zorii,
Că-s ascultați atent și cu uimire
De visurile lor nu-s iluzorii!

10

C-aceleași fructe vor hrăni poeții
Mereu, de știu pe unde să le cate
Spre a le stoarce boabele dulceții,
Când, pe tulpina minții-s agățate.
Ei ară poeziei tot hotarul,
Și tuturor parfumul ei împarte
Din lira-n care vorbele și harul
Îi pune să mai scrie câte-o carte!...

11

Deasupra lor, ei văd doar o lumină
Din ale căror țâțe vor s-adape
Cu focul sacru căruia-i se-nchină,
Uitându-se-n a luciurilor ape,
Căci lucrul ce-i privit pe dinafară
Nu este-acela ce-năuntrul este,
Când văzu-i bun și vorba o să pară
Un stih care mai depăună-o poveste!

12

Flămânzi și noi, ca oile flămânde,
Ne repezim la ierburile grase,
Să bem nectarul florii tremurânde
Cu armonia vorbelor mieroase,
Gustând cu raza din priviri senine
Un fraged miez de înflorire albă,
Când visul nostru dă puteri depline
Poemului, care gândirii-i salbă.

13

Noi stabilim cum să lucreze eul,
Care-i merindă coaptă-n fiecare,
Unde își va statornici nucleul
Spre-a definitiva orice lucrare.
Iar lira noastră, care e tulpină
Înaltă printre multe buruiene,
Să se-ostoiască numai cu lumină
Și cu iubirea desemnată-n vene!

14

Să ne plimbăm prin visuri cristaline,
Așa cum ne-am plimba printr-o livadă,
Cântând, ca niște ciocârlii blajine
Câmpiilor, legenda din baladă,
Căci doar cântarea-i semnul de cinstire
Și-ncoronată-i mai mereu cu laur,
Cât limba-și are propria gândire
Unde poetu-i ne-ntrecutul faur!

15

Pe drumul căruia-i suntem tezaur,
Suntem și stânci în necuprinsa zare,
Iar glasul nostru, poleit cu aur
Dorește să ne țină în urcare,
Să mai turnăm matricei lucruri bune
Spre-a întări zidirea din centură,
Că suntem prea dragi lumii și va pune
Temei pe noi, ca pe-o iubire pură!...

16

Cum râde ciobul de o oală spartă
Într-o malefică efervescentă,
La fel se râde de-arta pentru artă,
Când nu-i pătrunsă în inflorescență
De cei trufași, c-ale lor epiderme
Se scutură de ei, când strâmb pun pasul
Și se ascund, ca fluturele-n vierme,
Să nu audă critica din glasul

17

Ce îi lovește-n marea vanitate
De miștile, ce-au fost de ei aduse,
În templul lor dintr-o umanitate!
Și-acum, c-au răsărit, le vor apuse
Fără nici cea mai mică remușcare,
Că-n sinea lor trăiesc cu mare frică:
Pentru că și cel mic ajunge mare
Și tot ce scrie, tuturor, dedică!

CÂNTUL XLIV

*Cum tot ce faceți, este de durată,
Mai mult nici voi nu ați putea pretinde,
C-asemeni undei de izvor, curată
Iubirea voastră peste tot se-ntinde...*

1

Și toți, aceeași sursă de lumină
Ce-o dă-nțeleptul înspre învățare,
S-aibă-a-mbrăca, de mintea lor senină
Tânjește către marea cercetare,
Să vindece tot ce-i de vindecare,
De se lucrează cu înțelepciune,
C-atunci, sămânța pusă va răsare,
Iar focul se va stinge în tăciune

2

Cât timp nu ne mai trebuiește focul! –
C-acestei lumi noi suntem de corvoadă
Și doar cu noi, ea își va face jocul,
De suntem primii ori suntem spre coadă.
Din zori de zi și până se-nserează
Ne străduim să terminăm lucrarea,
Căci Creatoru-asupra-ne veghează,
Când șovăim, să limpezească starea!

3

Că-i mai puternic cel ce-asupra-ți are
Putere, să te facă s-ascuți glasul,
Ce pentru tine e ca o-ndrumare,
Căci unde-ți spune, tu vei pune pasul
Fără să simți nici focul și nici gerul,
Când te îndreaptă înspre fericire,
De parcă-o mână-n cap îți pune cerul
Spre-a te feri de orice rătăcire!

4

Să simți răsfrânt în tine curcubeul,
Așa cum Michelangelo-n pictură
Și l-a imaginat pe Dumnezeu
Iradiind doar bunătate pură
De sus din bolta Capelei Sixtine.
Să-ți duci păcatul mai cu ușurință
El, Pacea Lui va coborî în tine –
Să crezi în El, tot El îți dă putință!

5

Și vei urca, tot treaptă după treaptă
Prin greutate, spre-a constata ce-i greu;
La cap de drum când bucurii te-așteaptă,
Simți c-ai trecut cu bine apogeul –
Fără-a-ți mai pune dubla întrebare,
De ce și cum, de s-a format nucleul
Să existăm – nu face cercetare,
Că-n drumul ce-l străbați, simți-vei greu!

6

Dar când dorința își atinge țelul
Și ce-i uman, plăcere doar împarte,
Noi credem ce vedem, c-așa ni-i felul
Și nu știm cât credem în *Sfânta Carte*,
Deși *Râul Iordan* își schimbă cursul
Numai în *Ziua Bobotezei Sfinte*,
Ce *Semn Divin* e-atunci pe tot parcursul
Și mintea noastră – ce-și aduce-aminte?...

7

Dar *Sfânta Flacără de Înviere*,
Venind din *Cer*, și lumânări aprinde
Cu multe curcubee-n scânteiere,
Încât minunea pe savanți surprinde?!...
La *Piatra Sfântului Mormânt – Acolo*
Unde *Iisus E Însuși Învierea* –
Că de pui mâna-n flacără, încolo
De-arsura, ce n-o simți – simți *Mângâierea!*...

8

Fără lumină n-ar putea fi umbră,
Cum fără'-de ziuă n-ar putea fi noaptea,
Deși ni-i viața-n multe cazuri sumbră
Ne poate fi senină miazănoaptea,
Dacă în noi numai iubiri răsfrânge,
Să nu mai știm de plânset și regrete
Dacă prin ură – ura am înfrânge,
Atunci doar de iubire ne-ar fi sete!

9

Dar poate firea noastră omenească,
Vasul virtuții veșnic să păstreze,
Ca-n el grâul frăției să rodească
Și-aproapele, să nu ne mai sfideze?!
Să fie ochiu-acei ce este-n stare
S-aleagă drumul netezit ca-n palmă,
Așa cum floarea-soarelui spre soare
Și-ndreaptă fața-ntr-o rotire calmă!

10

Zadarnic scării, treaptă după treaptă
Suim, dacă-avem sufletul cu pete
În noi, atunci nici calea nu-i cea dreaptă,
Iar faptele vor fi niște regrete.
Deci, să suim doar spre eternul bine,
Atunci când curățirea e supremă
Spre-a ne-ndrepta spre Căile Divine
Fiindcă Divinul e în noi Emblemă!

11

Poți fi prezent, ca om, în două locuri,
Atunci când dedublarea-ți e permisă,
Când cerul te acoperă cu focuri
De bunățate, doar la sfinți transmisă
De Cel Divin, ce lasă de la Sine,
Când rupem și sigiliile interzise!
El, lumii vrea să-i facă numai bine
S-ajungă iar de unde ea venise* ...

* Grădina Eden.

12

Cum fructe nu găsești în uscătură,
Te-ndrești înspre izvoarele divine
Să bei, ca mântuirea-ți, pe măsură
Să fie-atunci, dacă-ai făcut doar bine,
Că nu ai ridicat nicicând vreo piatră
Să o arunci spre cel ce vinovat e,
C-a pângărit a curățirii vatră,
Când celui drept, el nu i-a dat dreptate!

13

Celui ce are inimă de gheață
Nu-i știe ochiul, lacrimă să verse,
Că-ntotdeauna-nconjurat de ceață
Trăiește cu visarea-n lumi perverse,
De-ți pare că e altă creatură:
Având iubire-n sine pentru sine
Ce altuia s-o dea nu se îndură
Nu știe-a osebi ce-i rău de bine!

14

Dar el, pe sine însuși se sfidează,
Când nu alege purul și frumosul
Și doar cu ce-i urât fuzionează,
Că-n loc să vadă fața, vede dosul –
Și-n loc să aibă aripi spre-nălțare
El spre în jos își hărăzește locul,
Nemaivăzând când soarele răsare
Și cum împrăștie în zări tot focul!

15

La câte bătălii supunem pieptul,
Rupându-se cămașa pân-la platcă,
Doar celor drepți noi să ne cerem dreptul
Spre-a ne iubi, c-avem aceeași matcă!
Să despicăm firul de păr în patru,
Când dragostea își urmărește țelul,
Că fiecare e și-un idolatru
De blânzi suntem cum fu pe Cruce Mielul!...

CÂNTUL XLV

*...Sunteți aleși de grația divină,
Să stați sub ceru-albastru ca acasă,
Iubindu-l pe acel care suspină,
Dar mai ales pe cel cu moartea-n casă!*

1

Dacă-ai topi al urii-ntreg zăporul,
Ți-ar străluci de-o fericire nouă
În cerul cel de-al nouălea, fiorul
De parcă ai iubi deodată, două!
Căci bucuria-n urma ta răsare
Și bunătatea chipul îți brăzdează,
Când tu ești axa pentru balansare
Și-n toate doar iubirea te ghidează.

2

Iar, dacă spre departe-ți pui piciorul
Prin crinii albi, care au dat în floare,
Înseamnă c-a fost bun învățătorul
Ce te-a-nvățat, că ai orbi, de-n soare
Tu te-ai uita, atunci când strălucește!
De-aceea mintea ta este datoare
Elevul să-l îndrume, când orbește,
El caută-n știință cu ardoare.

3

De-i este sfântă în adânc cultura,
Fă drumul lui să fie în urcare,
Ca la răscruci să nu-l urmeze ura,
Ci liniștea și pacea-n dreapta zare
Spre pomul greu de roadele depline
Din florile, care au dat și miere,
C-azi fructele sunt cu dulceață pline,
Și-aroma lor aduce mângâiere!

4

Și-apoi elevul, să-și jertfească harul,
Când va fi mentor pentru ucenicii
Ce vor să își fixeze-n ei hotarul
Spre-a cuceri cu fală inamicii
Care sunt răspândiți în neștiință,
Căci, cu știința lui îi va supune
Să intre fermi, cu dreptul în știință
Pân-ce știința-n ei o să detune!

5

Să fie scoși din umbră și din ceață,
Care veșmânt le-a stat prea mult pe minte,
Făcând-o grea, când încercați în viață
Ei nu zăreau lumina spre-nainte!
De-aceea urmărind pe cer Atlasul
Zenitului,-o să-i țintească starea
Ca vânătorul punând preț pe pasul
Ce-l face-nălțătorul și cătarea!

6

Doar cel ce-n el iubirea înflorește,
Va căuta din ea să dea nectarul
Și celui ce în el doar spini rodește,
Având prea gol de dragoste paharul.
Și precum focul flacăra-și înalță
Și-n întuneric cu lumină ninge,
Și-acela ce de ură se descalță,
Cu binele, vrăjmașul va învinge!

7

Când buzele își vor rosti cuvântul
Aducător de pace în dihonii,
Prea bucuros va fi atunci pământul
Și zorile cânta-vor din armonii,
Care ne-aprind și viața și ființa,
Păstrându-și pură-ntreaga lor matrice,
Dând sinelui esență-n dar, putința:
Când vom cădea tot el să ne ridice!

8

Și-urcându-ne spre Cer, cu sete, glasul,
Pioși Îl vom ruga să ne răspundă,
Atunci când nu știm cât de bine, pasul
Vom face-n prima-a-timpului secundă!
Căci vrem să trecem fără greutate
Orice obstacol, ce ne-ar sta în cale,
Și să sorbim tot pe nerăsuflete
Parfumu' -nțelepciunii, din petale!...

9

În Geometria Vieții-s linii curbe
Și frânte sunt, dar asta nu contează,
Căci Linia cea Dreaptă s-o conturbe,
N-o lasă ochiul minții și veghează
Lumina, spre a nu îi fi pătată,
Când umbra-i vrea virtutea terfelită
Cu vrăjmășia ei nestrămutată,
Ce greu se lasă-a fi descoperită!

10

Cum nu există nicio prăbușire
Mai mare ca aceea, când deodată
Ești dat la fund, spre a-ți ieși din fire,
De-aceeași epidermă erodată,
Îți vine-a sta de vorbă și cu-o piatră,
S-o scoți la capăt când închis e drumul,
Câtând cu inocență-n a ta vatră,
Plăcerilor, să le miroși parfumul.

11

Ca urme-adânci, pe drum să-ți lase pasul,
Tu îl dresezi să plece-ntâi cu dreptul
Și suveran, pe tot să-ți fie glasul,
Înveți ce te învață înțeleptul:
Să simți în tine-o nouă-nsuflețire,
Când lumea ta o lași a fi cuprinsă
De-o altă lume, numai de iubire,
Ce flacăra-i în veci nu va fi stinsă!

12

Acel ce caută, mereu găsește,
De vrerea-i este autoritară,
Căci vrerea însăși nu se irosește,
Când vrea să urce pe înalta scară
Spre a-și cunoaște propria măsură,
Ce-i parte din măsurători divine,
C-a lui gândire-i trainică și pură
Și vorbele-s cu diamante pline!

13

Dacă și-nchipuirea te frământă,
Atunci visezi și idealuri sfinte,
Când plaiuri fermecate te încântă
Și-ți pui ale seninului veșminte,
Ferindu-te de-a norilor averse,
Când porțile le vei uita deschise,
C-asupra ta, ei vor să își reverse
Numai noroaie de culori închise,

14

Să simți în ele sulița vrăjmașă!
Da-n zare, calea lor este scurtată
De o lumină mult mai pătimășă,
Constând într-o iubire-adevărată!
Deci, transformarea n-ar fi o problemă,
Căci ploaia-n sine-i binefăcătoare
Câmpiilor, fiind ca o emblemă
Când și naturii, tot ea-i este floare!

15

Se-nvârte-a vieții roată spre nainte,
Cât timp e ninsă numai cu lumină
Și drumul e făcut prin spații sfinte,
Ales, precis, de Pronia Divină –
Dar vine-un timp, când spre-napoi se-nvârte
Pe o cărare plină de-ndoială,
Și-atunci îți zici, că drumu-a fost o pârte*
Ce vieții nu a fost de-ajuns loială!...

* Pârție.

CÂNTUL XLVI

*Că vi s-au pus și piedici câteodată,
Spre a păși de multe ori cu frică,
Acum prudența, pe mutește cată
În ochii voștri ceața, și-o ridică!*

1

Cum știm că din greșeli, multe se-nvață
Și ne uimește-a aurei splendoare,
Ce e-nghețat în noi se și dezgheață,
Când bunătaea dă mereu în floare,
C-atunci ea este-aceea care cată
S-alunge ceața, ce ades se lasă
Pe fruntea noastră, ca un fel de pată,
Când greutatea, iar ne-a prins în plasă!

2

Dar nu-i rămânem pe vecie țintă,
Dacă-mbrăcăm cu-a soarelui lumină
Știința noastră, care reprezintă
O parte doar din Opera Divină!
Spre a ne scoate înspre zi, din noapte,
Să strălucim cu înc-o strălucire
Printre grădini de fericire, apte
De-a se uimi pe ele din uimire!

3

Și sunt diamantine, când parfumul
Ceresc îl beau din multele izvoare
De puritate, care își au drumul
Mai presărat cu lacrimi de răcoare,
Ce spintecă până în larguri zarea,
Purificând amurgul dens cu stele,
Oprindu-le pe cer, din alergarea
Prin Universul căruia-s perdele!...

4

Și după cum mai știm și știm prea bine,
Că nu-i nimic din ce nici nu există,
Atunci, de unde-am ști de unde vine
Chiar rațiunea, care-n noi persistă
Și ne ferește de impedimente,
Să ne reținem vrerea peste poate,
De-a nu fi dominați de sentimente,
Când mari ne socotim și drepti în toate?!

5

Dacă substanța-i strânsă în matrice
Și simți că nimeni nu te poate-nfrânge,
Ar fi ridicol, sinea-ți de ți-ar zice
Să crezi, că moartea când te ia, chiar plânge!
Mai bine s-ai puternic animismul,
Să te ferească de-orice necredință,
Să-i fii aproape celui ce lirismul,
Pe drept, îl socotește tot știință!

6

Și dacă, însăși viața, pe balanță
Ți-o pui, spre a-i cunoaște greutatea,
Înseamnă că la tot ce-ai dat speranță
Își are-acuma toată-ntâietatea,
Să soarbă din a zorilor lumină,
Încât lucrarea să desăvârșească!
Dacă-adevăr cu adevăr se-mbină
Să n-aibă timp minciuna să vorbească,

7

Și nici din mânecă să-și scoată asul,
Să-i sece din rărunchi toată puterea,
Căci un rubin nu-i comparat cu strasul,
Că-i este mult mai slabă scânteierea!
Și să zvârlim din noi orice mâhnire
Ce-ar sta pe suflet, ca pe o tulpină –
Pe el iubiri să pună stăpânire
Cum pe un stup, albinele-n stupină!

8

C-atunci găsește cel care-și pierduse
Infima picătură de speranță,
Iar umbrele, care pe gene-s puse,
Sunt șterse de a stelei lui instanță
Și nu-i mai stă gândirea la răscruce,
Iar fruntea, numai lauri o să poarte,
Când drumul drept spre împlinire-l duce
Cu o voință care n-are moarte!

9

Căci el, luat-a taurul de coarne
C-o siguranță care-i e aparte!
Dorind ulciorul fricii să răstoarne,
S-a îmbrăcat în zalele lui Marte
Și scutul și l-a pus la îndemână,
Ca un simbol pentru investiură,
Spre-a nu-i scăpa nimic din strânsa mână,
Nici slobodă, să-i fie a sa gură!

10

El, pentru el adjudecă și-ozonul,
Încât rămâi și fără de cuvinte,
Când și pe cer ar vrea să-i stea blazonul,
Ca toți să-l aibă-n ținerea de minte,
C-are idei mărețe și profunde
Gândindu-se numai la lucruri bune,
Astfel încât ale virtuții unde
În coșul conștiinței vrea s-adune!

11

Acum când doar iubirii-i bea nectarul
Și urii îi aruncă-n urmă zgura,
Va trece peste ghimpi înspre hotarul,
Unde-și revarsă tot parfumul, mura!
Să-ncarce doar cu liniște, el încă
Privește și-n adânc și-n depărtare,
Căci vrea puterea-i să devină stâncă
Și vorbele o dulce desfătare!

12

Așa cum, ciclic, soarele străpunge
Cu raze, răsăritul și-asfințitul
Și noi vom căuta, spre a ajunge,
S-avem în mână pâinea și cuțitul!
Când cineva, pe dedesubt ne sapă,
Cu dibăcie, să-i oprim lucrarea,
Ca el să fie cel intrat la apă
Și cel pe care-l prinde supărarea!

13

Că este scris, ca în umana fire
A celor mulți, continuu să rodească
Sămânța, strânsă numai din iubire
Iar cea din urmă-n veci să nu-ncolțească!
Să-ncarce gena doar cu frumusețe,
Să fie gata înspre ridicare,
Să nu mai știe nimeni de tristețe
Iar gloria-și găsească fiecare!...

14

S-o simtă ca pe-o blândă adiere,
Având veșminte de lumini divine
Și multe bucurii, ca o-mbiere,
Când toate lucrurile merg spre bine,
De parcă însuși raiul pătrunsese
Adâncul lor, cu multă ușurință,
Că-n vârful muntelui se ajunsese
Numai pe scara ce-o numeau dorință,

15

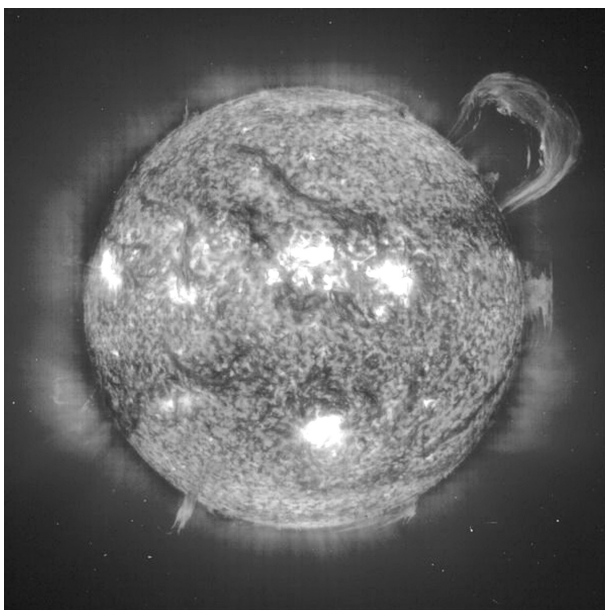
C-a fost creată și la cer s-ajungă
Prin treptele, ce sunt bătute-n cuie!
Dar până-acolo calea-i foarte lungă
Și prea puțini sunt cei ce pot s-o suie,
Să se așeze cu dumnezeirea
Pe-același nor, sub un covor albastru,
Ce în lumini își are poleirea
Și încrustarea numai cu-alabastru!...

*E-o conștiință-n altă conștiință
De timpul n-are pierdere în timpii
Strădaniei, atunci când cu știință
Vrei crinii să-nflorească, dar și ghimpii
Cei pădureți, să îi împrejmuiască
Spre ai păzi de cel ce le-ar vrea răul,
Rupându-i, cu plăcerea lui firească,
Fiindu-le și mila și călăul!...*

Cântul XLVII, strofa 5

*Și-acum, savanții prevestesc că-n Soare
Nu vor mai fi doi poli, ca înainte,
Ci, încă doi se nasc pe-a lui răzoare
Ca patru poli să poarte-a lui veșminte –
De parcă-ar fi un semn din alte semne
Spre-a cugeta cu puritatea minții
Sub cerul, care vrea să ne îndemne
Ca să iubim cum ne iubesc doar sfinții!*

Cântul L, strofa 13

*Și-acum, savanții prevestesc că-n Soare
Nu vor mai fi doi poli, ca înainte...*

CÂNTUL XLVII

*Unde lumini doar cu lumini se-mbină
Și totul e-o sublimă fulgerare,
Că, doar Acolo nu-i necaz sau vină
Și-are răspuns oricare întrebare!...*

1

Toți care-n câmpuri semănați speranța
Să fie grâului, ca roții, spița,
Vă micșorați fără să vreți, distanța
Spre țelul căruia-i gândiți matrița,
Vrând să îi umpleți doar cu roade-atlasul,
Iar când vă e cărarea de lumină,
Nu vă opriți din mers, c-atunci Pegasul
Din voi vrea ca un fulger să devină,

2

Să colindați cărări ne-nchipuite
Și să vedeți, ce ochiul vrea să vadă
În taine, care n-au fost tâlcuite,
Iar ce-i plăcut și bun, s-aveți ca spadă;
Când nimeni nu vă-mpinge de la spate;
Nu cere demonstrații axioma,
Dacă luptați, doar pentru libertate
Ca păcii să-i gustați din plin aroma!

3

Să dăinuie mai peste tot norocul,
Spre a-l sorbi, când groaznică ni-i setea
Și nedescris în inimă ni-i focul,
Când aurora nopții-i e pecetea
Și cu lumină i-a-ncrustat veșmântul,
Încât și răsuflarea ți se taie,
Și se oprește din bătut și vântul
Spre-a admira a cerului văpaie!

4

Că nu e noapte ce nu iscă zorii
Să-i răspândească peste-ntinsa zare,
Ca dimineața-și simtă prin toți porii
Lumina, din a soarelui splendoare!
Și ce frumos este întreg decorul
Că vasul firii cu uimire-l umple,
Și face sigur a ne fi piciorul
Și limpede gândirea de sub tâmpole!

5

E-o conștiință-n altă conștiință
De timpul n-are pierdere în timpii
Strădaniei, atunci când cu știință
Vrei crinii să-nflorească, dar și ghimpii
Cei pădureți, să îi împrejmuiască
Spre ai păzi de cel ce le-ar vrea răul,
Rupându-i, cu plăcerea lui firească,
Fiindu-le și mila și călăul!...

6

Și dacă adevărul te intrigă,
Să-l cauți și în gaură de șarpe,
Că-n tine omenia simți cum strigă:
Celor ce-s drepți, tu să le pui eșarfe
De bucurii, când altora durerea
Ei au știut s-o cauterizeze,
C-a lor putere le stătea în vrerea
De-a aplica numai ce-i bun din teze,

7

Făcând până și ochiul orb să vadă,
Când nins era de-a minții lor lumină,
Că nu-l lăsau sub greutate să cadă
Puterea lor, sorbind-o a lui tulpină,
Părându-i-se că suișul este
Mult mai ușor decât era-nainte
Când nu putea atinge-acele creste,
Ce își dorea să și le aibă-n minte

8

Și ca înțelepciune și iubire;
Încât la oameni, el să placă foarte
Când risipi-va-n ei doar fericire
Și ei, iubirea-n ei mereu să poarte,
Că-n genă încă au lucrarea primă,
Ce-i face să stea mult la chibzuială
Când opera cerească e sublimă
Nici ei să n-aibă pată de-ndoială!

9

Cum că nu e nimic, așa cum pare,
Când ce e înăuntru e și-afară,
Căci principală* deseori apare
În ceea ce e doar o secundară**!
Și nimeni nu se-afundă-n prăbușire,
De-n urma brazdei ce s-a pus, răsare
Iar drumul este bun spre însușire,
Când nu sunt și obstacole-n cărare,

10

Iar tot ce e-ncuiat se și descuie,
Când cheia-i potrivită-ncuietorii!
Așa cum Soarele pe cer se suie,
Deodată ce se și revarsă zorii
Și cu lumina lui, pe toți ne-adapă,
Că vieții noastre el îi stă de pază,
Îndată ce de ziuă iar se crapă,
Trezind la viață tot ce prinde-n rază!

11

Fie iubire-n tot ce ochiul vede,
Aproape de acea dumnezeiască,
Din piatră seacă, miere să poți crede
Că ai să storci, cu mintea omenească,
Fără-a te umple însă cu mândrie!
Numai că ești dibaci, de-aceea pare
Că tot ce făurești e-o alchimie
De faci o stare-a fi și altă stare!...

* Propoziție principală.

** Propoziție secundară.

12

...De n-ai pe nimeni, să te ai pe tine
Și-i de ajuns ca bază zidăriei,
Să te înalți în căile divine,
Dorind să scapi din starea murdăriei!
Să ți se-audă totdeauna glasul,
Când vrei să scoți aproapele din ceață,
Că tu-i măsoară și vorba dar și pasul,
Să știi precis pe cine ai în față!

13

Pe el să torni din dragoste norocul,
Pentru-ai reda o nouă conștiință,
Când sigur știi că i-a sosit sorocul
Să își aplece mintea spre știință,
Să bea nectarul marilor izvoare,
Celor ce-au străbătut întreaga cale
Și-acum, luminează și sunt culoare
Sau vârful de munte răsărit din vale!

14

Ideile mărețe să-l cuprindă,
Spre-a învăța, că tot ce face floare,
Și fructe o să dea, vrând să surprindă
Natura, căreia îi e datoare...
Și omul se dezvoltă, ca o plantă,
Silit mereu de gena din matrice,
Putând urca, de se ivește-o pantă,
Dar și de jos oricând să se ridice!

15

Lumina, ce de umbră e filtrată,
Pătrundă-adânc în orice colț din spațiu,
Să fie acolo tot mereu păstrată,
Căci numai ea e-n stare-a-i ține sațiu!
Să înflorească peste tot gândirea,
Mai limpede, ca apa din izvoare,
Puternică să fie-n sine firea
Și limbul ei, să fie o splendoare!...

CÂNTUL XLVIII

*În Ordinea, propusă-a fi eternă,
Ființa voastră e precum lumina
Din fulgerare, și-i mereu paternă
Lui Dumnezeu, că-i căutați grădina...*

1

E foarte bine-atuncea, când modelul
Știi să-l alegi pentru întreaga viață
Și cheie ai, spre a-ți atinge țelul,
Dar și puteri ce nu te lasă-n ceață
Să rătăcești, când ești supus sub bice
Și caută din neagra adâncime,
Cu ușurință-acum să te ridice
Pe treapta cea de sus ca înălțime,

2

Să vadă ochiul, tot ce vrea să vadă,
De-i e privirea înspre cercetare!
Spre a pătrunde-n Biblica Livadă,
El caută-Acel Drum fără-ncetare,
Dar deseori, când este la răscruce,
Își pune sieși marea întrebare:
Va ști piciorul încotro s-apuce
Dacă de Sus nu are dezlegare?!

3

Deși, stăm toți pe-a Cerului Balanță
Gândim, de ce e viața trecătoare?!
Iar, dacă are paznici puși în clanță,
Pe paznici, cine îi păzește oare?
Când porțile sunt pentru noi deschise,
Ca din nectarul Proniei să sugem,
Să nu mai ținem sufletele-nchise,
De parcă-am vrea să ne-autodistrugem!...

4

Un strop de rouă, de-a căzut pe frunză
O face mult mai fragedă și pură,
Că n-ar putea ca ochiului s-ascunză
Sublimul, care stă în picătură;
Doar oamenii ascund ce vor să spună,
Când nu redau firescul în esență
Și fiere-n ei neîncetat adună
Că nu-s cu remușcările-n cadență!

5

E ca și cum ți s-ar fura din raze,
Să nu mai strălucești clipă de clipă,
Dar când te scalzi în multe ipostaze,
Tu dai doar bunătate-nspre risipă
Și te-nfrățești cu cel ce mai-nainte
Te-nvăluia cu-a lui disprețuire
Și-l faci să te-aibă-n ținerea de minte,
Privindu-te cu multă prețuire!

6

El crede-atunci, că e la înălțime
Și-i simți din plin a ochiului ivire,
Că îți pătrunde-ntreaga istețime
Săgeți de foc pornite din privire,
De parcă ar avea întregul soare
În stăpânire, pentru luminarea
Celor ce se găesc la o strâmtoare
Și disperați, așteaptă alinarea!...

7

Să ne păzim de-n jur ne stă impasul
Cum își păzește oile, oierul!
Să știm când s-aruncăm, în joc, cu asul,
Și când e cald, atunci să batem fierul
Spre-a nu simți nici boarea și nici gerul,
Nici starea ce ne trece-n altă stare,
Așa, cum o tulpină este cerul
Pe care cresc a stelelor lăstare!...

8

Când tot ce-i ud, ține de o udare
Și ce-i frumos, de frumusețe ține!
Deși e simplă-această abordare,
Complică legătura ce-o deține –
Dar încolțește în umana fire
Virtutea, ce la rândul ei rodește
Iubire-adevărată din iubire,
Care la rându-i și ea încolțește!

9

Cum vorba bună-i cu nesaț sorbită
De-acela cărui i se adresează,
La fel privirea, pe a ei orbită
Percepe tot, dar și analizează
Cu adorare cerului atlasul
Să îi colinde zarea de splendoare,
Când păsărilor li se-aude glasul
Armonios dar și a implorare:

10

Natura peste tot să-și schimbe fața,
Să fie cu lumini înveșmântată,
C-acestea sunt ce cărții-e prefața,
Iar ca-ndreptar în față stă-mplântată!
Și când zefiru-n zi de primăvară,
Cu-o adiere ne sărută chipul,
Atunci strângem în noi, ca-ntr-o cămară
Iubirile, cum mările nisipul!...

11

Că am putea ușor, întregul munte,
Care-n iubire și-a-nălțat lăcașul,
Să-l cucerim fără să ne confrunte
Cu fapta-n sine, de-i suntem făptașul,
Căci doar blândețe se prelinge-n sânge,
Ca-ntregul trup să-l facă să-nflorească,
Iar cel ce a știut decât a plânge
Și-n lacrimi, tot iubiri încep să-i crească!

12

Făcându-i sinea și mai îndârjită,
Disprețuind pe cel plin de-ngâmfare,
Crede că pentru el e potrivită
Dintre lumini – lumina cea mai mare –
El socotind că viața e eternă
Și numai clipa este trecătoare,
Dar și aceasta, tot lui se prosternă,
Trăind-o-ntr-o sublimă sărbătoare!

13

Și-atunci, din nou se iscă o-ntrebare:
El se ridică-ncet deasupra minții,
Sau mult mai înspre jos are-aplecare,
Nesocotind puterile dorinții,
Ce sunt mai tari, decât ar fi o piatră?!
Dar piatra-aceasta-n veci de veci nu plânge
Oricâte focuri ar ardea-o-n vatră,
Și de-ar crăpa, din ea n-ar curge sânge!

14

De-aceea când pornești la drum Pegasul,
Ca mult mai mult și vorba ta să placă
Fii demnității, dar și cinstei vasul,
Că nu-ți va fi iubirea mai săracă;
Nici flacăra, în veci nu-i va fi stinsă,
Iar dacă faptele sunt fapte sfinte,
Și aripa, pe care-o vrei întinsă
Zbura-va sus, pe cei de jos s-alinte!

15

C-așa te vrea Părintele Naturii,
De vrei să îți desăvârșești lucrarea,
Precum copacii sufletul pădurii
Și apele, care formează marea;
Căci doar o cheie poate să descuie
Ce e-ncuiat, când suntem la răscruce,
Cum tot la fel, doar un Luceafăr suie
Pe cerul nopții când se reproduce*.

* Cu sensul de a se arăta din nou.

CÂNTUL XLIX

*Iar vorba este dulce, de cuvântă
Numai de bine, de aceea cată
Să stea urechea, mai mereu rășfrântă
Spre glasul care n-are nicio pată...*

1
Cum nu dorim răbdarea în afară
De noi să stea, dacă se iscă-un munte
De greutate, urcăm pe-aceeași scară
Și când sudoarea a-nflorit pe frunte!
Dar tot găsi-vom splendida intrare,
De-ar fi, o poartă să săpăm în stâncă;
Vom trece-n spațiul, unde-avem chemare
Oricât i-ar fi vârtoarea de adâncă!

2
Fără-a avea vreo urmă de-ndoială,
Când rațiunea-n toate ne ghidează,
Nimic nu e, dacă e doar spoială!
Dar din Matrice, Dumnezeu veghează
Lucrarea, care-o vrem desăvârșită,
Doar prin puterea noastră creatoare,
Căci e știință-n știința ce-i zidită
Ca un pistil în parfumata floare!

3

C-avem în sânge dar și acțiune,
E clar, cum doar lumina e-așa clară,
Că-ngheagă-n noi atâta-nțelepciune,
Să ne vedem-năuntru din afară,
Ca *parte* din Creația Divină
Care în noi și-a stabilit popasul,
Să ne-nveșmânte numai cu lumină,
Ca tot luminii noi să-i fim și-Atlasul!

4

Să învățăm, când pe obraz, tulee
Nici nu avem!... Când vârsta-naintează
S-avem în suflet dorul de femeie,
Căci ea copiii tot cu dor veghează,
De parcă-n ei îi stă întreg regatul,
C-adună soarele-n a ei privire,
Făcându-și mai flămând a-i fi bărbatul
Pentru iubirea care dă iubire!

5

Cu vorba ei, care e cea mai dulce
Și-atât de cumpănită-n tot ce spune,
Ea ar putea și stelele să culce
Pe cer, după ce soarele apune;
Că-i un tezaur vasta-i frumusețe,
Iar starea-i este starea cea supremă,
Ce te ferește de orice tristețe
Și tot ce se găsește la extremă!

6

Cum ne cuprind în rând pe fiecare,
Fiorii,-atunci când știm cum să seducem,
Simțim cum ni-i ființa în urcare,
Dar și durerea, știm cum să o ducem
Ca apa ce-și urmează apeductul,
Și pomul primăvara ce dă-n floare,
Iar floarea când se scutură dă fructul,
Și *Toate curg*, ca niște *lungi izvoare*...

7

Deci *Totu-i energie* în mișcare
Bazată pe principiile-astrale
Și pe extreme, două-n numărare!...
Iar orice apă curge doar spre vale
Și golul, ca și plinul, în valoare
Se demonstrează a nu fi egale,
La fel și ce ai spus plin de ardoare
Cu ce n-ai spus, c-așa-i crezut cu cale...

8

Așa, cum pomu-și prinde rădăcina
Mai zdravănă-n pământ, spre-a se menține
Pe verticală, noi sorbim lumina,
Izvor să fie când scriem terține
Ce sunt ca oazele în lumi de soare,
Iar cel ce-i orb le simte înflorirea,
Putând să le descuie-a lor zăvoare
Să își găsească-n ele fericirea!

9

Și-i foarte mare ărșița, din dorul
Ce-l treci din vamă-ți înspre altă vamă,
Să-i umpli cu iubire tot ulciorul
Când viața este-o permanentă dramă!
Dar știi să sapi până și-n bezna-adâncă,
De vrei s-ajungi numai prin ridicare
Până la cerul cel de sus și încă,
Atât cât mintea susu-n ea îl are!

10

Și ajungând pe scara cea supremă,
Cu greu urcând, doar treaptă după treaptă,
Iei doar înfăptuirea ca emblemă,
Că ea-i busola pentru calea dreaptă.
Și când te-avânți din malul stâng spre dreptul
Sau invers și să treci orice vâltoare,
Puterii de-a-nota îi dai acceptul,
Dacă puterea-i trainică-n picioare!

11

Cu cât voința-i mai înflăcărată,
Ce poți să faci, faci și dintr-o mișcare,
Dacă și mintea este presărată
Cu mari idei, în vasta-ți cercetare!
Și-n viața ta va înflori norocul,
Când toate-ți stau numai la îndemână,
Căci în lumină îți găsi-vei locul,
Vegheat de steaua care-ți e stăpână!...

12

Cum mintea, existența o ghidează
Acolo unde pusă-a fost ființa,
Doar pe trei planuri ea funcționează:
Spiritual, ce umple conștiința,
Cu planul *energetic* ce se-mbină,
Cu cel *material* – în tot hotarul,
Unde-am fost zămislîți dintr-o lumină
Și Duhul Sfânt ne-a veșnicit cu harul!

13

Deci, trei dimensiuni în existența
Ființei noastre, îi țin echilibrul
Spirit și energie, spre potența
Materiei, care e și calibrul
Cuanticii, înspre pluralitate,
Ce-n noi creează doar realitatea
Gândirii, care e-ndualitate
Cu conștiința și cu simplitatea!

14

Suntem puteri de-aici și de acuma
Când însuși Timpul – Spațiul procrează
Cu o Viteză ce nu știe suma
Când alte Universuri se creează!
Și-n noi se-nsumă zeci de mii de gânduri,
Spre-a exista-n grădina multor ceruri,
Pe planurile-astrale, puse-n rînduri
În fiecare, dar sub alte feluri!...

15

Mereu, împinși pe drumurile cele,
Ce-opreliște nici că ne-ar pune-n cale,
Am fi un soare ce, stăpân pe stele
Le-am ajuta să urce-n cer din vale,
Ca noaptea fie și ea o lumină,
Prin întuneric, tot mereu să treacă,
Așa cum știm că nimeni n-are vină
Când două săbii nu-ncap într-o teacă!...

CÂNTUL I

*Și-astfel, ai voștri ochi să-aibă-aplecare
Tot înspre Cer, de-aici, dinspre Țărână
Că doar așa sui-veți Scara Mare,
Cu voi doar, Armonia să rămână...*

1

Atunci când adevărul se conjugă
Cu caracterul tare ca de piatră,
Să te învingă boala nu se-njugă
Și niciun câine rău nu te mai latră;
Doar orbul, când adâncă-i e orbirea,
Bastonul alb spre ceruri îl ridică –
Alături stându-i glasul și simțirea
El, de-ntuneric n-are nicio frică...

2

De mici, natura-și suflă-n noi ninsoarea
Luminii și ne dăluie făptura
Și rațiunea, care e splendoarea
Cuvintelor de aur, când structura
Parfumuri semănat-a peste ele,
Spre-a ne trezi din noaptea cea adâncă,
Să colindăm cu gândul printre stele
Și cu voința să sfărmăm o stâncă!

3

Să punem pasul drept spre înainte
Și cu necunoscutul, cunoștință
Să facem și să-l prelucrăm în minte,
Ca neștiința fie-ne știință,
Ca drumul să ne fie făr-de pată,
Și ce se duce, să credem că vine
Căci și voința e o nestemată
În ochiul minții-atunci, când facem bine!

4

Și dacă viața, cu-ale ei ne-ncântă,
Când Aurora pare o minune,
Numai pe ignoranți nu îi frământă,
Că nu știu legea cărei se supune,
Căci nu au văzul marilor acvile
Și nici auzul bufniței de noapte,
Care scurtează prea ușor de zile
Oricare pradă-n zi sau miez de noapte!

5

Și ca orice albină, care știe
Cum să culeagă florilor nectarul,
La fel noi toți, să știm că-i datorie,
Cu bucurii să umplem tot paharul,
Căci ochiului, dacă-i e dat să vadă,
Iară urechii orișice s-audă,
Și omu'-a cărui *sine* e-o livadă
E dată s-o lucreze până-asudă!

6

Ca, singur să găsească Sfânta Cheie
Cu care să descuie-ntreg Misterul
Și Jos și Sus, să știe sigur Ce E
De Când și Cum, a fost umplut tot Cerul
Cu ce vedem și cum se-nvârtesc toate
Într-un sistem, al cărui echilibrul
E socotit perfect, atât cât poate
Savantul să-i descopere calibrul!

7

Poate cu mult prea multă ușurință
Tratăm ce nu-și dorește vreo tratare,
Știind și noi că nu avem putință
De a urca unde nu-i de urcare –
Și-astfel rămân prea multe uși închise,
Oricât în broască învârti-vom cheia,
Căci minții noastre nici întredeschise
Nu sunt, oricum le-am scrie epopeea!

8

Dar, să ne-ncânte și mai mult seninul,
Tot nouă ne vom face o favoare,
Făcând și golului din minte plinul,
Cu tot ce e deplin și e splendoare,
Lăsând Izvorul Biblic să ne-adape,
De-atâtea ori când câte-o faptă bună
Am și făcut-o, nelăsând să sape
În noi indiferența când detună!

9

Și bucuroși de binele ce trece,
Făcut de noi spre alții tot de bine,
Vom înțelege tot ce se petrece,
Când dimineții soarele-i convine,
Că veșnic îi e dat s-o însoțească
El, ce pe bolta cerului străluce
Când raza-i sfântă și împărătească
Arată zilei, pe ce drum s-apuce!

10

Iar noi, treziți din marea adormire,
Lăsăm urechii cântecul s-asculte,
Să ne uimească-n dulcea noastră fire,
Când cu iubire vrea să ne consulte
Și-astfel vom regăsi cărarea dreaptă,
Căci am luat de toate cunoștință
Și am trecut din a gândi la faptă
Adăugându-i stării conștiință!

11

Cum apa, care curge, nu-i stătută,
Iar stâlpul ușii nu-i mâncat de carii,
Doar cel ce-are figura abătută
E sclavul numai tristelor scenarii;
De-aceea, să le ia din greutate
Ar trebui să intre-n uniune
Cu cei ce nu au capete plecate,
Dar au natura în conexiune!

12

Că-n liberul-arbitru, doar credința
Ne mai ferește mintea de cangrenă,
Așa cum dată ne a fost știința,
Când Dumnezeu ne proiectase-n genă!
Deși cunoaștem și ce este frica,
În noi curajul e cel ce persistă –
Când limita nu tinde spre nimica
Nici limita, atuncea nu există!...

13

Și-acum, savanții prevestesc că-n Soare
Nu vor mai fi doi poli, ca înainte,
Ci, încă doi se nasc pe-a lui răzoare
Ca patru poli să poarte-a lui veșminte –
De parcă-ar fi un semn din alte semne
Spre-a cugeta cu puritatea minții
Sub cerul, care vrea să ne îndemne
Ca să iubim cum ne iubesc doar sfinții!

14

Toți să ieșim din tenebroasa ceață
Și-astfel, să ne-așezăm pe altă scară,
Unde lumina e ca o verdeață
De energie interplanetară;
Să trecem dintr-o stare-n altă stare,
De parcă am gusta sfințita apă,
Ca să-l iertăm pe nemilosul, care
Din ură, pe la spate-ades ne sapă!

15

Și poate-ar trebui, doar într-o limbă
Toți să vorbim – o limbă planetară –
Dacă și era ce-o trăim se schimbă
În altă eră, mai umanitară;
Doar astfel ar fi singura ieșire
Din ce ne este dat să se întâmpale,
Să nu fim cucerți de umilire
În câmpul rațiunii de sub tâmpale!...

*Cu haina Lui, ce numai din Lumină
Este croită,-mbracă Nesfârșitul
Și-emană Strălucirea cea Divină,
Ca Soarele, ce-apare-n răsăritul,
Când farmecul în zi și-l oglindește
Și razele-i sărută calda frunte!
Cu cât se-nalță, tot cu-atâta-i crește
Puterea ce se scurge din Grăunte!*

Cântul LI, strofa 3

*Sau poate Dumnezeu, mai dă cu pasul
La-ntregul Univers, spre-a-i ști măsura,
Doar folosind Echerul și Compasul
Pentru-a-i desăvârși Arhitectura,
Pe fiecare dintre lumi punând-o
Pe-un astru, să își ducă existența
Și înspre bine, tot mereu urcând-o,
El vrea să-I Simtă-Alătura Prezența!*

Cântul LIII, strofa 6

*...Doar folosind Echerul și Compasul
Pentru-a-i desăvârși Arhitectura...*

CÂNTUL LI

*Când rațiunea, minții-i e regină,
Le stăpâniți pe toate-ntru dreptate,
Nici grâul nu va mai avea neghină,
Dacă dușmanul vi-l veți face frate!*

1

Să biruim și-atuncea, când secretul
E pentru noi, ca o învățare,
Căci să-l cunoaștem nu-i semnat Decretul
De-Acela ce-L simțim ca Adiere
Ai cărui ochi văd și-n întunecime
Și-aude până-n nesfârșite astre,
Discerne tot cu mare adâncime
Și e Izvorul sufletelor noastre!

2

Și tot El este și Acela care
A stabilit eternul și-efemerul
Și nașterea și moartea slujitoare,
Ce țin în echilibru tot eterul.
El, tuturor ne pregătește-o soartă
Mai bună sau mai rea de cum I-e voia
Și după cum știm să-i intrăm pe poartă
Să-i spunem Lui, care ne e nevoia...

3

Cu haina Lui, ce numai din Lumină
Este croită,-mbracă Nesfârșitul
Și-emană Strălucirea cea Divină,
Ca Soarele, ce-apare-n răsăritul,
Când farmecul în zi și-l oglindește
Și razele-i sărută calda frunte!
Cu cât se-nalță, tot cu-atâta-i crește
Puterea ce se scurge din Grăunte!

4

El este Acel ce poate să desfacă
O frumusețe-n altă frumusețe
Și cu-Auroră paradisiacă
Să-nvăpăieze-a cerurilor fețe;
Căci El veghează tot de la distanță
Și-mparte tuturor, cu bucurie,
Iubirea Lui, care ne dă substanță
Să fim într-o Divină Armonie,

5

Noi între noi, cu Spațiul și cu Timpul,
Cu *Totul* zămislit de Creatorul,
Punându-l veșnic, să-I susțină Limbul
De-Aici de Jos, și până unde-i Norul,
Pe care stau doar Lumile Divine
Unde sunt Sfere suprapuse-n Sfere
În Infinitul cu Lumini depline
Și cu-Întuneric pentru-aliniere * ...

* Echilibru.

6

Căci Cineva pe toate le discerne,
Și ce e bun, ne lasă moștenire;
Nisip vulcanic, dacă El ar cerne
În aur s-ar preface-ntr-o clipire!
Deși nu-I auzim a Lui dojană
Din glasul-I blând, tot El ne spală simțul,
Să nu se înfiripe-n noi vreo rană
De unei roți i se va rupe zimțul.

7

Că doar același Dumnezeu veghează
De Undeva din înălțimi pierdute,
Care colindă pe un vârful de rază
Prin lumile ce-au fost de El țesute,
Căci El stă răspândit prin zări albastre
Iubindu-ne, atât cât El dorește
Și dă lumină sufletelor noastre
Și-n Univers, tot El lumini sădește!...

8

Sublimii ochi ai Celui de Lumină
Le văd – dar și le judecă pe toate!
Când oastea îngerească, Lui se-nchină,
Să-nvârtă Universul invers poate,
De-i voia Lui! Dar ce-are El în minte
Nici când și nimeni n-o să înțeleagă,
Căci rostul Lui este un rost cuminte,
Să lase Lumea-n pace, dar și-ntreagă...

9

Nimic n-ar fi, dacă n-ar fi misterul
Cu toată frumusețea lui profundă,
Căci Dumnezeu a mânuit Echerul
Ca noi să nu știm, ce El vrea s-ascundă!
Deși suntem un fel de energie
Și mangetism în Sfera Planetară,
Poate-altor lumi părem o jucărie
Sau o particulă elementară!...

10

Și totuși, Dumnezeu cu lumea noastră
Este într-o vibrație comună,
Deși regatul Lui e o fereastră
În cerul, ce-alte lumi le încunună
Cu curcubeu numai de lumină
Și nopți împodobite cu-aurore,
Unde nu-i faptă ce-ar avea vreo vină
Și unde Unul singur e Tutore!

11

Cum nu știm, dacă Universu-i veșnic,
Nici Începutul sigur nu-l cunoaștem,
Dar galaxia, cerului i-e sfeșnic,
Iar noi murim crezând că iar ne naștem
Când Totul e doar viață și materii,
Dar într-o permanentă existență
Cu Dumnezeu, când ale Lui criterii
Le-aplică pentru-a-fi-n coexistență!

12

Ce-a fost la Început, nimeni nu știe!
Sunt presupuneri chiar și în știință
Și-oricât s-ar cerceta cu acribie
Și-n cercetare, poate fi neștiință!
Căci Dumnezeu e singur, ce Secretul
Îl știe, dar îl știe pentru Sine
Că doară Lui e-atribuit Buchetul
Întregului care în El ne ține!

13

Cum ne-am dori, la Dreapta Adunare
Să fie-aici, EL, care e departe
Ne veșnicească-a Lui străluminare
Cu-acea Iubire, care-I e aparte!
Strigând atunci în cor cu toții: „Iată-l
Alătura de Lumea Sa Divină!” –
Cum Ea, și noi îl vom iubi pe Tatăl,
Căci El e toată Sfera de Lumină,

14

Din care ne-adăpăm în orice clipă,
Precum din nescatele izvoare,
Ce ploile continuu le-nfiripă,
Neconținut se-adapă căprioare;
Și-orice știință fără-de greutate
Rodi-va-n noi, cum în păduri copacii,
Iar vorbele, ca niște nestemate,
Vor umple bucuriilor toți sacii!

15

C-am pus în noi atâta chibzuială,
Care s-a pus și-n Învârtirea Primă
A Astrelor, când printr-o învoială
Cu Cel de Sus, le-a Zămislit și Climă,
După o hotărâre înțeleaptă;
Iar ce-a făcut nicicând nu se desface
Din calea, ce-a ales că-i cea mai dreaptă
Și le-a dat harul de-a trăi în pace!

16

Iar când în noi iubirea-și are locul
Simțim o-nsuflețire tot aparte,
Căci ne-mpărțim egal întreg norocul,
Cum Soarele, lumina își împarte
Și orice năzuință pare vie
Sub lata frunte, care e veșmântul
Gândirii de-a trăi în veșnicie
Cu tot ce-a strâns pe el, în timp, Pământul

17

Care se-nvârte pân-la nesfârșire
Pe cerul, care pare că se-nvârte
Cu alte astre, care prin unire
Spre alte galaxii făcut-au părte
Și au format mai multe constelații,
Căci astfel au fost ele zămislite,
De se găsesc mereu în corelații
Cu alte astre mult mai definite!...

18

Când, numai Cerul multor Elemente
Își pune peste noi a lui Emblemă,
Noi nu fugim din Stările Prezente
Fără-a gândi la Starea cea Supremă,
Când, prea umili, noi încă stăm pe gânduri,
Dar în străfund ne ocrotește Eul,
Simțind de multe ori și-n multe rânduri,
Cum toți ne contopim cu Dumnezeuul,

19

Cel care-a dat natura toată-n floare
Și-o floare-i a Pământului Grădină,
Încât orice ființă, ca favoare
Gusta-va și din Mierea de Lumină;
Căci numai Ea e-aceea ce emană
Tot ce-i Frumos și Bun, și le combină
Spre-a defini Condiția Umană,
Care-i și Vârf dar e și Rădăcină!

20

Când vrem, cu a Puterii noastre-aripă
Să mai zburăm spre alte Năzuințe,
Trăim din plin cu fiecare clipă,
Căci suntem ale Domnului ființe,
Care răspunde de a noastră soartă,
Așa cum și noi Lui dăm ascultare,
Să nu avem închisă nicio Poartă
Când vrem să bem din Sfintele-I Izvoare.

21

Azi, altei lumi tot El i-a dat ființă
În lumea mea, care să mă îndrume,
Să scriu orice cu bună cuviință,
Încât, lumină să-mi cobor pe nume,
Căci tot mergând pe Calea Scriiturii
Știam precis, că sunt precum izvorul,
De am zidit tot Templu-Arhitecturii
Poemului, cum vrut-a Creatorul!...

CÂNTUL LII

*Și cum, înspre final a ta lucrare
Își are scurgerea cum și-nainte,
Rog mintea ta, să aibă căutare
Spre Dumnezeu, să-i mulțumești fierbinte!*

1

Când vrei ca drumul fie-ți spre 'nainte
Mai drept decât ar fi o dreaptă – dreaptă,
Gândirea care-ți înflorește-n minte
Puternică să fie și-nțeleaptă!
Cu ochiul, să pășești întâi pe drumul
Pe care vrei să mergi și-apoi faci pasul,
Știind că după foc, rămâne scrumul
Și numai când vorbești, se-aude glasul!

2

Și răsplătit vei fi în tine însuți,
Când ai privirea mai înflăcărată,
Iar primăvara să o uzi cu plânsu-ți
De vrei cu flori să fie-mpovărată!
Și-nvăluit cu-a zorilor splendoare,
Un zâmbet să îți fie simțământul,
Că ești ca raza ce s-a rupt din soare,
Prea-ndrăgostită-acum de-ntreg Pământul!

3

Acele gânduri, care sunt profunde
În mintea ta, să fie ca izvoare
Cu ape limpezi și vâltori afunde,
Dar străbătute-n adâncimi de soare;
Lăsându-te scăldat de-a lui lumină
În urma ta, doar a luminii rază
Să crească-așa, cum crește o tulpină
Cu rădăcini, care îi stau de pază.

4

Și-umplut să fie-al minții tale vasul
Căci spre-a cunoaște,-ai mare aplecare –
Să știi precis, unde-ți vei pune pasul,
Străbate-ntâi cu ochii-acea cărare!
Să vezi în tine cum într-o oglindă
Te vezi, cum lucrurile vezi afară,
Ca-ncrederea mereu să te cuprindă
Să poți urca oricând înalta scară!

5

Cum, doar privirea e cea ce-n stare
E de-a scruta, cum doar gândirea face
S-aducă-aproape-ndepărtata zare
De-acolo unde în sublimu-i zace,
La fel, atunci când fin îți e obrazul
Te porți cu toți, cum te-ai purta cu tine,
Necazurilor lor să-nchizi talazul
Îți dau puteri – Puterile Divine!

6

Să te încarci în tine cu frumosul
Naturii, să îți poți atinge țelul
Să vezi și Înălțimea, dar și Josul,
Și blând să fii, așa cum blând e mielul,
Cel care sugă două oi deodată!
Și blana-i ling tot ele – amândouă,
Oi, care îl iubesc cum câteodată
Iubit e omul de-o iubire nouă.

7

Să dăltuiești iubire în durere,
Ca nicio ușă să nu ai închisă,
Căci binecuvântat de-a ta putere,
Și altora o vei lăsa deschisă
Spre a pătrunde tainele științei,
Oricât de-anevoiasă le-ar fi truda,
Dar o lumină-n starea conștiinței
Le va fi sceptorul, însă și feuda!

8

Și mult mai siguri vor găsi cărarea
Spre-a-și stabili definitiv hotarul,
Încât cu bucurii vor umple zarea!
Dar căutând neobosiți spre harul
Care ascunde numai nestemate
De vorbe dulci, ce puse la-ncercare
De alte vorbe prea înveninate,
Tot vorba bună sună-a-nduioșare!

9

Cum două ape se despart spre vale,
Dar iar se întâlnesc, urmându-și cursul,
Nici omului nu-i dreaptă-ntreaga cale,
Când la răscruce și-a schimbat parcursul;
Dar n-a lăsat a ochilor splendoare
Să fie-acoperită doar cu ceață,
Căci mintea lui, lumină e din soare
Când se ivește dis-de-dimineăț!

10

Și cu gândirea, care-i stă sub frunte,
Emană-n juru-i numai tinerețe
Și ar dori cu răul să se-nfrunte
Spre-a-și arăta iubirea din blândețe;
Căci flacără este a lui ființă,
Ce-o răspândește-n necuprinsa zare,
Fiindu-i mintea, știință din știință,
Dar și-un izvor înspre purificare!...

11

C-a lui dorință, încă îl îndrumă
Mai sus, pe sfera demnității sfinte,
Unde nu cade niciodată brumă
Și cântecul doar știe să alinte!
Când cu iubire și-a umplut paharul,
Să nu îi fie fruntea încruntată
Că-i o albină, culegând nectarul,
Atunci când floarea e-ndelung curtată!

12

El știe cum, la toate, ascultare
Să dea, când înțeleptul îi vorbește,
Că-n sinea lui, ca stâncă e de tare
Și limpede-n cuvântul ce-nsoțește
Alte cuvinte mari și mai profunde,
În care stau și mierea și otrava,
C-atunci când va pluti pe-a sorții unde
Să poată singur să-și conducă nava;

13

Și să rețină-n el doar vijelia,
Ce vrea să scoată chiar din rădăcină
Tristețea, ce-ar ucide veselia,
Când celui drept, cel strâmb cată pricină!
Ca fulgerul, când se aprinde-n bezne,
Puterea de-a gândi s-aibă putere,
Să vadă-n întuneric drumul lesne,
Dacă pe el se-avântă din plăcere!

14

Astfel, își va găsi curând norocul,
Care-i va fi sublimă primăvară
Iar ochii îi vor străluci de focul
Iubirii prime și elementară,
Căreia nu-i va irosi cuvântul,
Acela ce-i stăpân și călăuză,
Cum rațiunii, logica-i veșmântul
Și versului dumnezeiasca muză!

15

Și parcă înviat a doua oară,
Alt soare-i luminează-n plin făptura,
Că-n gena lui păstrează o comoară,
Precum surâsul îl păstrează gura!
Când fața lui, cu nimb e-nvăluită,
Îi curge-n suflet liniștit izvorul,
A cărui apă este plămădită
De-a ostoi de sete doritorul!...

CÂNTUL LIII

*Să nu mă uiți c-am fost **Îndrumătorul**
Pe tot parcursul și-am păstrat ciorchinul
Acestor cânturi, iar de-acuma zborul
Îți aparține, să colinzi seninul...*

1
Cum nașterea este-nceputul morții,
Și viața-i între naștere și moarte!
La fel grădina ce-i în dosul porții
Prin gard – de casă – și ea se desparte!
Deci, toate au câte-o despărțitură,
Dar și intrare-n una din cealaltă,
Cum din iubire poți intra în ură
Și cum de jos puterea ta te saltă!

2
Iar cei dintâi vor fi cei de pe urmă
Când cei din urmă fi-vor cei dintâi
Ce vor intra-n a îngerilor turmă,
Căci au avut credința căpătâi;
Făcând doar bine, când au dat dreptate
Celor fără puteri spre împlinire,
C-a lor cuvinte le vor fi sculptate
Pe ochiul minții,-n veci să dea iubire!

3

De vreți împărăția să se schimbe,
E necesar întâi să schimbe omul:
La braț cu bunătatea să se plimbe!
Să aibă milă-atunci când vede pomul
Plin cu omizi și frunzele îi țipă,
Căci viața lui îi poate fi scurtată
Și i se frânge larga lui aripă,
Ce-l înălța spre cer la Bunul Tată.

4

Cum te ferești în a privi în soare,
Să te ferești de cel cu două fețe:
Una cu biciu-i vrea să te doboare
Pe când cealaltă vrea să te răsfețe...
Și negru, dar și albul e tertipul,
Când ură și iubire dă-n risipă,
Căci embrionul nu-și găsisese tipul
Perfect când procrea în prima clipă!

5

Se presupune-atunci că prototipul
La baza primă experimentală,
Ca omului să îi fixeze chipul,
A stat particula fundamentală...
Dar dacă lumile sunt infinite,
De ce nu știe astăzi una de-alta
Și-n Univers, încă mai stau pitite,
Sau n-au aviz unde să-și facă halta!?

6

Sau poate Dumnezeu, mai dă cu pasul
La-ntregul Univers, spre-a-i ști măsura,
Doar folosind Echerul și Compasul
Pentru-a-i desăvârși Arhitectura;
Pe fiecare dintre lumi punând-o
Pe-un astru, să își ducă existența
Și înspre bine, tot mereu urcând-o,
El vrea să-I Simtă-Alătura Prezența!

7

Că-orice Sfârșit își are Începutul
În Începutul, care-n Timp Sfârșește,
La fel ca omul, plăsmuit din lutul
Pe care, azi, îl prea iubim orbește,
Că-n el păstrând a vieților embleme,
Din ochi noi îl mâncăm în loc de pâine
Și meditănd cu mințile supreme,
Spunem în gând că e o zi și mâine!...

8

...Deși nu vin din alte emisfere,
Sunt pe un plan cu mii și mii de cercuri,
Ca sfera mea să stea cu alte sfere
În orizontu' -nscris în semicercuri!
Gândind la marii filosofi empirici,
Eu sunt acum *in-corpore* cu spațiu,
Și laude-aduc îngerilor lirici,
Căci versul lor mi-au potolit nesațiu.

9

Când mintea mea, neștiind astronomie,
Trecut-a peste granițe terestre
A vrut comunicarea să îi fie
Un pașaport spre lumi extraterestre!
Oceanului Primordial, celulă,
Mai multe Lumi au fost – Lumi de lumină
Când din Primarul Bob, sub o formulă
S-au zămislit prin Grația Divină...

10

Deci, suntem Lumea care coexistă
Într-o Matrice Intermediară,
Că-n fiecare dintre noi există
*Particula lui **Dumnezeu**, Primară!*
Dacă-și dilată Universul Sfera,
***El** nu ne lasă să cădem în hău*
Pe noi ce locuim planeta Terra
Căci facem parte din Nucleul Său!...

5 august 2011 – 6 mai 2012

Postfața autorului

Vom fi noi răsplătiți, cum se cuvine,
Când, sclavi, alegem grâul de neghină
Prin versul nostru – miere de albine
Și cartea – trandafirii din grădină?!
Căci n-o să piară limba românească
În veci de veci, cât va dura pământul
Și multă lume o să proslăvească
Marii poeți ce-au șlefuit cuvântul!

Fiți puri în româneasca noastră limbă,
Așa cum și confratele meu spune:
„Critici-circarii de servicii’ se schimbă
Și lumea lor, oricum tot va apune!
Egrete ale limbii-adevărate,
Revigorați tot DEX-ul prin cuvinte,
Zburați cu inimi neîmpovărate,
Pline de viață și de simțăminte!

Drum bun, vă spunem dătători de viață
Și de iubire,-n sufletul ce râde,
Genii și regi ai graiului – poava
Celui ce azi e transformat în gâde!
Pentru limbajul liric, când deodată
L-a pus în nimb însăși divinitatea,
Zburați deci, într-o lume venerată,
Voi, creatori, nutrind eternitatea!”

*Deci, suntem Lumea care coexistă
Într-o Matrice Intermediară,
Că-n fiecare dintre noi există
Particula lui Dumnezeu, Primară!...*

De același autor

Volume de versuri

- **Con de lumină**, Editura Macarie, Târgoviște, 1993
- **Veac întors**, Editura Macarie, Târgoviște, 1997
- **Vinovat de prea multă iubire** (cartea întâi), Editura Macarie, Târgoviște, 2001 (*Premiul Special al Juriului* cu ocazia celui de al X-lea Festival Internațional de Poezie **Drumuri de spice**, 27-28 iulie 2003, acordat de Societatea literar-artistică **Tibiscus-Uzdin**)
- **Vinovat de prea multă iubire** (cartea a doua), Editura Macarie, Târgoviște, 2003 (*Premiul pentru poezie* acordat de Societatea Scriitorilor „Costache Negri” – filiala Ploiești, 2003)
- **Filozofând cu Diogene sau Limita bunului simț**, Editura Macarie, Târgoviște, 2005
- **Lumini pe roua lumii** (antologie de autor), Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2005 (*Premiul pentru poezie* acordat de Societatea Scriitorilor Târgovișteni, 2005)
- **Echilibrul haosului**, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2006 (*Premiul pentru poezie* acordat de Societatea Scriitorilor Târgovișteni, 2006)
- **Înger zburând pe maci**, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2007 (*Premiul pentru poezie* acordat de Societatea Scriitorilor Târgovișteni, 2007)
- **Neuronii somnambuli**, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2009
- **Frunzele neliniștii**, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2010
- **Lacrimile neodihnei**, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2011
- **Vindecarea singurății**, Editura Tipo Moldova, Iași, 2012

Versuri publicate în antologii

- **Poezia Cetății**, Editura Macarie, Târgoviște, 2001
- **Cupolă de veac**, Editura Macarie, Târgoviște, 2003
- **Pe o coajă de vocală**, Editura Macarie, Târgoviște, 2003
- **Almanah „Mihai Eminescu”**, Editura Macarie, Târgoviște, 2004
- **Caietele Litere. În căutarea unui topos liric**, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2006
- **Antologie lirică, proză, plastică Dor de Dor**, alcătuită de Marin Toma, Editată de Asociația pentru progresul și dezvoltarea spiritului rural, 2007
- **Târgoviște-India. Antologie poetică/Poetical Antology**, versiuni de George Anca, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2008
- **Antologia sonetului românesc, vol. III**, culegere de Radu Cârnci, Editura Muzeului Național al Literaturii Române, București, 2009
- **Târgoviște – Chișinău – Sankt-Petersburg. Antologie de poezie / Тырговиште – Кишинэу – Санкт-Петербург. Антология поэзии**, Antologie de Mihai Stan și Iulian Filip, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2013

În colecția **LIRICA**

a Editurii **Bibliotheca** au mai apărut:

- **Valentin Răduți** – *Prins în lumină*
- **Ion Vrăbiescu** – *Crai-Negru* (postume)
- **Ioana Dana Nicolae** – *Contre-Jour*
- **Mihail Iurcu** – *O floare de nufăr plutind*
- **Constantin Voicu** – *Pulbere sacră*
- **Emil Stănescu** – *Manole spre Ida și alte poeme*
- **Tudor Cristea** – *Alter ego*
- **Anișoara Burlea** – *Atâta ieri*
- **Emil Stănescu** – *Fruitele izolării*
- **Virgil Voinescu-Orășanu** – *Lumea de semne*
- **George Coandă** – *Oarecum, Sinea-mi*
- **Nicolae Neagu** – *Plural în singurătate*
- **Theodor Nicolin** – *Jocul de-a cuvintele*
- **Iulian Filip, Mihai Stan** – *Poezia Acasă. Poeți contemporani din Basarabia (antologie)*
- **Flavia Stoica** – *Poem pentru tine*
- **Adina Bărbuș** – *Lacrimi de cuvânt*
- **Aurel Iordache** – *Ci undeva, la poalele tăcerii...*
- **Erich Kotzbacher** – *Dintre Scila și Caribda*
- **Constantin Voicu** – *Moartea mea de dragoste*
- **Mihai Cuzmenco** – *E tristă ora*
- **Ion Sorin Ivașcu** – *Nemurind iubirii... (În casa sufletului)*
- **Florea Turiac** – *Lumini pe roua lumii*
- **Iuliana Paloda Popescu** – *Dincolo de măceșii roșii*
- **Sorana Țopa** – *Cuvinte în lucru*
- **George Coandă** – *Cosmopoetica*
- **Mircea Bădoiu** – *Rătăcitor în labirint*
- **George Coandă** – *Mic tratat de politologie reflexivă*
- **Flavia Stoica** – *Suflet pereche*
- **Mihail Iurcu** – *Moartea căprioarei*
- **Anatol Covali** – *Renaștere*
- **Florea Turiac** – *Echilibrul haosului*
- **Alex Vâlcu** – *Un bob de nisip*
- **Societatea Scriitorilor Târgovișteni** – *Caietele „Litere” (2). În căutarea unui topos liric.*
- **Roxana Tudor** – *Balans*
- **Nicolae Neagu** – *Scrisori neexpediate*
- **Mihail Iurcu** – *Viață adunată*
- **Grigore Grigore** – *Vânt de septembrie*
- **George Coandă** – *Holografiile. Sonete-capricii libere de orice prejudecată*

- **Grigore Grigore** – *Val de septembrie*
- **Anatol Covali** – *Iubire*
- **Anatol Covali** – *Freamătul cuvintelor*
- **Florea Turiac** – *Înger zburând pe maci*
- **Aurora Toma** – *Îngerul iubirii premature*
- **George Toma Veseliu** – *Sonetele lui Petru Cercel sau Fețele lui Ianus*
- **Grigore Grigore** – *Vis de septembrie*
- **Flavia Stoica** – *Îngeri*
- **Societatea Scriitorilor Târgovișteni** – *Caietele „Litere” (3). Treptele visului. Tineri poeți dâmbovițeni*
- **Viorica Pop** – *Amprente de papagali*
- **Serghei Esenin** – *Poezii alese*
- **Ion Enescu-Pietroșița** – *Săgeata frântă*
- **Emil Stănescu** – *Liberus / Centurionul*
- **Felicia Mitroiu** – *Glasul copilăriei*
- **Alin Vrăbiescu** – *Instantanee privilegiate*
- **Iulian Filip** – *Cartea cea mai a mea*
- **Stella Dobogeanu-Perdix** – *Piramida secolului meu*
- **Nicolae Neagu** – *Pur și simplu*
- **Mihai Minculescu** – *În caravana deșertului de cerneală*
- **Valerică Nițu** – *Plouă în hohote*
- **Viorica Pop** – *Aspirații subtile*
- **Emil Valeriu Popa** – *Extraterestrul*
- **George Anca, Mihai Stan** – *Târgoviște-India. Antologie poetică / Poetical Anthology*
- **Costel Agachi** – **Ram** – *Fascinația anotimpurilor*
- **Ion Enescu-Pietroșița** – *Tolba cu săgeți*
- **George Coandă** – *Entropiile*
- **Florea Turiac** – *Neuronii somnambuli*
- **Corin Bianu** – *Poftim cultură (pe bandă rulantă!)*
- **Anatol Covali** – *Magia antitezelor*
- **Anatol Covali** – *Lăsați-mă să cânt*
- **Ion Enescu-Pietroșița** – *Din tolba cu săgeți*
- **Vasile Romanciuc** – *Bucurii pentru copii. Poeți contemporani din Basarabia*
- **Ianoș Turcanu** – *Cea mai frumoasă vară a iubirii*
- **Iulian Filip** – *Puținul (m)eu / Urmele frumoase*
- **Vali Nițu** – *Polen de gând albastru*
- **Constantin Stoica** – *Profil*
- **Florea Turiac** – *Frunzele neliniștii*
- **Emil Stănescu, Mihai Samson Petrescu** – *Liberus nocturnus*
- **George Anca** – *Partea nimănui*
- **Mircea Horia Simionescu** – *Versete de unică folosință*

- Daniela-Olguța Iordache – *Rezervația Zoil*
- Anatol Covali – *Viscol*
- Ion Enescu-Pietroșița – *Ultima săgeată*
- Vali Nițu – *Despletitele dimineții*
- Frosa Budescu – *Poemele senectuții*
- Vali Nițu – *Fluier de anotimp*
- Florea Turiac – *Lacrimile neodihnei*
- George Coandă – *Peisaje mișcate / Moved landscapes*
- Adrian Melicovici – *Colț de cer*
- Vali Nițu – *Secunda celestă*
- George Coandă – *Adio fantastic secol 20 (Cimitirul de busole)*
- Vali Nițu – *Ultimul impact*
- Mihai Constantin Alexandru – *Romanțe sub castani*
- Vladimir Streinu – *Poezii*
- Vasile Romanciuc – *Lasă un semn*
- Corneliu Berbente – *Ființă și lucrare*
- Otilia Geavlete – *Cel ce privește*
- Frosa Florea Budescu – *În labirint*
- Cristian Oprea – *Treisprezece*
- Alin Vrăbiescu – *Alte cuvinte*
- Emil Frățilă – *Amurgul verii*
- Anatol Covali – *365 de sonete*
- Ion Vasilescu – *Nelinistite neuitări*
- Ion Iancu Vale – *Revelații*
- Titu Turcoiu – *Particula lui Dumnezeu*

Puteți comanda aceste titluri la adresa Editurii **Bibliotheca**, str. Nicolae Radian, KB 2/3, Târgoviște, cod 130062 sau prin e-mail: biblioth@gmail.com Pentru informații suplimentare, inclusiv prețul, puteți accesa site-ul www.bibliotheca.ro sau ne puteți contacta la 0245 212241. Plata se face ramburs la primirea coletului. Rabatul este de 25% pentru o comandă de minimum 3 exemplare.

EDITURA *Bibliotheca* Târgoviște

N. Radian, KB 2/3, Târgoviște, 130062
tel/fax: 0245 212 241 ; mobil 0761 136 921
e-mail: biblioth@gmail.com • www.bibliotheca.ro

- Acreditată CNCS în anul 2012, pe domeniile CNATDCU:
Filologie, Teologie, Istorie și studii culturale,
- Prezentă în lista B – edituri clasificate de CNCS pe domeniile:
Istoria economiei, istoria științei și a tehnologiei.
Istorie socială, economică și politică. Istorie militară.
Limba și literatura română. Mituri, ritualuri, reprezentări
simbolice, teologie și studii religioase. Etnografie
cod depunere PN-II-ACRED-ED-2011-0095;
PN-II-ACRED-ED-2011-0096; PN-II-ACRED-ED-2011-0097.
- Atestată de Ministerul Culturii și Cultelor cu avizul nr. 4363/27.05.1997
- Membru al Societății Editorilor din România – SER
(Romanian Publishers Society – RPS)

Tiparul BIBLIOPRINT Târgoviște
Tel. 0765 464 304 • fax 0245 212 241
e-mail: biblioprint@yahoo.com